

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

MÜCADELE

15 Günlük Siyasî Dergi 1 Eylül Yıl: 1 Sayı: 3 Fiyatı: 3000 TL. (kdv. dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

SAVAŞA KARŞI ÇIKALIM

BU SAVAŞ İŞÇİLERİN, YOKSUL KÖYLÜLERİN, EMEKÇİLERİN DEĞİL PARA BABALARININ, EMPERYALİSTLERİN SAVAŞIDIR

Dün Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombasıyla ölüm yağdıran ABD emperyalizmiydi.

Vietnam'a ikinci dünya savaşında kullanılandan daha fazla bomba yağdıran ABD emperyalizmiydi.

Dün Grenada'yı, Panama'yı işgal eden ABD emperyalizmiydi.

Bugün yine Ortadoğu halklarına karşı savaş başlatmaya hazırlanan ABD emperyalizmidir.

Ama Özal iktidarını böyle bir savaştan caydırmak için milyonlarca insanın savaşa karşıym demesi yetmiyor.

Bunun için milyonların savaşa karşı tepkilerini açığa çıkarmak, emekçi halkın, gençliğin, köylülüğün, ulusal onuruna sahip çıkan, emperyalistlerin ve tekellerin oyuncağı olmak istemeyenlerin, tüm yurtseverlerin, aydınların savaşa karşı anti-emperyalist birleşik eylemini örgütlemek zorundayız. Bunun için yapabileceğimiz çok şey olduğunu unutmamalıyız.

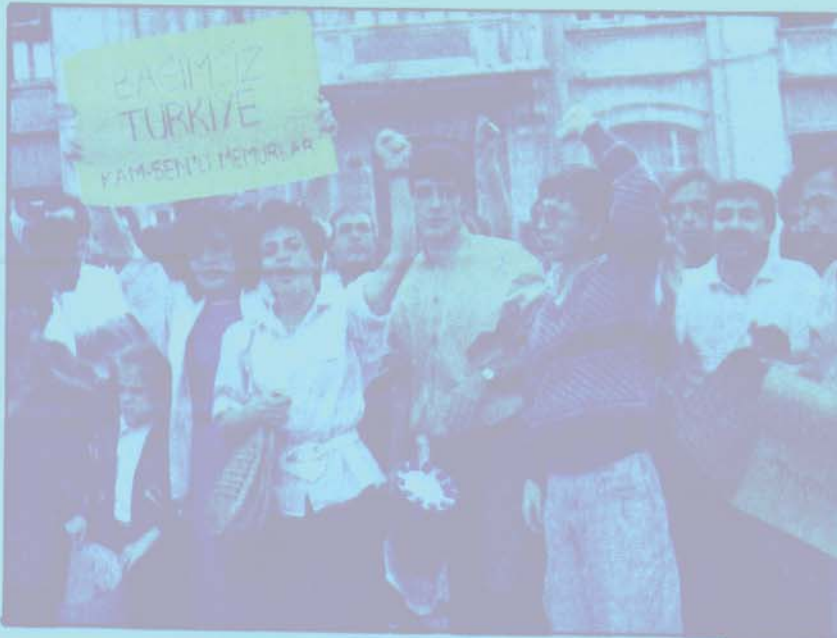
Direnme gücümüzü göstermek, sokak gösterileri, iş yavaşlatma ve durdurma eylemleri, savaşa karşı genel grev örgütlemek zorundayız.

Gücümüze güvenelim.

Halkların direnme gücü sonsuzdur. Halk güçlerini ezme, sömürüyü katlama planlarınız boşa çıkacak, Ortadoğu halklarına emperyalizmin jandarması olarak açacağınız savaş mutlaka ama mutlaka sizi vuracaktır.

Buyrun seçin, kaybedeceksiniz. Kazanan ezilen halklar olacaktır.

Onuruyla yaşamak isteyen, ülkesinin, halkının, çocuklarının bugününün ve geleceğinin karartılmasını, emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin oyuncağı yapılmasını, mazlum Ortadoğu halklarının daha fazla kan ve gözyaşına boğulmasını, ezilmesini istemeyen herkes savaşa karşı çıkmalıdır.

ABD emperyalizmi dünyanın en büyük gücü olduğunu göstermek istiyor.

Dünyanın tek hakimi olmak istiyor.

Özal iktidarı 5-10 milyon dolar, 40-50 fantom için, ABD'nin gözüne girmek, AT kapısını aralamak için, ülkemizi gözü kapalı bu savaşa sürüklüyor.

ABD emperyalizminin jandarmalığına soyunuyor. Savaş kışkırtıcılığı ve çığırkanlığı yapıyor.

Bu savaş, ülkemizin bağımsızlık, halkımızın kurtuluş savaşı değildir.

Bu savaş, ABD emperyalizminin, Ortadoğu zenginliklerini, petrolünü yağma ve talan savaşıdır.

Bu savaş bize, daha fazla baskı, daha fazla sömürü, daha fazla terör ve katliam getirecektir.

Bu savaş bize, kıtlık, açlık, daha fazla yoksulluk ve sefalet getirecektir.

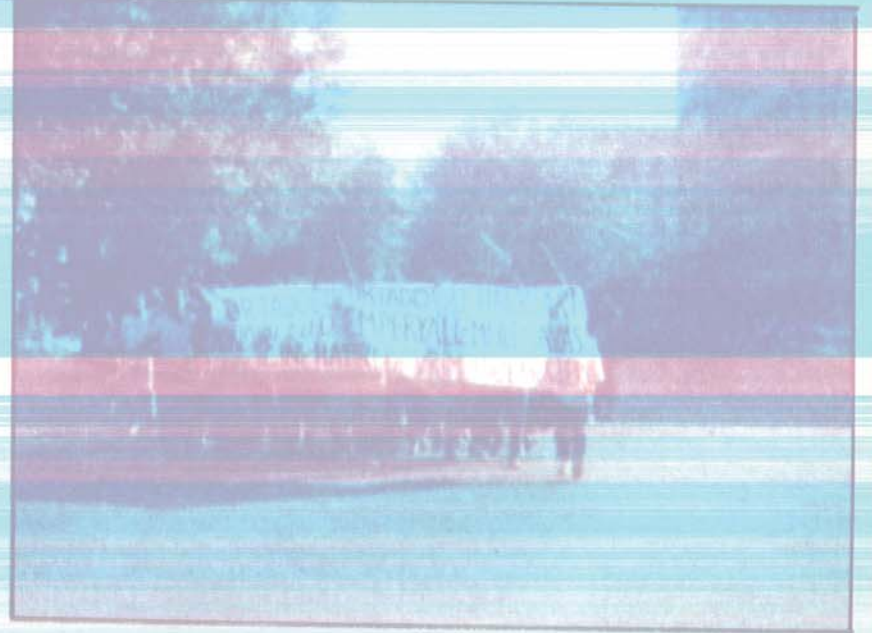
Bu savaş bize, kan, acı ve gözyaşı getirecektir. Biz ABD emperyalizminin jandarması olmayı, petrol tekelleri ve 3-5 şeyh için kanımızın dökülmesini istemiyoruz.

Biz Ortadoğu halklarıyla kardeşçe yaşamak istiyoruz.

Biz NATO'dan çıkılsın, üsler sökülsün, ikili anlaşmalar yırtılsın istiyoruz.

Biz IMF'nin yönettiği değil, BAĞIMSIZ TÜRKİYE istiyoruz.

Halkımız savaş istemiyor.

Bizi bu savaşa sürmek isteyen, gençlerimizin kanını emperyalistler, petrol şeyhleri için dökmek isteyen Özal iktidarının yakasına yapışalım. Özal iktidarından hesap soralım. Meydanın boş olmadığını gösterelim.

Savaşa karşı örgütlenelim ve direnelim.

Savaşa karşı olan herkesi, güçlerimizi mücadeleye seferber ederek birleştirelim. ★

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel Cad. A.Hikmet İşhanı No:4/5
Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Ap. No:12/17 Sıhhiye
Bursa Bürosu: Hacılar Konakardı Sk. Asım İşhanı No:9/408 Kat:4
Denizli Bürosu: Bayram Yeri Zümrüt İşhanı No: 3
Elazığ Bürosu: 1. Harput Cad. Korkmaz İşhanı Kat:2 P: 24
Eskişehir Bürosu: Esnaf Sarayı Kat: 1 B-59
İzmir Bürosu: 436 Sk. No:18 Konak
Kars Bürosu: Kazım Karabekir İşhanı Kat:2 No:233
Kocaeli Bürosu: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat:5
Kocaeli Gebze Bürosu: Hacı Halil Mah. 1218 Yasemin Sk.
Yunus Emre İşhanı Kat:3 No:3
Malatya Bürosu: Pak Kazanç İşhanı Kat:4 No:121-122
Samsun Bürosu: Kale Mah. Orhaniye Geçidi Kefeli Yusuf İşhanı No:10 Kat:6
Amsterdam Bürosu: Overtoom 274 Amsterdam Hollanda
Basel Bürosu: Deniz Kitabevi ve Film Kaseti Feldbergstr. 53 4057 Basel İsviçre
Frankfurt Bürosu: Ttecter U.Folklore e.v. Mainzerland Str. 147 6000
Frankfurt a.m. 1 Almanya
Londra Bürosu: Nesimi Erbay 79 Dunsmure Rd. London N.16 İngiltere
Paris Bürosu: Libraire Özgül Kitabevi 19 rue de l'Echiquier 75010 Paris Fransa

Fiyatı: 3000 TL. Almanya: 4 DM. Fransa: 13.5 FF. İsviçre: 4 SF. Hollanda: 5 FL.
İngiltere: £ 1.5

ABONE KOŞULLARI:

Yurtiçi Abone: 6 Aylık 33000 TL, 1 Yıllık 66000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 45 DM, 1 Yıllık 90 DM.
Hesap No: Gülten ŞEŞEN Türkiye İş Bankası Aksaray Şubesi-1002300 951718

ABONE KARTI

lütten fotokopisini çekin

Adım:
Mesleğim:
Yaşım:
Adresim:

6 Aylık/1 yıllık abone bedeli olan 33000/66000 TL'yi, Türkiye İş Bankası, Aksaray Şubesi'nin 1002300 951718 No.lu hesabına Gülten ŞEŞEN üzerine yatırdım.
Banka alındı belgesi ektedir.

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti Adına Gülten ŞEŞEN
Yz.İş.Md.: Erdoğan Yaşar KOPAN
Baskı: Serler Matbaacılık
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı
No:11 Kat:1 Tel:516 24 14 SULTANAHMET/İST.

**OPORTÜNİZM ve
REFORMİZM DE KAM-SEN'İ
ENGELLEYEMEYECEK**

Bugün oportünizm ve reformizm "Bana yar olmayan kımseye yar olmasın." anlayışıyla, nesnel gerçekliği çiğneyerek Kam-Sen'in kamu emekçileriyle bütünleşmesini engellemek için olmadık yollara başvuruyor.

Sendika başvurusu yapmaya hazırlanan reformist "Sendikal Haklar Komisyonu", memur eylemliliğiyle altının iyice boşalmasından sonra, varlığını, memurları Kam-Sen'e karşı çıkararak korumaya çalışıyor. Her türlü dedikodu ve spekülasyona başvuruyor. Tam bir burjuva ağzıyla, Kam-Sen'in "siyaset yap-

tığını", "MÜCADELE Dergisi'nin dağıtımını ve görüşlerinin propagandasını" yaparak siyasi bir örgüt gibi davrandığını söylüyor ve hem adeta ihbarcılığa soyunuyor, hem de memur üzerinde 12 Eylül fobisini kullanarak depolitize etme politikasına "sol"dan destek veriyor. Bunların Eylül'de başvurusunu yapacakları sendika, Kam-Sen'e karşı, siyaset yasağına dayanan, sınıf mücadelesinden kopuk, ekonomizme secde eden, düzen partilerinden icazet dilenen, umudunu uluslararası kuruluşlara, AT'ye bağlayan, san Türk-İş'de yer kapmaya çalışan bir tabella sendikasıdan başka bir şey olmayacaktır.

Memur eylemliliği sürecinde kitlelerin gerisinde kalmalarının sıkıntısıyla, kendiliğindenci mantıklarını bu eylemliliğe mal etmeye kalkanlar, şimdi de mücadelenin ürünü olan Kam-Sen'i yok saymak için oturdıkları yerden bilgice akıl hocalığına soyunuyorlar.

"Kam-Sen dargrupçu bir anlayışla kurulmuş.", "Sendika hakkının kazanılması için nasıl bir program izleyeceğini bilmiyor." muş, "Genel kabul görmüyor." muş, "Alelacele kurulduğu için memura güven vermiyor." muş, "Keskin sol söylemlere sahip." miş vb. vb.

Kam-Sen'in çağrılarına kulak tıkayanlar, toplantılarına katılmayanlar ya da katıldıklarında sabote etmeye kalkanların, memur kitlesi içinde marjinal kalanların bunları söylemeye hiç mi hiç hakları yok.

Demokrat ve İşçilerin Sesi gibi örgütsüz-lüğün ve kendiliğindencilğin önünde secdeye duran dergilerin, kitlelerin güvenliğini mücadelesinde kazanmış, devrimci bir politikaya,

sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışına sahip insanlarca örgütlenen Kam-Sen'e karşı çıkmalarının yadırganacak bir yanı yoktur. Onlar yine bildiklerini okuyorlar ve kendiliğindencilğin teorisinin bir ifadesi olan işyeri komitelerini, Kam-Sen gibi merkezi bir örgütlenmenin karşısına çıkarıyorlar.

Kam-Sen gökten zembille inmedi. İcazetli bir tabella sendikası olarak kurulmadı. Düzenlen, düzen partilerinden beklentisi yok.

Kam-Sen kamu emekçilerinin eylemliliğinden doğdu, onların mücadelesiyle yaşayacaktır. Onun, uygulanmayan yaldızlı programlara ihtiyacı yok.

Kam-Sen gücünü kamu emekçilerinden, onlarla bütünleşmesinden alıyor.

Kam-Sen gücünü uzlaşmacılıktan değil, devrimci politikadan alıyor.

Kam-Sen gücünü devrimci bir sendika, sınıf ve kitle sendikası olarak kurulmasından alıyor. ★

**MÜCADELE Emperyalizme
Ve Oligarşiye Karşı Halkımızın Sesidir
Halkımızın Mücadelesi Sürecek
Ve MÜCADELE Susmayacak**

Susmamızı istiyorlar. Yazmamamızı, halka gerçekleri ulaştırmamamızı... Susmamızı istiyorlar. Halkın sesi olmaktan, mücadelenin sesi olmaktan geri durmamızı... Susmamızı istiyorlar. Emperyalist savaş politikaları doğrultusunda hayata geçirilmek istenen uygulamalar karşısında "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" şiarını haykırırların sesi olmaktan vazgeçmemizi...

Evet, oligarşi, "Emperyalizme Ve Oligarşiye Karşı MÜCADELE'yi susturmak istiyor. Her yola başvuruyor. Toplatma kararları birbirini kovalıyor. İlk iki sayımız, Küçükarmutlu özel sayımız, Devrimci Mücadelede Öğretmenler broşürümüz toplattı. Bürolarımızın polis tarafından basılarak muhabir ve okurlarımızın gözaltına alınmaları, gözaltındaki arkadaşlarımıza uygulanan işkenceler, yayınlarımızı basan matbaaların tehdit edilmeleri, siyasi şubeye götürülerek uygun biçimde "uyan"maları vb. yöntemler birbirini kovalıyor.

Yıldıramayacaklar! Onlar da biliyorlar.

Bildikleri içindir ki, 2. sayımızın basıldığı gün, alelacele çıkartılmış bir kararla geldiler karşımıza. "Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı MÜCADELE Dergisi'nin her türlü basım ve yayım faaliyetleri DURDURULMUŞTUR." 16.8.1990 tarihli mahkeme kararında böyle yazıyordu. Karar 2. sayımızın basımından sonra çıkmasına rağmen ve o anda hakkında toplatma olmamasına rağmen, yine polis tarafından, Hüriyet Dağıtım'daki dergilerimize el konuldu.

Yayın durdurma karar o kadar alelacele alınmıştı ki, kendi hukuk kurallarını bile hiçe saymışlar, amatörce hatalar yapmışlardı. Avukatlarımızın itirazı ve polisin savcıya gönderdiği tutanağın "uyanıkça" düzenlendiğinin tarafımızdan belgelenmesine rağmen, bir üst mahkeme de yayın yasağını kaldırmadı ve kararı kesinleştirdi.

İşin ilginç yanı, bu karar verenin de, karar onaylayan bir üst mahkemenin de "Biz basın davalanndan anlamayız." itirazlarıydı. Buna rağmen polis dayatmış, onları "istek" doğrultusunda karar vermişlerdi ve verilen kararın basın yasasında bir karşılığı yoktu. Olmayan bir "suç"un yasa dışı karşılığının olmaması doğaldı ama ona rağmen cezaya "suç" uydurulması işini komedi de olsa başarmışlardı. Komedinin farkına biraz olsun vardılar ki, "Bu karar sadece özel sayı içindir, bundan sonra yayın yapılabilir." şeklindeki bu kez trajikomikliğe dönüşen yeni kararlarıyla kendilerince sorununu bitirmiş oldular. Ama ilk kararda hiç de öyle bir şey yok. Bu karara dayanarak 2. sayımızın dağıtımı "Hakkında yayın yasağı var." gerekçesiyle engelleniyor, sonra da "Hayır, bir zaten özel sayı için bu karar verdik, bundan sonra yayın yapabilirsiniz." deniyor. Bursi Türkiye, griplikler değil, yasadışılıklar ülkesi, olur mu olur diyorum. Bakalım bundan sonra neler uyduracaklar doğrusu merak ediyoruz.

2. sayımızla 3. sayımız arasındaki zaman diliminde, dergimizin polis-savcı-yargı üçlülüğüyle yaşadığı "macera"nın kısa özeti işte böyle

Baskılar bitmeyecek. Yayınımızı engellemeye yönelik her şeyi yapacaklar. Biliyoruz ve bunun bilincinde olarak diyoruz ki;

Biz, bu ülkede namuslu, onurlu insanlar ve onların yarattığı değerler oldukça SUSMAYACAĞIZ.

Haksızlıklara, adaletsizliğe, baskı ve zorbalığa, durmaksızın savaş politikaları üretmesimize karşı çıkacağız.

Katkılarınızla daha nitelikli MÜCADELE'lerde buluşmak üzere...

ABD emperyalizmi bütün savaş bulutlarını, kendi savaş makinesiyle birlikte, Ortadoğu'ya topluyor. Bugün Ortadoğu, emperyalist savaş sahnesidir. Başrolde soyunan ABD emperyalizmi, bölgedeki işbirlikçi gerici-faşist yönetimleri de figüran olarak kullanmaya hazırlanıyor. ABD emperyalizmi öyle bir fırsat yakaladı ve Birleşmiş Milletler (BM)'den, Irak'ın Kuveyt'i ilhakı karşısında öyle bir karar çıktı ki, buna dört elle sarılıp, bütün güç ve olanaklarıyla kendi kontrolünde bir savaşı örgütüyor ve sonuçta, bölge karakolu, sıçrama tahtası olarak işbirlikçilerini de

time ihtiyaç duydu. Şimdi bir de Butto'nun kabarılabilecek bağımsızlıkçı kaprisleriyle zaman kaybetmek istemiyordu. Ne de olsa Butto seçimle işbaşına gelmişti ve ola ki halkın tepkilerine kulak verebilirdi. El çabukluğuyla ve yumuşak bir darbeye, Butto'yu kenara, yedeğe aldı. Geçici de olsa, değişmez müttefik Pakistan ordusuna iktidar iplerini teslim etti. Bu tür yönetim değişiklikleri CIA için çocuk oyuncağı gibiydi. Bu değişimin hiç de boşuna olmadığı çok geçmeden anlaşıldı. Arap dünyasının en koyu gericipleri bile Suudi Arabistan'a, ramboların yanına asker göndermeye tereddüt ederken, ABD

taya çıkardığı bir devletçikti. Hiçbir zaman bağımsız olmadı ve diğer şeyhlerle, emirlerle, sultanlarla ve krallarla birlikte, emperyalizmin körfezdeki ve petrol kuyularındaki bekçisi olmaktan öte gitmedi. Emperyalizmin at oynattığı bir çiftlik oldu. Emperyalizmin çiftliği olmanın ötesine geçemedi. 1961 yılında, İngiliz emperyalizminin Kuveyt'e sözde bağımsızlık vermesiyle değişen, görüntüden başka bir şey değildi. Bölgede değişen emperyalist güç dengelerine bağlı olarak, Kuveyt artık Avam Kamarası'ndan değilse, Beyaz Saray'dan yönetiliyordu.

Kuveyt, Ürdün, Lübnan, Suriye vb. gi-

ratorluğunu ilan etmek için giriştiği bir savaştır. Ama ABD emperyalizmi unutmasın ki, halkların direnme gücü sonsuzdur. Vietnam'dan bunu iyi bilmesi gerekir. Ne olursa olsun, Ortadoğu halkları, Ortadoğu'da bir ABD imparatorluğuna izin vermeyeceklerdir. ABD'nin saldırganlığı karşısında birleşecek ve mücadele edeceklerdir. Ortadoğu ABD emperyalizmi için yeni bir Vietnam batağı olmaya adaydır. ABD bir tokat da Ortadoğu halklarından yiyecektir. Evet, Ortadoğu bir Grenada, bir Panama değil. Ortadoğu halkları kolay yutulur lokma değil.

ABD EMPERYALİZMİNİN

adım adım bu savaşın içine sürüklüyor. Zaten sürüklenmesine fazla gerek kalmadan, Özal iktidarı gibi, buna balıklama dalarak, kraldan daha kralcı bir tutumla kendisinin önünde eğilenler hiç eksik olmuyor.

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da "kutsal" bir savaşı zorluyor. Tam başına buyruk, Ortadoğu'da imparatorluk kurma sevdasını gerçekleştirmek için, hiçbir fırsatı kaçırmadan olanca gücüyle yükleniyor. Yoksa Kuveyt'le birlikte çok şey kaybedeceğini biliyor. ABD emperyalizmi aç-

darbesi kurbanı Pakistan el çabukluğuyla askerlerini Suudi Arabistan'a yolluyordu.

Kuveyt, yılda 14 milyarlık ulusal gelire sahip, yılda kişi başına 28 bin dolar düşen petrol zengini bir ülkeydi. ABD emperyalizmi, Kuveyt'le birlikte, Ortadoğu'dan % 9'unu karşıladığı petrolünü, petrolünün bekçileri şeyhleri de kaybediyordu. Ortadoğu'da şirket devletlerinden, petrodolar kaynaklarından birini kaybediyordu. Kuveyt'de her şeye egemen bir avuç şeyh ve çevresi, emperyalist şirketlerle ortak milyarlar kazanıyor, bunlar emperya-

bi Arap halklarının yapay olarak, emperyalizm tarafından bölünmesinin ve kendi istediklerine göre şeyhlikler, krallıklar şeklinde devletleştirilmesinin ürünüydü. Bu açıdan, bu tarihsel haksızlığı yaratan emperyalizmin, Kuveyt'in Irak tarafından ilhakı üzerine söz söyleme ve kurtarıcı rolüne soyunmaya hiç hakkı yoktu.

İşte bu noktada, Irak yönetimi tarihsel bir haksızlığa neşter vursa da, sınıfsal karakteri gereği, halkların sorunlarını çözemez. Onların milliyetçi duyguları emperyalizmle işbirliğine de dönüşür, halka kar-

BİZİM OKLARIMIZ IRAK'A DEĞİL, ABD EMPERYALİZMİNE VE ONA KOLTUK DEĞNEKLİĞİ YAPAN GERİCİ-FAŞİST İKTİDARLARA YÖNELMELİDİR

Irak'a, genel bölüşümde İngiliz emperyalizmi krallık payesi vermişti. Bu statü 1958 yılına kadar sürdü ve Irak, İngiltere'nin bölgedeki en sağlam ayağı oldu. 1958'de Arap dünyasında esen milliyetçi rüzgarlar bu gerici kukla rejimi devirdi. Küçük burjuva radikalleri, Arap milliyetçileri, BAAS'ın ağırlığında bir darbeye iktidara el koydular. BAAS Nasırcılıkla birlik-

ORTADOĞU'DA İMPARATORLUK KURMA SAVAŞINDA

sından, Kuveyt'in bağımsızlığının, egemenliğinin, toprak bütünlüğünün zerrece değeri yok. Kendi çıkarları gerektirdi mi bağımsızlık, halkların kendi kaderini belirlemesiymiş, adaletmiş, özgürlükmiş, BM kararlarıymış hiç takmayan, ülkelere giren, iktidarları deviren, değiştiren, darbeler, komplolar örgütleyen ABD emperyalizminin hiçbir zaman böyle sorunları olmadı. O "işine" geldi mi, bu sözcüklerin ardına gizlenerek, kendisine farklı misyonlar yüklemeye çalışıyor. Bu konuda kendisini ayrıca özel olarak gizlemeye de

lizmin krizini hafifletmek üzere Batıya akıyor, sermayeye dönüşüyor, lüks mallar olarak Kuveyt'e geri dönüyordu. Emperyalist tekeller kasalarını doldururken, şeyhler lüks içinde şaşıla bir yaşam sürüyorlardı.

Bu kadar değil, ABD emperyalizmi, Kuveyt'le birlikte, Ortadoğu'da imparatorluğa yönelik attığı adımlarla kazandığı güçten bir şeyler kaybediyordu. Ortadoğu'da en büyük ABD emperyalizmidir imajından bir şeyler kaybediyordu.

Yoksa sorun ABD emperyalizminin

şı da olur. Bu ayrıca tartışılması gereken bir konudur. Ancak Ortadoğu'nun zenginliklerini emperyalizmle birlikte 3-5 şeyhin paylaşmasına da sonuna kadar karşı çıkıyoruz. Ortadoğu'nun zenginlikleri, Arap halklarının yoksulluğu, sefaleti pahasına 3-5 şeyhe ve onların iplerini tutan emperyalizme ve petrol tekellerine bırakılamaz.

Ortadoğu halklarını birbirine düşüren, karşı karşıya getiren emperyalizmin böl-yönet politikası ve buna göre halklara dayattığı ve hala zorla koruduğu gerici-fa-

te, Arap dünyasında Arap milliyetçiliğinin radikal iki akımıydı.

BAAS'ın Irak'da iktidara bütünüyle ağırlığını koyması, 1968'de bir ordu darbesiyle oldu. Sosyalizmden etkilenecek, devletleştirmeye, millileştirmeye, kısmi anlamda toprak reformuna dayalı programıyla, BAAS iktidarı bazı yeni adımlar attı. SB ve sosyalist ülkelerle ilişkiler geliştirilirken, bölgede, emperyalizme karşı olma çizgisi sürdürüldü. Burada, SB'nin Irak'da da uygulamaya kalktığı kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş teo-

DÖKÜLECEK KANIMIZ YOK

kalkmıyor, çok yerde kartları dünya kamuoyu önünde açık oynuyor. Her şeyden önce, ülkelerin bağımsızlığının, halkların özgürlüğünün başdüşmanı olan ABD emperyalizminden safça böyle şeyler beklenemez.

Grenada'ya, Panama'ya kadar gitmeye gerek yok. Ortadoğu'da savaş krizi patlak verir vermez, ABD emperyalizmi, kafasındaki hesaplara göre, hızla adımlar atmaya başladı. Liberya'ya asker çıkarılması, -bahanesi hazırды- oradaki ABD'li-lerin güvenliği içindi. Pakistan'da ise, Ortadoğu'da kendi inisiyatifine bağlı, savaş sürecine aktif katkıda bulunacak bir yöne-

Kuveyt'in bağımsızlığına düşkünlüğüyle ilgili değildi.

KUVEYT EMPERYALİZMİN ORTADOĞU'DA YARATTIĞI SUNİ BİR DEVLETTİR

Kuveyt'i, Arap dünyasını altüst ederek, yeni bir haritasını kendi sömürü çıkarlarına göre çizerek, emperyalizm yaratmıştı. Ortadoğu'nun haritasını, Osmanlı'dan aldıktan sonra, İngiliz ve Fransız emperyalizmi, aralarındaki güç dengelerine göre çizdiler ve yarattıkları ülkeleri paylaştılar. Kuveyt, emperyalizmin zorla, Arap halklarını daha rahat yönetmek için bölerek or-

şist işbirlikçi yönetimlerdir.

Emperyalizm Ortadoğu'dan elini çekmelidir ve Ortadoğu halkları kendi aralarındaki sorunları kendileri çözmelidir derken anlatmak istediğimiz budur.

Ortadoğu'da savaş durumunu sürekli-leştirten ABD emperyalizmi ve bölgedeki işbirlikçi-gerici faşist iktidarlardır.

Ortadoğu halklarının böyle bir savaştan çıkarı yoktur. Bu savaş Ortadoğu halklarının kurtuluş savaşı değil, Ortadoğu halklarına karşı emperyalist, gerici, haksız bir savaştır.

Bu savaş, ABD emperyalizminin, Ortadoğu haritasını yeniden çizmek ve impa-

sinden söz etmek gerekiyor. Çünkü SB, Suriye, Mısır, Libya, Cezayir ve Irak gibi küçük burjuva radikallerinin iktidarda olduğu ülkelerde, sosyalizme kapitalist olmayan yoldan geçilebileceğini öngörüyordu. İktidardaki küçük burjuva radikallerine olmadık misyonlar yükleyen ve sosyalizme geçiş teorisini bunlar üzerine kuran, Leninist devlet ve devrim teorisini statükocu barışçıl geçiş teorisine değiştirerek inkar eden SBKP'nin bu "devrim" teorisini, ilk, Mısır'la birlikte iflas etti. Nasırcılığın altından sosyalizm değil, kapitalizm çıktı. Küçük burjuva iktidarlarının sosyalizme değil, kapitalizme yol açtığı görüldü.

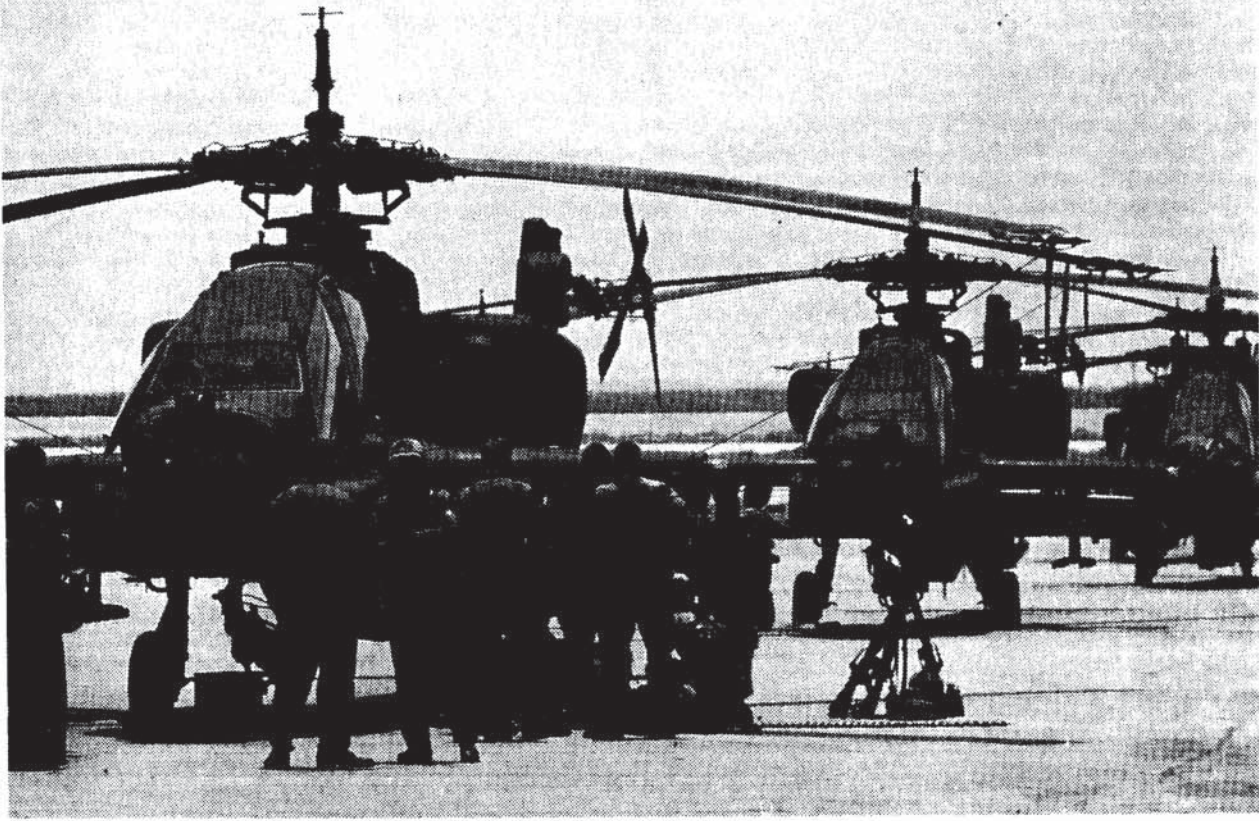

Bugün Cezayir de aynı süreci yaşıyor. Bugün Gorbacov'la birlikte SB, statükocu, dengeleri korumaya yönelik politikadan vazgeçti. Elinde tuttuğu mevzileri emperyalizmin karşısında terk etmeye başladı. Ortadoğu'da meydan ABD emperyalizmine kaldı derken anlatılmak istenen, SB'nin Ortadoğu'daki mevzilerinden çekilmesiyle birlikte mevcut statülerin, dengelerin yıkılmasıdır.

İşte SB, bir dönem Irak'a da, kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş yapacak ülke gözüyle baktı ve ilişkilerini buna göre geliştirdi. Irak'ı kendi politikalarının Ortadoğu'daki bir uzantısı, emperyalizm karşısında bir güç odağı yapmak için uğraştı. Bunun için, Saddam rejiminin içteki gericiğine, ırkçı politikasına, Kürt halkı üzerinde estirdiği terör ve katliamlara sesini çıkarmadı.

Petrol gelirlerinin Irak'ı ihya ettiğini, sermaye birikimi sağladığını ve diğer küçük burjuva yönetimlere göre daha hızla kapitalistleşme yoluna soktuğunu söyleyebiliriz. Sınıfsal karakteri gereği, zaten sosyalizm diye bir sorunu olmayan Saddam yönetiminin, bu değişime paralel, Ortadoğu çapında anti-emperyalist-ilerici, emperyalist-gerici saflaşmasında giderek birinci kamptan ikinci kampa kayışını gözlemek mümkün. O süreçte, Ortadoğu'daki saflaşmada anti-emperyalist kampta yer alan İran'a saldırması esas olarak bu kayışla ilgiliydi. Şattülarap su yolu sorununu bahane ederek 1975 Cezayir Anlaşmasını yırtmak için görüntü-süydü. İslam devrimini Ortadoğu'ya yaymaya kalkan, emperyalizmin çıkarlarını ve gerici rejimlerinin geleceğini tehdit eden İran karşısında, Irak, Arap gericiğinin ve emperyalizmin kalkını olmaya soyunmuştu. Saddam'ın son tavrı ise, hangi nedenle yola çıkarsa çıksın, emperyalizme rağmen bağımsız olarak gelişti ve emperyalizmin bölgesel çıkarlarına yönelerek, emperyalizmle karşı karşıya gelmesine yol açtı.

Irak'ın Kuveyt'i ilhakı, haksızlıkları ve halkların sorunlarını çözecek olmasa da, sonuçta, Irak'ın bu tavrı, ABD'nin Ortadoğu üzerine kurmuş olduğu plana karşı bir gelişmeydi. İşte şimdi ABD emperyalizmi bunu fırsat bilerek, planının uygulanmasını hızlandıran savaşa, Ortadoğu halkları üzerinde imparatorluğunu ilan etme peşinde koşuyor. Çıkarına ters düşen bu gelişmeden baskın çıkmaya çalışıyor. Bu noktada, Irak'ın haksızlığını, haklılığını ya da geçmişte neler yaptığını, hangi safta yer aldığını tartışmaktan ve öne çıkarmaktan öte, emperyalizmin savaş politikaları, hedefleri ve Ortadoğu halklarına getirecekleri üzerinde durulmalı, anti-emperyalist tavrı öne çıkarılmalıdır. Ters bir tavrıla, Irak'ı da hedef tahtası içine almak, emperyalizmin politikasının ve nereye yöneldiğinin açık ve net olarak görülmesini engelleyecektir. ABD emperyalizminin yapacaklarını biraz olsun gözden kaçırarak bir tavra girilmemelidir. Bu noktada, Saddam yönetimine, geçmişte

Emperyalizm sömürü çarklarının engelsiz dönebilmesi için Ortadoğu'nun ezilen halklarına açık saldırıya hazırlanıyor.

Halepçe'de yaptıklarına bakarak, gerici, ırkçı demek fazla bir şey ifade etmiyor ve etmeyecektir. Burada altını çizmemiz gereken bir konu daha var. Emperyalizmin Irak halkını ambargolarla, ablukalarla açlığa mahkum etmek istemesi karşısında tavırsız kalamayız, kalmamalıyız. Bu noktada, Irak'a karşı uygulanan her türlü ambargoya ve ablukaya karşı çıkmalıyız. Irak halkına, bu yönde her türlü desteğimizi sunmalıyız.

Biz bu süreçte bütün oklarımızı, ABD emperyalizmine ve ülkemizi Ortadoğu'da çıkarmaya çalıştığı savaşa koyduğu yere, üs yapmasına ve bunu gözü kapalı onaylayan Özal iktidarına yöneltmeliyiz. Doğru anti-emperyalist tavrı burada odaklanıyor.

ABD İMPARATORLUK KURMA DÜŞÜNÜ GERÇEKLEŞTİRMEDE EN BÜYÜK DESTEĞİ GORBAÇOV'UN POLİTİKALARINDAN ALIYOR

Ortadoğu'da bugün artık emperyalizm ve gerici, sosyalizm ve ilerici saflaşmasından, karşılıklı güç dengelerinden, kurulu statülerden söz etmenin bir anlamı kalmadı. Gorbacov politikaları Ortadoğu'daki dengeleri de altüst etti, statüler yıkıldı. SB Ortadoğu'dan çekildiği, mevzilerini terk ettiği noktada, çöken dengeler üzerinde, emperyalizm bugün kendi insiyatifinde yeni bir statü dayatıyor. ABD Ortadoğu'da imparatorluğunu ilan etmek istiyor ve her gelişmeye, kendi odağında ele alarak müdahale ediyor.

SB'nin, Gorbacov'la birlikte mevcut statüyü koruma politikasının geri çekilmeye dönüşmesiyle ve sınıfsallıktan koparak, her şeye insanlığın genel çıkarları, evrensel barış penceresinden bakılmasıyla emperyalizmle uzlaşma, işbirliği ve giderek emperyalizme her alanda teslimiyetle birlikte, Ortadoğu'da, güç dengelerinin sosyalizm kanadı çöktü. SBKP'nin körü körüne izleyicisi sosyalist-komünist güç ve örgütler, bu çöküşle birlikte, halklar nezdinde iflas ettiler. İlerici, anti-emperyalist küçük burjuva yönetimler emperyalizme yanasmaya ve politikalarından SB faktörünü silmeye başladılar. So-

nuçta, SB, Gorbacov'la birlikte Ortadoğu'yu emperyalizmin kanlı ellerine teslim etti. Emperyalizmin körfez savaş krizindeki pervasızlığı, sadece daha önceki işgal, saldırı ve darbelerine SB'nin göz yummasından gelmiyor. Bunun diğer yanı, Ortadoğu'da SB'nin çekilmesiyle doğan boşluğa, ABD'nin hızla yerleşmesidir.

SB'nin, Irak'ın Kuveyt'i ilhakı karşısındaki tavrı, biz M-L'lere çok önemli dersler sunuyor. Gorbacov Irak'ı kınamakla ve geri çekilmesini istemekle de kalmayıp daha öteye geçiyor. Irak'ı "barış sürecine ihanet" etmekle suçlayan Gorbacov, emperyalizmin savaş çığırtkanlığını ve kıskırtıcılığını, saldırgan ve BM kararlarını çiğner tavrını hiç ağızına almamakla, aslında kendisi Ortadoğu halklarına ihanet etmiş, emperyalizmin dümen suyuna girmiş oluyor. Emperyalizm yeryüzünden silinene kadar kurulamayacak olan ve Gorbacov'un bugün için saf hayallerinden öte gitmeyen evrensel barışa Irak ihanet ediyorsa, Gorbacov daha büyük bir suç işleyip, Ortadoğu halklarına ihanet ediyor. Buradaki tavrıyla Gorbacov, evrensel barışın peşinde koşarken, gelişebilecek bir halk kurtuluş savaşı karşısında nasıl tavrı takınılacağına da ipuçlarını vermiş oldu. Böyle bir savaşta Gorbacov'un nerede saf tutacağını söylemek için artık kahin olmak gerekmiyor.

Emperyalistler ABD'nin körfez politikasına bazı noktalarda katılmadıklarını söylemekle birlikte, "hem ağlarım, hem giderim" örneği, ABD'nin peşinden sürüklenerek savaş krizini tırmandırıyorlar. Yoksa, Fransa vb., ablukaya karşı diplomatik yolları zorlamayı öneriyor demenin fazla bir anlamı yok. Aradaki çelişkiyi abartmamak, bunlar üzerine tahliller oturtmamak gerekiyor. Sonuçta, her şey halkların emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmesinde düşümleniyor.

EMPERYALİZM IRAK HALKINI AÇLIĞA ÖLÜME MAHKUM ETMEK İSTİYOR

Emperyalizm Ortadoğu'daki son gelişmelerle birlikte, kendi çıkarları için halkla-

rı ölüme sürüklemekten çekinmiyor. Tüm militarist güçlerini seferber ederek, kendisine kafa tutmanın ne demek olduğunu göstermek istiyor. Petrol şeyhleriyle el ele verip, kazandığı dolarlara halel getirmek istemiyor... Çıkarlarının zedelenmemesi için, diğer emperyalist devletler ve işbirlikçileriyle birlikte Irak'ı Ortadoğu'nun çibanbaşı ilan ederek, Irak halkını toptan katletmek istiyor. ABD yöneticilerinin "siler süpürürüz"leri gazete manşetlerinden inmiyor. Ortadoğu'daki hegemonyasını sağlama almak için, körfeze yığıldığı askeri gücüyle, abluka-ambargo adı altında, Irak halkını açlıkla tehdit ediyor. Yiyecek taşıyan gemileri batırmak, diğer araçları engellemek için elinden geleni ardına koymuyor. ABD, diğer emperyalist devletler ve onların her dediğine ka-

yıtsız şartsız kafa sallayanlar Irak halkını açlıkla ölüme mahkum etmenin hesaplarını yapıyorlar.

Emperyalizmin sömürü çarklarının engelsiz dönebilmesi için dünyanın gözleri önünde tezgahlanan bu oyuna karşı çıkmalı, Irak halkının emperyalizm tarafından açlıkla tehdit edilerek ölüme mahkum edilmek istemesine izin vermemeliyiz.

SİYASİ İKTİDARIN YAPTIĞI, SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞI VE KİŞKİRTİCİLİĞİDİR

Sıfırı tüketmiş, iflas bayrağı çekmiş, her geçen gün derinleşen ekonomik ve siyasi krizin önüne geçemeyen Özal iktidarı, Ortadoğu'da, emperyalizmin savaş politikasından medet umuyor. Bütün planlarını ABD'nin savaşı kazanacağı ve savaş kazanmış bir gücün yanında yer almakla gücünü ve prestijini artırma üzerine kuruyor. Olası değişecek bir Ortadoğu haritasında pazar kapabilir miyim hesabı yapıyor. Beklediği 3-5 milyar dolar, 40-50 Fantom hibe, 5-10 milyar dolar kredi, vadesi gelmiş borç ertelemesinden, ABD'nin ve AT'nin gözüne girmekten başka bir şey değil. Kriz çıkmazında biraz olsun soluk almak için, emperyalist savaşa gözü kapalı destek sundu. Özal'ın ikide bir telefona sarılıp Bush'a sadakatini bildirmesi, körfezdeki her gelişmeye hemen ABD yanında tavrı belirlemesi başka anlama gelmiyor. Özal'ın bunu böbürlenerek kamuoyuna anlatması ve diğer yandan, saydıklarını Özal iktidarının savaş politikasını, savaş çığırtkanlığını desteklemeye ayıran burjuva basınının ballandıra ballandıra Batıda nasıl itibar kazanıldığını, Özal'ın popülaritesinin nasıl arttığını yazması bunu tamamlıyor. Bütün gücüyle Özal iktidarı, kamuoyuna savaş çıkacak imajı yerleştirmeye çalışıyor. ABD'nin her istediğine tereddütsüz evet diyor.

Özal bu politikayı yürütürken, en büyük desteği tekeli basından aldı. Bu süreçte tam bir işbirlikçi basın doğdu. Basın, kamuoyunu ABD emperyalizminin savaş politikasına göre yönlendirmek için, olmadık şeylere başvuruyor. TV de

resmi ağızların borazanı gibi hareket etmekten geri kalmıyor. İşbirlikçi basın ve resmi politikanın yansıtıcısı TV'de savaş çığırtıcılığı ve kışkırtıcılığı yapmakla, ABD emperyalizminin Irak karşısında ne kadar haklı olduğunu ve müdahale etmesi gerektiğini göstermeye çalışmakla, Özal iktidarının yolunu düzlüyor. Engin Ardiç ve Cengiz Çandar gibi aydın bozuntuları, ABD şakşakçılığı yanında, Özal iktidarına akıl hocalığına soyunuyorlar. Irak'a lanet yağdırmakla, ABD'nin haklılığını kanıtlamaya kalkmakla kalmıyorlar. Özal iktidarının ABD yardakçılığı yapmasını öve öve bitiremiyorlar. Savaş kışkırtıcılığı rolünü gönüllü olarak üstleniyorlar.

Özal iktidarı kısa vadeli çıkarlarını düşünerek, emperyalizmin gözüne girmek için her yolu deniyor. Irak'a doğrudan ambargo uygulamada ilkler arasına girmekle kalmadı, üsleri ABD emperyalizminin her türlü kullanımına bıraktı. Ülkenin kaderini ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki savaş politikasına bağladı. Buna bağlanmakla da kalmadı, krizin derinleşmesine katkıda bulunacak şekilde hareket etmekten de çekinmedi. Körfezdeki krizin başlamasından bugüne, Irak Türkiye'yi, hava sahasını ihlali konusunda iki kez resmen uyardı.

Özal iktidarı savaş durumunda ipleri tamamen eline almak ve meclisi devre dışı bırakmak istiyor. Savaş ilanı iznini anayasaya aykırı biçimde TBMM'den alması da savaş kışkırtıcılığına katkının diğer bir yanı. Zaten baskı ve terörü yoğunlaştırmakta kullandığı hangi kararı, yasayı, kanun hükmünde kararnameyi anayasaya uygun çıkardı ki? 413'den 424'e uzanan sürgün, sansür, terör kararnamelerinden hangisi anayasaya uygun ki?

Artık Özal iktidarının keyfiliğine bu anayasa ve 12 Eylül yasaları da cevap vermiyor.

Özal iktidarı, ABD'nin "savaş ilanı" kararını, burjuva muhalefetin yoğun tepkilerine rağmen, meclisi devre dışı bırakacak şekilde anayasayı bir kenara atarak alırken, ABD de körfezde BM kararlarını çiğneyerek, ekonomik ambargoyu ablukaya dönüştürdü ve savaşı başlatmaya bir adım daha yaklaştı.

Artık körfez tam bir barut fıçısı ve her an patlayacak durumda, sadece bir kıvılcım bekliyor. ABD bu kıvılcımı her an çıkabilir ve her an savaş patlak verebilir. Bunun için her şey mevcut. Bunun için abluka tek neden olarak yeterlidir.

Savaşın eşikteki tehlike olduğuna göre hareket etmek gerekiyor. Özal iktidarının koyu bir savaş yanlısı, gönüllü bir ABD destekçisi olduğuna bakarak, her an çıkabilecek savaşta yer alabileceğimize göre hareket etmek ve buna uygun düzenlemeler yapmak gerekiyor. Savaş patladı mı her şey için çok geç olacaktır. Öyle ki, her fırsatta savaşın bir an önce başlaması için çırpınıp duruyor. Rehine krizi mi çıktı, ABD'ye ilk destek mesajı, Irak'a ilk tehdit salvosu Özal'dan gidiyor. Basında, resmi ağızların el altından pompalandığı gibi, sürekli Saddam rejiminin devrilmesinin gereği işleniyor. Savaşa göre hazırlıklar hızla yürütülüyormuş havası kamuoyunda canlı tutuluyor. Şimdi bunların üzerine bir de, Irak'ın Kuveyt'deki elçilikleri kapatmaya kalkması ve kuşatması sorunu eklendi. ABD emperyalizmi savaş için bunları da kullanıyor. BM'den, askeri

ambargo ve körfez için BM'ye bağlı uluslararası güç kurma kararı çıkarmaya ve saldırısını her türlü meşrulaştırmaya çalışıyor. Bu noktada, SB'den sonra Çin'in de tavrı ABD'nin yolunu açma tavrına dönüştü ve son olarak, tereddütlü bulundukları, ambargoyu delme girişimlerine karşı kuvvet kullanma kararını da onayladılar. BM'de bütün yollar ABD'nin savaş politikalarına açılıyor. Özal iktidarı ABD'nin izinde "kararlılıkla" yürüyor... Ülkemiz ABD'nin kiralık üsleri haline getirilmek isteniyor. Emperyalizm daha çok dolar kazanabilmek için, ülkemiz halklarını kiralık katil ücretiyle kullanmak istiyor... Bizim, petrol şeyhlerine ve emperyalizme pazarlanacak toprağımız, onlara kiralık katillik yapacak insanımız yok...

Madalyonun diğer yüzünde ise, Özal iktidarı, savaş gerginliğini kullanarak, toplumsal muhalefete de bindirmek istiyor. Olağanüstü hal hazırlıklarıyla, grev erteleme ve yasaklarıyla bunu yapıyor. Baskı ve terörü yoğunlaştırıyor, giderek daha da yoğunlaştıracak. İşçiler, memurlar şimdi daha çok baskı altına alınacak, sindiril-

ABD, diğer emperyalistler ve işbirlikçilerinin Irak'a saldırısına karşı çıkalım.

meye, daha çok çalıştırılıp, daha çok sömürülmeye çalışılacak. 3 vardiya hazırlıkları, seferberlik hazırlıkları, Genelkurmay'dan "bölücü ve yıkıcı örgütlerin faaliyetlerine dikkat" talimatları vb. bunu gösteriyor. Her şeye hazır olmalıyız. Her şey hızla değişebilir.

Bunun için, bütün bu keyfiliğe, hazırlıklara karşı çıkacak direnişler örgütlemeliyiz.

Baskı ve terörün yoğunlaşmasını boşa çıkarmak, Özal iktidarının savaşa dönük politikasının iyi teşhir edilmesinden ve en önemlisi, halkın savaşa karşı birleşik eylemliliğinin yaratılmasından ve sürekli kılınmasından geçiyor. Bunu başarmak, Özal iktidarını baskı altına alıp savaştan caydırmakta da etkili olacaktır. Yoksa, halk savaşa karşı olsa da, oligarşi şovenizm rüzgarları estirecek, halkın savaşa karşı tepkilerini pasifize edebilecekler. Bizim açığa çıkaramadığımız tepkileri, devlet demagoji ve terörle bastıracağız. Oligarşinin elinde güçlü yalan ve demagoji makinelerinin olduğu hesaba katılmalıdır.

Bunun için, çabalarımızı hayatın her alanında iki kat artırmalıyız. Savaşa karşı çok daha geniş kesimleri duyarlı kılmalıyız. Bu konuda gitmediğimiz destek beklediğimiz kesim kalmamalıdır. Oligarşinin, Özal iktidarının emperyalist savaşa dönük politikalarını boşa çıkarmanın elle-

rimizde olduğunu unutmamalıyız. Türkiye 1950'lerin Türkiye'si değil. Bugün halkımızın ezici çoğunluğu savaşa karşı ve emperyalistler, şeyhler, emirler ve sultanlar için, Kore'de olduğu gibi kan dökmek istemiyor. Önümüzde geniş bir savaş karşıtı potansiyel var. Bunu değerlendirmek, tepkileri birleştirmek, örgütlemek, çeşitli biçimlerde eylemliliğe dönüştürmek ve sokağa çıkarmak bizim çabamıza kalıyor. Süreci bizi beklemiyor, hızla bütün alanlarda, çeşitli eylemliliklerle bunu yapmayı dayatıyor. Sürecin ve halkın tepkilerinin gerisinde kalmamalıyız. Tek tek milyonlarca insanın savaşa karşıym demesi iyi ama fazla bir şey ifade etmiyor. Bunu örgütlü, birleşik bir güce dönüştürüp, koordineli eylemlilik sürecine sokarak oligarşinin savaş politikasının karşısına dikmek ise çok şey ifade ediyor. Biz, emperyalist savaşa karşı örgütlü birleşik halk gücünü yaratmakla yükümlüyüz. Bunu yaratacak güçte olduğumuzun bilinciyle hareket etmeliyiz.

Savaşa karşı binleri, on binleri harekete geçirmeyi başaracağımıza inanmalıyız!

ne karşı değil. Örneğin, İncirlik ya da Piriçlik Üssünü ABD kullanamaz diye bir şey söylemiyor, söyleyemiyor. İnönü'nün, Baykal'ın keskin savaş karşıtı açıklamaları tam bir ikiyüzlülük örneği. Genel sekreterlik için ABD'den icazet alanların, NATO ile ilgili tek söz etmeyenlerin, üslerle dokunmayanların savaşa ilgili parlak laflar etmelerinin hiçbir güvencesi yoktur. Kriz ortamında, savaş sürecinde ya "Bağımsız Türkiye'den yana olmak ya da ABD politikalarına ayak uydurmaktan başka yol yoktur. Baykal'ı, İnönü'lü SHP "Bağımsız Türkiye'den yana tavır koyup üsleri kapatabilecek mi, NATO'dan çıkabilecek mi? Savaş karşıtı olarak pratikte hiçbir adım atmayanların, seslendikleri kitleleri eğitip bu yönde hareketlendirmeyenlerin söyleyecekleri fazla bir şey yok." Bunlar yapılmadan ABD güdümünde savaşa sürüklenmenin önüne geçilemez.

Yine de, burjuva muhalefet partileri tabanın savaş karşıtı sesine kulak vermek zorunda kalıyorlar. Halkın ezici çoğunluğu savaşa istemiyor. Burjuva muhalefet, buna rağmen, açıktan savaş yanlısı olarak, savaş çığırtıcılığına soyunamaz. İşin içinde oy kaygısı var. "Biz Batının paralı jandarması, paralı bekçisi değiliz, paralı askerliğe talip olmayalım." demekle olmuyor. Bunu söyleyen Demirel'in yarın "Üs yok, tesis var." demeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. San Türk-İş'in savaş karşısında takındığı tutumun Özal iktidarıyla uyum içinde olmasında da şaşırtıcı bir yan yok. Türk-İş, grevler yasaklanacakmış, ertelenecekmiş, işçi sınıfı daha fazla çalıştırılacak, ezilecek, sömürülecek, kazandığı kısmi demokratik hakları elinden alıncakmış, sofraya konulan ekmek azalacakmış, bunlarla ilgilenmiyor. Onun ilgilendiği, resmi politikaya ters düşmemektir. Türk-İş Genel Sekreteri O.Balta'nın "Devlet, millet çıkarı her şeyin üstündedir. Şu anda hükümetin politikasını ben olumlu görüyorum." demesi, aslında Türk-İş'in, işçi sınıfının değil, gerçekten kimin temsilcisi olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Gerçekten savaş karşıtı olmak, bugün "ABD ve NATO üsleri sökülmedir, NATO'dan çıkılmalıdır, ikili anlaşmalar yırtılmalıdır." diye haykırmaktan, bağımsız bir Türkiye istemekten geçiyor.

Biz, bu savaşa, haksız savaşa, emperyalist savaşa karşıyız. Çünkü biz, devrimciler, yurtseverler, Devrimci Sol Güçler, yıllardır IMF'nin yönettiği değil, bağımsız Türkiye isteyenleriz.

Çünkü biz, ülkemizdeki tüm ABD ve NATO üslerinin sökülmesi için mücadele bayrağı açanlarız.

Çünkü biz, ikili anlaşmalar yırtılsın, NATO'dan çıkılsın, kendi kaderimizi kendimiz belirleyelim diye haykırırlarız.

Halkımız, emekçi sınıflar, işçiler, memurlar, gençlik, aydınlar savaş istemiyor. Savaş gerginliği içinde yeni bir 12 Eylül süreci yaşamak istemiyor.

Halkımızın, Kore'de olduğu gibi, emperyalizm ve 3-5 petrol şeyhi ve tekeli için dökecek kanı yok.

Halkımız, savaşın kendisinden neler alıp götüreceğini, kıtlık, açlık, kan ve gözyaşı getireceğini, daha fazla baskı ve sömürü getireceğini biliyor.

Bugün sorunumuz, bunu örgütlü bir tepki olarak açığa çıkarmak, halkın birleşik eylemliliğini örgütlemektir. ★

FİLİSTİN BÜYÜKELÇİSİ:

"Biz Filistinlilerin ABD'nin yanında yer almayacağımız bir gerçektir."

MÜCADELE: FKÖ'nün Ortadoğu'daki son gelişmeler karşısındaki tavrı nedir?

F.YASEEN: Biz herhangi bir savaşa karşıyız. Filistinliler olarak bizler, hem bölge, hem de kendi barışımız için savaşmaktayız. Şu ana kadar Filistin halkı çok şey kaybetti. Bundan sonra daha fazla kaybetmek istemiyoruz. Biz her halükarda bir dış müdahaleye karşıyız. Özellikle ABD'nin müdahalesine karşıyız. ABD ve Amerikan halkı özgürlüklerin, insan haklarının savunucusu olduğunu her zaman söyler. Ama acaba ABD ve Amerikan halkı 20 yıldır Filistin halkı için ne yapmıştır? Ortadoğu'daki son gelişmelerin tamamen Arap-İslam aleminde çözülmesi gerekir. Ama ABD'nin bunu kesinlikle istemeyeceğini biliyoruz.

MÜCADELE: İsrail için bu gerilim iyi oldu deniliyor. Gerçekten intifada için son gelişmeler olumsuz bir durum yarattı mı?

F.YASEEN: Bizim intifadamız halen devam ediyor ve belki de her zaman olduğundan çok daha güçlü devam ediyor. Şunu da söylemek gerekir ki, Körfez kriziyle birlikte, yeryüzünde devam eden bütün olayların üstü örtülmüş durumdadır. Doğal olarak, intifadanın da üzeri kısmen örtülmüştür.

Bildiğiniz gibi, intifadanın sadece iki amacı vardı: İşgalden kurtulmak, bağımsızlığı sağlamak ve bunların doğal sonucu olacak olan bağımsız devleti kurmak. Bunun dışında hiçbir olay esas olarak intifadanın amacına hizmet etmez.

İsrail için şunu söyleyebilirim. İsrail krizden en iyi şekilde yararlanmayı ve bu ortamdan kendileri için en uygun anı bekliyor. Bu andaki olaylardan İsrail memnuniyet duymaktadır. Aynı zamanda, ne olacağını bilmediğinden, gelişebilecek olaylardan da tedirginlik duyup korkmaktadır.

MÜCADELE: Arafat Irak'ı desteklemekle Batıdan çok eleştiriliyor. Arap dünyası, Filistin halkı Arafat'ın Irak'ı destekleme, abluka ve ambargoya karşı çıkma tavrını nasıl değerlendiriyor?

F.YASEEN: Özellikle şunu belirtmek istiyorum. En baştan beri, ne Irak'ın karşısında, ne de yanında yer aldık. Bizim tavrımız her zaman netti. Barışçı, arabulucu ve orta yolu bulmaya yönelik tavrı almaya çalıştık. Ve bu krizi sonuçlandırmak için birçok öneride bulunduk.

Bizim bu konudaki politikamız bu olmasına rağmen, bazı Arap ülkeleri tarafından, Irak'ın yanındaymış gibi değerlendirildi. Bize böyle yaklaşanlar oldu.

Şunu da çok açıkça söylemek gerekir ki, biz Filistinlilerin ABD'nin yanında yer almayacağımız bir gerçektir. Özellikle ABD'nin, Arap ülkelerini kullanarak Arap askerleriyle bölgeyi işgal etmek istemesi FKÖ'nün hiçbir zaman tasvip etmeyeceği bir durum olur. Ve eğer bu tutumdan dolayı Filistin Devlet Başkanı eleştirilecekse, biz buna teşekkür ederiz. Çünkü böyle bir tavırdan dolayı eleştirileceksek, ancak seviniriz. ★

Ortadoğu'da yaşanan son gelişmelere ilişkin Irak, Filistin ve Küba büyükelçileri ile yaptığımız röportajları aşağıda yayınlıyoruz.

IRAK BÜYÜKELÇİSİ:

"ABD'nin amacı bölgede tam denetim kurabilmektir."

MÜCADELE: ABD emperyalizmi, diğer emperyalist devletlerle birlikte, savaş ortamını durmaksızın tırmandırmak istiyor. Olayları başlangıcından alarak değerlendirilebilir misiniz?

T.A.CEVAT: Kuveyt'te yapılan ilhak değildir. Biliyorsunuz, 2 Ağustos 1990 günü Kuveyt'te emperyalizme karşı bir devrim oldu ve Kuveyt'teki devrimciler Irak'la birleşmeyi istediler çünkü Kuveyt'teki devrimciler Iraklı ve Kuveyt halkındandır.

Zaten Irak-Kuveyt sınırı suni bir sınırdır ve İngiliz emperyalizmi tarafından çizilmiştir. Öyle ki, Irak ve Kuveyt arasında sınır anlaşması bile yoktur. Durum böyle olunca, Kuveyt'teki devrimciler Irak'la bütünleştiler. Bu, Arap dünyasında normaldir çünkü Araplar arası sınırlar suni bir şekilde, emperyalistler tarafından çizilmiştir. Burada da iki Arap ülkesinin birleşmesi söz konusudur.

Gerginlik ve kriz ise, ABD emperyalizminin bölgeye girerek, Suudi Arabistan'a ve bölge ülkelerine "Irak'ın onlara saldıracağı" bahanesini kullanarak asker yığmasıyla ortaya çıkmıştır.

MÜCADELE: Emperyalizmin Ortadoğu'daki tavrını ve müdahalesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

T.A.CEVAT: Devlet Başkanımız Saddam Hüseyin'in önerisine iştirak etmek isterim. Araplar kendi sorunlarını kendileri çözerler.

Emperyalist ABD'nin bölgeye gelmesi ve bu kadar yığınak yapması gerginliği artırmaktan başka işe yaramaz. ABD'nin amacı bölgede tam denetim kurabilmektir.

ABD, Irak-İran savaş bittiğinden beri, ekonomik yollarla, komplolar kurarak bizi mücadelenin dışında bırakmak istiyordu. Bunu da tek başına beceremeyeceği

için, Kuveyt olayını bahane ederek, diğer emperyalist ülkeleri saflarına almaya çalıştı. Şimdi de emperyalist ABD, BM şemsiyesi altında hareket etmek istiyor fakat BM askeri müdahaleyi kabul etmemiştir.

Biz Irak ve Arap halkı olarak, emperyalist ABD'nin saldırısına karşı koyacağımızı ve ABD'ye ikinci bir Vietnam yaşatacağımızı söylüyoruz.

MÜCADELE: Irak'da iç muhalefet var, Saddam devrilecek deniyor. Bunlar için ne diyorsunuz?

T.A.CEVAT: Bu, emperyalistlerin kafalarında var. Emperyalistler Irak'ı yutamayacaklarını bildikleri için, onu içten yıkma-ya çalışıyorlar. Şimdi Irak'da muhalefet yok. Irak ordusunun sayısı da 1 milyondan 17 milyona çıktı. Tüm halk emperyalizme karşı silahlandı ve tek bir ordu oldu. Hedefi de emperyalizmdir.

MÜCADELE: Ortadoğu'daki son gelişmelerden sonra, Arap dünyasında ortaya çıkan panorama nasıl oldu?

T.A.CEVAT: Arap halkı genel olarak Irak'ın yanındadır. Çünkü ABD, İsrail 4 Arap ülkesini işgal ettiğinde sesini bile çıkarmadı. Oysa Irak ve Kuveyt birleştiğinde hemen ayağa kalktı, neden? Özel menfaatleri

KÜBA BÜYÜKELÇİSİ:

"ABD Arap ülkelerini ayırmak istiyor."

MÜCADELE: Irak'a karşı BM Güvenlik Konseyi'nde alınan ambargo kararına Yemen'le birlikte Küba çekimsiz oy kullandı. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

R.G.TELLEZ: Küba ve Yemen ABD'yi, Irak ve Kuveyt'e yiyecek ve ilaç girmesini engellemek için keyfi ve yasadışı bir abluka uyguladığı için suçluyor. Küba, bu önlemin orada yaşayan milyonlarca yerli ve yabancı, başlamış olan kıtlık nedeniyle zor ve güvenilmez durumda bıraktığını ve ABD'nin bu kararının Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin ekonomik yaptırımlarda yiyecek ve ilaç ithalini dışarıda bırakan 661. maddesine karşı olduğunu belirtiyor. Bu, geçen yüzyıldan bu yana, silahlı çatışmalar durumunda, bütün insanı anlaşmalarca kabul edilmiştir.

Şu anda ABD'nin uygulamakta olduğu gibi bir abluka Güvenlik Konseyi tarafından onanan önlemleri ortaya çıkarıyor ve önemli kılıyor. Başka bir hareket takınmadan önce, yaptırımların işlemlerini beklemek. Hiçbir hukuki kuruluş yoktur ki, ambargodan (ONU uyguluyor) ablukaya (ABD uyguluyor) geçişe izin versin.

Küba, uluslararası karışıklıkların çözümünde zor kullanmayı kabul edilemez olarak yorumluyor ve Güvenlik Konseyi'nin onadığı, Arap Birliği ve Birleşmiş Milletler çerçevesinde çözüm aramanın acil ihtiyacı konusundaki ısrar ettiği kararı dikkate alıyor. Irak ile dostane ilişkileri olan Küba, Irak hükümetine Kuveyt topraklarından çekilmesi ve bu durumun çözülmesi için politik yollardan görüşmelerin hemen

başlaması çağrısında bulunuyor.

Son 10 yıllık süre içerisinde, çok sayıda yabancı işgali yaşandı ve bunlarda ne ABD, ne de Güvenlik Konseyi işgalcilere karşı yaptırım uygulamaya karar verdiler.

Henüz 7 ay önce, küçük ve zayıf bir ülke ABD askeri güçleri tarafından istila edildi. Birkaç saat içinde ülkede durumu ele aldılar, yeni bir hükümet ve bir de askeri üs kurdular. Bu durumda işgalciye karşı yaptırım uygulanmasını isteyen Amerikan çözümü yoktu.

MÜCADELE: ABD emperyalizminin Körfezdeki tavrıyla ilgili olarak düşünceleriniz nelerdir? Kuveyt'in bağımsızlığına bu kadar "düşkün" olan ABD neyin peşinde?

R.G.TELLEZ: Bize göre, ABD Arap ülkelerini ayırmak istiyor. Bu ülkelerdeki petrolden dolayı, onları ayırarak savaşa sokmak istiyor. Bu savaş tehlikesi Körfezde gerçekleşiyor ve Avrupa'yı etkilemiyor. Ortadoğu'nun endüstriyel gelişimi emperyalistlere korku veriyor da ondan.

ni ve Suudi Arabistan, BAE, :ahreyn vb. emperyalist uşaklarını korumak için.

Arap dünyası genel olarak Kuveyt'in tavrını olumlu görmez. Nedeni de Kuveytli-lerin ABD'deki sermayesi 120 milyar dolara çıkmışken, Filistin halkına ve muhtaç Arap halkına 2 milyon dolar bile vermemesidir.

Zaten Mısır'da yapılan Arap Zirvesi'nde, Irak'a karşı yalnızca 3 ülke tavrı aldı: Suriye, Mısır ve Suudi Arabistan.

MÜCADELE: Irak'da bugün günlük yaşam da merak konusu. Açlık var deniliyor. Irak ambargoya fazla dayanamaz deniliyor. Savaş durumu böyle sürerse Irak ne yapacak?

T.A.CEVAT: Size bir gerçeği belirtmek isterim. Binlerce seneden beri, bu topraklarda hiç açlık olmamıştır. Ki olsa bile, her şeyi göze alırız ama tek şeyi kabul etmeyiz: ABD emperyalizmine boyun eğmek. Savaş başladığında, ABD askerleri ülkelere kefenlerle dönecekler.

MÜCADELE: Özal iktidarının tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz? Körfezde savaş çıktığında ve ABD ülkemizdeki üsleri kullandığında Türkiye'ye tavrınız ne olacaktır?

T.A.CEVAT: Irak ve Türkiye halkları arasındaki ilişki Özal'dan önce de vardı. Tarih, Iraklıların Türkiye'ye karşı ilişkilerinin iyi olduğunu yazar. Hükümetin tutumunun takdirini Türk halkına bırakıyoruz çünkü içişlerinize karışamayız.

Irak'daki rejimin şeklini Irak halkı belirler, emperyalistler ve uşakları bunu belirleyemez. Bir de artık Saddam Hüseyin tek değil, Irak'da şimdi 17 milyon Saddam var.

Biz, dost ve komşularımızdan, ABD'nin bölgeden uzaklaşması için gerekeni yapmalarını bekliyoruz. Çünkü Irak'ın attığı her geri adım ABD emperyalizminin bölgede daha etkili hale gelmesine yol açacaktır.

Şu da bir gerçek ki, Suudi Arabistan üsleri İncirlik'den çok daha yakın. Sanmıyoruz ki, Türkiye'deki NATO üsleri bize karşı kullanılsın. ★

Savaşı adil olarak göstermek istiyorlar ama biz buna karşıyız. Biz güç kullanımına karşıyız. ABD bundan faydalanarak bölgeye geldi. Bu durumda zarar göcek olanlar Arap ülkeleri ve 3. dünya ülkeleridir, ki bu ülkeler Ortadoğu'dan petrol sağlıyorlar. 3. dünya ülkeleri muazzam bir dış borçla karşı karşıyadırlar. Buna petrol olayını eklediğimizde, bu borçlar daha da çok artacaktır.

MÜCADELE: Savaş patlak verirse, ABD Irak'a saldırırsa, Küba nasıl bir politika izleyecek?

R.G.TELLEZ: O an için hükümetimiz ne tavrı alırsa onu yapacağız. Güç kullanımını desteklemiyoruz. Bizim destek vereceğimiz tek şey, bu tür problemlerin politik yoldan çözümüdür. Fidel Castro bizzat kendisi konuşarak, bu durumun engellenmesini ve Araplar arasında bir çözüm bulunmasını söyledi. Ayrıca, bu konuyu bağılantısız ülkelerle görüştü ve krizin çözümü için 3. dünya ülkelerinin sorunun çözülmesine katılmasını istedi.

MÜCADELE: Körfez savaş krizi çıktığından bu yana, ABD'nin Küba'ya yönelik çeşitli biçimlerdeki saldırgan tutumuyla ilgili haberler çıkmaz oldu. ABD Körfezde uğraşırken, Küba'ya yönelik de neler yapmakla meşgul?

R.G.TELLEZ: ABD şu anda Ortadoğu ile meşgul ama uygun ortam bulunduğu zaman aynı şeyi Küba için düşünecektir. Muhakkak ki bir saldırıda bulunmak isteyecektir ama bu onlara pahalıya mal olacaktır. Çünkü Küba'da her vatandaş kendi vatani- ni koruyacaktır. ABD'ye geçit yok. ★

SHP'LI, HEP'LI ve BAĞIMSIZ MİLLETVEKİLLERİ ORTADOĞU KRİZİ KONUSUNDA NE DÜŞÜNÜYOR?

MÜCADELE: ABD emperyalizminin, Ortadoğu halklarına yönelik saldırı hazırlıklarını "dünya barışının korunması" olarak ilan etmesinin inandırıcılığı olabilir mi?

MALINAK: Bir kere, ABD ile barışı yan yana koymak mümkün değildir çünkü ABD savaş demektir, silah, işgal demektir. ABD dünya halklarının boğazlanması demektir.

ABD'nin barış sloganı bir kandırmacıdır. Kendi saldırganlığını ve emperyalist emellerini gizleyebilmek, gerici politikalarının teşhir olmasını engelleyebilmek ve uluslararası düzeyde yalnız kalmamak için kullandığı bir slogandır. Irak'a dünyanın silahı satacağın, bu silahlarla Kürtler katledilecek, sesini çıkarmayacağını. CIA aracılığıyla başka ülkelerde darbeler yapıp yönetimleri değiştireceğın, işkence tezgahları kurducağın, CIA yöntemlerini 3. dünya ülkelerinde uygulatarak yüzlerce insanı darağaçlarına göndereceğın, sonra da barış isteyeceğın. Bu olmaz. ABD'nin barış sloganı, saldırganlığını perdeleyen bir görüntüden başka bir şey değil. ★

MÜCADELE: Ülkemizi emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda savaşa sokma çabasına karşı, Türkiye halklarının görevi sizce nedir? Ne yapılmalıdır?

Kamer GENÇ: Bazıları Türk-Amerikan ilişkilerinin iyi olduğunu, bu yüzden de, Türkiye'nin müttefikine destek olması gerektiğini söyleyebilir. O zaman iki ülke arasındaki ekonomik ilişkilere bakmak yeter. ABD'nin ülkemizde yaptığı tüm yatırımlar ve girdiği ekonomik ilişkiler sömürü temelindedir ve ülkemize bir yarar yoktur.

Türk insanının görevi kendi ulusal çıkarlarını koruyucu nitelikte eylemlere girmek olmalıdır. Savaşa girmek için herkes her türlü çabayı göstermelidir. ★

MÜCADELE: ABD emperyalizmini protesto eden kitlesel gösteriler hakkında ne düşünüyorsunuz?

F.İŞIKLAR: Ülke genelinde ABD'yi protesto eden kitlesel gösterileri "korsan" olarak değerlendirmiyorum. Ben öncelikle "korsan" gösteri yapılmasını dayatan ortama karşıyım. İnsanlar tepkilerini belirtmek için bir araya geliyorlar, miting yapmak istiyorlar, yürüyüş yapmak, bildiri dağıtmak istiyorlar ama birçok yasa bunları engelliyor. Önce bu ortamı eleştiriyorum. Onun için, kitlesel gösterileri korsan olarak değerlendirmedim gibi, asıl bunları bastırmaya çalışanları korsan olarak tanımlıyorum. Bir yanda savaşı istemeyen insanlar, bir yanda da onu bastırmaya çalışan görevliler. Bu gösterilerin bastırılmasını onaylamıyorum. Ayrıca, bu gösterilerin yapılmasını engelleyen uygulamaları şiddetle protesto ediyorum. Bütün demokrasi güçlerini bu doğrultuda tavır almaya çağırıyorum. Savaşın halklara kazandıracağı bir şey yok. Savaş yalnızca kan ve gözyaşı getirir. ★

MÜCADELE: Sizce ABD'nin Ortadoğu halklarına karşı "olası bir savaş" durumunda Türkiye'nin tavrı ne olmalıdır?

İAKSOY: Türkiye Ortadoğu'da kesinlikle ne ABD'nin, ne de diğer emperyalist güçlerin jandarmalığını yapmamalıdır. Türkiye'nin yapması gereken, uzun vadede kendi siyasal çıkarlarını gözetmektir. Türkiye'nin Ortadoğu'da emperyalistlerin yanında savaşa katılması ve onlara "nizamiye bekçiliği" yapması durumunda ise, savaş sonrasında siyasal faturanın bizim ülkemize çıkarılacağı kesindir. Ama ne yazık ki, Türkiye on yıldan beri kendi halkına karşı bir savaş açmış durumdadır. ★

"Meclis hükümete savaş ilanı yetkisi veremez."

MÜCADELE: Özal iktidarı meclisten "savaş açma izni" aldı. Muhalefet bu iznin anayasaya aykırı olduğunu söylüyor ve bu kararı bozmak için Anayasa Mahkemesi'ne başvuruyor. Bu karar nasıl değerlendirilmelidir?

Av. Fethiye PEKŞEN: Meclisin sözkonusu kararı bizce de anayasaya aykırıdır ve muhalefetin bu kararı durdurmak için Anayasa Mahkemesi'ne başvurması olumludur. Anayasanın 87. maddesine göre, savaş ilanı yetkisi sadece meclise aittir. Meclisin bu yetkiyi devretmesi ve hükümete, savaş ilan etme yetkisi vermesi mümkün değildir. Anayasanın 92. maddesine göre, meclisin savaş ilanına veya Türk Silahlı Kuvvetlerinin kullanılmasına, yabancı silahlı kuvvetleri ülkede bulundurmaya izin verebilmesi içinse, yine anayasanın 92. maddesine göre, milletlerarası hukukun meşru saydığı bir hal sözkonusu olmalıdır. Yani hükümete bu iznin verilebilmesi için, ülkemizin toprak bütünlüğüne, siyasal bağımsızlığına yönelik bir saldırı sözkonusu olmalıdır. Şu an, ülkemize yönelik böyle bir saldırı mevcut değil. Dolayısıyla, meclisin şu anda böyle bir izin vermesi de mümkün değil.

MÜCADELE: Savaşa karşı olduğunuzu ve imza kampanyası açtığınızı biliyoruz. Savaşa karşı başka neler yaptınız, neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Av. Fethiye PEKŞEN: Her şeyden önce, meslek örgütümüz olan baroya bir başvuruda bulunarak, İstanbul'da bir imza kampanyası başlatmayı talep ettik. Ancak baro yönetim kurulu, bir basın bülteni yayınlayarak bugün süren savaş politikasının olumsuzluğunu vurgulamayı yeterli buldu. İmza kampanyasına başlamayı reddederken de, gerekçe olarak, baro yönetiminin zaten baro kitlesini temsil ettiğini, bu nedenle baronun yaptığı bir açıklamayı üyelerinin imzalarıyla desteklemesinin gerekli olmadığını belirtiyordu. Bunun üzerine, Devrimci Mücadelede Avukatlar olarak bizler, savaşa karşı kamuoyu yaratma çabasının bir parçası olarak, bu savaşın uluslararası hukuka aykırı olduğunu, Türkiye'nin bu savaşa sürüklenmemesi gerektiğini belirten dilekçe metinleri hazırladık ve duruşmalarda bu dilekçeleri okuduk.

Bunun dışında, biz bir imza kampanyası başlattık. Çağdaş Hukukçular Derneği Girişim Komitesi'ndeki arkadaşlar, bu çalışmanın dernek girişim komitesi bünyesinde mümkün olabileceği önerisini getirdiler. Kampanyaya başlamış olmamıza rağmen, makul geldi ve kabul ettik. Bundan sonrası içinse, bu imza kampanyası sonuçlarıyla birlikte baroya, barolar birliğine, TBMM'ye, uluslararası kuruluşlara başvurarak, savaşın hukuka aykırılığını teşhir mahiyetinde kamuoyu oluşturmaya çalışacağız. ★

"Savaş ve olağanüstü hal istiyorlar..."

MÜCADELE: Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları olarak, Ortadoğu'da yaşananlar konusunda ne düşünüyorsunuz?

Elmas YALÇIN: Biz memurlar savaş istemiyoruz. Biz kendi haklarımızı almak için mücadele etmek istiyoruz. Türkiye'nin savaşa girmesi, diğer kesimler için olduğu gibi memurlar için de baskı, yoksulluk, sefalet demektir. Daha savaş başlamadan memurları üç vardiya çalıştırmak, izin ve raporları kaldırmak gibi olağanüstü hal hazırlıkları yapılıyor. Türkiye savaş girerse memurların örgütlenmesi, hak arama suçu sayılacak, memur sesini çıkaramaz duruma getirilecek.

Biz memurlar olarak, ABD'nin çıkarları için örgütlenme ve hak arayışlarımızın engellenmesine karşıyız.

Biz memurlar olarak, ABD'nin çıkarları için halkımızın kanının dökülmesine karşıyız.

Biz memurlar olarak, savaşa karşı, bulunduğumuz iş birimlerinde ve hayatın diğer alanlarında yoğun propoganda ve bildiri çalışmalarımızı sürdürüyoruz. ★

"Savaş vahşetini yaşamak istemiyoruz."

MÜCADELE: TAYAD olarak, savaşa karşı yaklaşımınız nedir?

Gülen ŞEŞEN: Bu savaş halklar açısından daha fazla sömürü, anti-demokratik uygulamalar ve insan hakları ihlallerinin yoğunlaşması demektir. İlerici, demokrat, devrimci tüm kişi ve kuruluşlar halkların yararına olmayan bu savaşa karşı tavır almalıdır.

Yarın savaş çıktığında, cepheye gönderilen bizlerin çocukları, yakınları olacaktır. Savaş hali gerekçesiyle 12 Eylül döneminin vahşetini yine bizler yaşayacağız.

TAYAD'lı Aileler, bunun bilinciyle, DEMKAD'lı Kadınlarla birlikte, tüm demokratik kitle örgütlerine bir çağrı yaptılar ve DKÖ'lerin oluşturduğu platformda aktif olarak yer aldılar. Bu arada, savaşa karşı olma noktasında, tüm devrimci-demokrat çevrelerle birlikte tavır almaya hazır olduğumuzu belirtmek istiyoruz. ★

"Savaşa birlikte karşı koymalıyız."

MÜCADELE: Avukatların bir kısmı savaşa karşı imza kampanyası açtılar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Av. Alp SELEK: Savaşa karşı, sırf imza kampanyaları ile istenen ölçüde kamuoyu yaratılabileceğini düşünmüyorum. Ama yine de kampanyalar faydalı şeylerdir.

Yaklaşan savaş tehlikesi büyük kitlelerin karşı koymaları ile önlenebilir. Bunun için herkesin, görevi ve yeri ne olursa olsun, bulunduğu siyasal partilerde, kitle örgütlerinde, çalıştıkları işyerlerinde, savaşın memleketimize ve dünyaya getireceği tehlikeleri anlatarak, bu konularda kararlar alınmasını sağlayarak, tek tek değil, birlikte ve yığinsal karşı çıkmaları gerekir. ★

"Emperyalizm ve işbirlikçilerinin karşısındayız."

MÜCADELE: Bu savaştan en çok gençlik etkilenecek. İYÖ-DER olarak, böyle bir savaşta yeriniz neresi olacak?

DEVİRİMCİ GENÇLİK: İYÖ-DER'liler bu savaşta yerlerini tabii ki emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin karşısında, Ortadoğu'daki, ülkemizdeki emekçi halkların yanında belirleyeceklerdir. Emperyalist savaşı teşhir, ona karşı güçlü ve etkili bir muhalefeti örgütlenme ve savaşı emperyalist sömürü ve zulme karşı bir savaşa dönüştürme bilinciyle hareket ettik, edeceğiz.

MÜCADELE: Savaş gerginliği içinde ve savaş çıkarsa, savaş süresince üniversite gençliği nelerle karşılaşacak?

DEVİRİMCİ GENÇLİK: Savaş gerginliği ve savaş içinde, sıkıyönetimler, savaş hali uygulamaları, olağanüstü hallerle halkımızın, bu arada tabii ki gençliğin de nelerle karşı karşıya kalacağını somut olarak görmek için, en azından yakın geçmişe bakmak yeterli. Gençlik bunlarla 12 Eylül sürecinde karşılaştı ve yaşadığı geniş boyutlu yıkımın etkilerini yeni yeni atıyor. Bu doğrultudaki gelişmelerin, akademik-demokratik haklardan, insan olmanın en basit gerekliliklerine kadar gençliğin neleri alıp götürdüğünü uzun boylu anlatmaya gerek yok. ★

"Basın savaş çığırkanlığı yapmamalıdır."

MÜCADELE: Bugün basın ABD'nin Körfezde savaş çıkarmasını ve Özal iktidarının bunu desteklemesini alkışlıyor. Basın tam anlamıyla savaş çığırkanlığı ve kışkırtıcılığı yapıyor. Basının bu tavrı için ne diyebilirsiniz?

D.TEZTEL: (Gazeteci) Akli başında hiçbir insan böylesi bir savaş yanlısı olmaz. Savaş konusunda haber vermek, gelişmeleri kamuoyuna aktarmak elbette ki basının görevidir. Ancak yorum hakkını kullanarak savaşa karşı olma bilincini kamuoyunda yaratmak da basının tarihsel ve en ciddi sorumluluğudur.

Türkiye'de basın, tavrını dünya genelindeki haber kaynaklarından farklı sürdürmemektedir. Bu böyle devam ettikçe, dün de, bugün de savaş çığırkanlığı yapan basın, yarın da savaş çığırkanlığı yapacaktır.

MÜCADELE: Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin (ÇGD) tüzüğü'nün üyelik ilkelerinin 8. madde j bendinde "Basın çalışanları savaş kışkırtıcılığına araç olamaz." deniliyor. Bu noktada ÇGD üyelerine ne gibi özel bir görev yükleniyor?

D.TEZTEL: Gazetecilik adına dernek kurulup soyut ilkeler tüzük haline gelmişse, elbette ki siz de böylesi bir soruyu sorarsınız. Aslında ÇGD'nin tüzüğünde yer alan böyle bir soyut maddeye karşı çıkmak için savaşın çıkmasını beklemeye gerek yok. Öncelikle eleştiriye hak sahibi olabilmek için, bazı soyut kavramların somuta indirgenebilmesi amacıyla, kalıcı mücadeleler verilmelidir. Ancak bu yolla tüzüklerde soyut maddelerin yer alması önlenemez. ★

Ülkemizin de içine sürüklenmek istendiği emperyalizmin Ortadoğu'yu paylaşma savaşına karşı, devrimci, demokrat ve yurtseverleri önemli görevler bekliyor. Emperyalizme ve emperyalist sömürü savaşına karşı halkın örgütlü tepkisini dile getirebilmek yaşanan süreçte hayati bir önem taşıyor. Devrimci Sol Güçler bu perspektif doğrultusunda solun tüm güçlerine, güç ve eylem birlikleri çağrısı yapıyordu. Devrimci Sol Güçler DKÖ'ler ve sendikalar platformuna yaptıkları çağrı ve somut önerileriyle, ortak açıklama, ilan verme ve çeşitli tepkileri örgütmeye çalıştılar. Bu çalışmalar içindeki başlangıçtaki olumlu havaya rağmen, süreç içerisinde, Devrimci Sol Güçlerin ağırlığını ve yoğunluğunu hazmedememe, pratik faaliyet içinde yer almak yerine işi geçiştirmeye çalışmaktan dolayı bazı olumsuzluklar yaşanıyordu.

Savaş sürecine denk düşmeyen seviyesizlik ve ciddiyetsizlikte tartışmalarla güç ve eylem birliği parçalanmaya, eylemliliklerin ve pratik tavır alışların önü tıkanmaya çalışıldı.

Başlangıçta, Devrimci Sol Güçlerin tüm slogan ve önerileri olumlu karşılanırken, ilerleyen günlerde, MÜCADELE özel sayısında aynı sloganların yer alması karşısında, itirazlar yükselmeye başladı. Sloganların içeriği, olayı en iyi biçimde, somut ve çarpıcı ifade edebilme sorunu bir kenara bırakıldı. Olaya subjektif yaklaşıldı. Sanki Devrimci Sol Güçlerin peşinden sürükleniliyormuş kompleksyle hareket edilerek, "Bu sloganları önce siz attınız.", "Sloganlar doğru olsa da değiştirmeliyiz." diyerek olumsuz ve anlamsız bir tutum sergilediler. Aynı muhtevallı sloganları ifade etmek için saatler tutan tartışmalarla karar süreci uzadı. Giderak, süreci tıkama, pratik adım atmaya engelleme çabaları daha da yoğunlaştı. Ortak hazırlanan ve katılanların (DKÖ'lerin) onayını alan bildirisi (özel sayı) günler sonra, basılma aşamasındayken, bazılarınınca reddedilmeye başlandı. "Safliğimize geldi. Bunda sadece sizin görüşünüz var.", "Saddam'a da tavrı almalıyız." vb. gerekçelerle, adeta platformu parçalamak isteğiyle hareket edilmeye başlandı. Saddam'a karşı olmanın bugün hedef saptırdığı çok açıkken, bu anlaşılabilir bir şekilde ilkesel bir sorun olarak dayatıldı. Devrimci Sol Güçlerden bir anlamda ideolojik-politik taviz verilmesi istendi. Bunun güç ve eylem birliği oluşturma anlayışına uygun düşmediği açıktı. İş yüzdelere ifade etmeye vardırıp, "% 50 Saddam'a, % 50 ABD 'ye karşı olmalıyız." gibi anlayışlarla, birlik adına sorunu karikatürize ettiler ve solda olması gereken seviye ve olgunluğa çok uzak bir tartışmayı zorladılar.

Sendikalar platformu için yapılan çağrı karşısında ise sendikaların çoğu "uç maymun'u oynamaya kalktılar. Ya da 1 Mayıs öncesi bu platformda yaşananları bahane ederek, bir açıklama yapmaktan, pratik etkinlikler ve eylemliliklerden kaçıyorlardı. Daha da ötesi, alternatif platformlar örgütlenmeye çalışıldı. Güç ve eylem birliği yaratma süreci parçalanmak istendi.

Sosyalist dergiler cephesi ise tam bir tavırsızlık noktasındaydı. Birkaç sosyalist dergi dışında çoğunluk, pratik tavır alma noktasında kaldı. Bilinen gerekçeler yeniden ısıtıldı: "Bu platform pratik tavır alamaz, perspektif sunar." Yaşanan sü-

EMPERYALİZM SAVAŞ ÇANLARI ÇALARKEN SOL NE BEKLİYOR?

reç içinde üstlenilen, üstlenilmesi gereken görev ve sorumluluklar bir çırpıda kenara bırakılmıştı. Basın açıklaması yaparız, ilan veririz, basın toplantısı yaparız, bundan ötesinde yokuz deniyordu. Bu konuda yaptığımız "çağrı" ve somut önerilerimiz bu çerçevede bırakılmak istendi.

Yapılabilecek olanlar ilan metninin, özel sayının tartışılmasından öte geçemedi.

Ortak olarak verilen bir ilan metninden sonraki özel sayı tartışmalarında ise yol kat etmek olanaklı olmuyordu. Diğer platformlardaki anlayış yine karşımızdaydı. Ortadoğu'da yaşanan süreçte emperyalizmin üstlendiği misyon göz ardı edilmeye, mücadelenin hedefleri bulanıklaştırılmaya çalışıldı. Emperyalizmin Ortadoğu'daki politikası, iktidarın savaş hedefi

böylesi bir özel sayının odağına oturtulacağına, her zamanki gibi, zaman zaman kavramları görmezden gelinerek, oklar Irak üzerine yöneltildi. Yaşanan süreçte asıl yönelmemiz gereken hedef göz ardı edildi. Sorun ilkesel düzeyde dayatıldı ve ortak bir nokta yaratılamadı. Gelişen süreçteki örgütlü tepkiler bir bir ifade edilirken, sosyalist dergilerin çoğunluğu, özellikle somut pratiğe yönelik tartışmaları kısır bir döngüye sokmayı tercih ettiler. DKÖ'ler ve sendikalar platformuna hiçbir somut öneriyle gidilemedi. Devrimci, demokrat ve yurtseverlerin, halkımızın "varlık-yokluk" sorunuyla karşı karşıya kalmasına rağmen, iş üretilip yol almak bir türlü olanaklı olmadı. Bugün karşı karşıya kalınan böylesi bir noktada, sosyalist dergiler ve tüm sol güçler daha duyarlı olmalı, pragmatizmi, subjektivizmi bir kenara bırakmalı ve halkın tepkisini açığa çıkarak bir perspektifle hareket etmelidir.

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER "KIRLI BİR SAVAŞ'A KARŞI MÜCADELE EDİYOR

Emekçi halka karşı olan, Ortadoğu halklarına yönelen bu gerici ve haksız savaşa karşı Devrimci Sol Güçler tavırsız kalmadılar. Seslerini yükselttiler. Savaşa karşı anti-emperyalist bir kampanya başlattılar. Gazeteye verdikleri ilanla, tüm devrimci, yurtsever, demokrat güçleri savaşa karşı çıkmaya, güçlerini birleştirmeye, ortak eylemlilikler örgütmeye çağırıldılar.

Devrimci Sol Güçler emperyalizme ve savaşa karşı mücadele bayrağını ilk açanlar olmalarıyla, önemli bir görevi yerine getirdiler, eylemliliklerin sürükleyicisi oldular.

Devrimci Sol Güçlerin savaşa ve emperyalizme karşı başlattıkları kampanya sırasında, Devrimci Sol Güçler imzalı birçok el ilanı dağıtıldığı, 298 duvar yazısı yazıldığı, şehrin çeşitli yerlerine 84 pankart asıldığı, yüzlerce kahve konuşması, mahallelerde halkla sohbet toplantıları yapıldığı, belediyelerde, hastanelerde, çeşitli kamu işyerlerinde, fabrikalarda, banliyö trenlerinde yoğun bir propaganda-ajitasyon çalışmasının sürdürüldüğü öğrenilirken, 20 civarında korsan gösterinin gerçekleştirildiği de kamuoyuna yansıyan haberler arasında yer alıyordu. Bem-Der'li Memurlar Kadıköy Belediyesi önünde 50 kişilik, Kam-Sen'li Memurlar Fatih Belediyesi önünde 100 kişilik gösteri düzenliyor, Fatih Belediyesi önünde yapılan sloganlı ve dövizli gösteride ise bir de ABD bayrağı yakılıyordu.

Devrimci Mücadelede Avukatlar savaşa karşı anti-emperyalist kampanyayı DGM salonlarına taşıdılar. Duruşmalarda, hazırladıkları açıklamaları okudular.

Savaşa ve emperyalizme karşı geliştirilen eylemlilik sürecine Sağmacılar Cezaevi'nde kalan Devrimci Sol Davası tutsakları da 5 günlük açık grevi yaparak katılmışlardı.

17 Ağustos Cuma günü İngiliz Konsolosluluğu önünde gerçekleşen 500 kişilik gösteride yürüyüşe geçen ve pankartlarını çevreye asan Devrimci Sol Güçlerin oluşturduğu topluluğu polis silah çekip ateş ederek dağıtmak istiyor, ancak başarılı olamıyordu. Halk gösteriyi ilgiyle izlerken, çeşitli biçimlerde destek veriyor, göstericileri polisten koruyup saklıyordu. Taksim çevresine yayılan gösterinin yarattığı etki karşısında şaşkına dönen polis bir saate yakın, aralıklarla havaya ateş ederek bu olumlu havayı dağıtmaya çalışıyordu. ★

KİMYASAL SİLAHLAR VE ÖLDÜRÜCÜ ETKİLERİ

Pek çok ülkenin elinde yüklü miktarda kimyasal silah var ve hemen hemen her savaşta bunlar yaygın bir kullanıma sahip. Çoğunluğunu sinir gazları oluşturuyor. Bilinen kimyasal silahların belli başlılarını Sarin, Tabun, Forgen ve VX oluşturuyor. İçlerinden en tehlikelisi VX sinir gazı. Litrede 0.4 mg yoğunlukta solunduğu zaman, sonuç kesin ölüm oluyor.

5 tonluk bir sinir gazı atıldığı takdirde, ilk 20 km.lik daire içinde kalan alanda çok büyük oranda ölüm getiriyor. 40 km.lik ikinci halkada, günlerce süren halssizliğe, fizyolojik bozukluklara, yani sakatlıklara yol açıyor. En dış 100 km.lik halkada, görme bozuklukları, göğüs ağrı, solunum bozuklukları yaratıyor.

Sakin, gürültü ve havada bu etkiler daha da büyüyor.

NATO içinde Fransa ve ABD en büyük kimyasal silah üreticileri durumundalar. ABD'nin elinde 1600-2000 ton VX kimyasal silahı stok halinde bulunmaktadır.

Kimyasal silahlar uzun menzilli füzelerle kullanılabilir. 1200 km.lik hedefe kadar atılabilir. Bugün Ortadoğu'dan atıldığında, Ankara da hedef anırlarının içine giriyor. Bu göstermesi için, elinde toplu ilne başı kadar bile temas etmesi yeterli. Uzmanlar, korunma önlemi için gaz maskesinin hiçbir fonksiyonu olmadığını söylüyorlar. Etkili korunma için, Amerikan askerlerinin giydiği sentetik kumaş gerekiyor. Aynı gaz maskesi ile bütün gazlara karşı korunmak mümkün değil. Önlem almak için atılan gaz bombasının cinsini bilmek, ona göre maske kullanmak gerekiyor ve gaz maskelerinin en fazla 1 saatlik etki süreleri var.

ŞİMDİYE KADAR KULLANILDIKLARI YERLER

Kimyasal silahlar 1. paylaşım savaşından beri kullanılıyor. Vietnam, Kamboya, Laos, Yemen'de, Arap-İsrail savaşında, Nikaragua'da, El Salvador'da, Angola'da ABD ve İsrail tarafından veya ABD'nin kukla devletleri eliyle Amerikan patentli silahlar olarak ezilen halklara karşı kullanıldı. Ayrıca Halepçe'de de aynı silaha başvuruldu.

Bu silahlara yoksul ülkelerin nükleer silahları da deniliyor. Nükleer silahlara göre daha kolay ve ucuz üretilbildikleri için, panik, moral bozucu etkileri, yaygın etkileme özellikleri nedeniyle, geri ülkelerin sık başvurdukları, başka halklara ve kendi halklarına karşı da kullandıkları kitlesel kırım silahlarıdır. ★

COŞKUyla BAŞLAYAN GREV BURUK BİTİRİLDİ

ABD işyerlerinde, 3 Ağustos 1990 günü coşkuyla başlayan grev, Bakanlar Kurulunun 10 Ağustos 1990 günü aldığı bir kararla, 2 ay süreyle ertelendi.

Bakanlar Kurulunun Resmi Gazete'de yayınlanan erteleme kararına göre, grev "milli güvenliğimizi bozucu nitelikte görüldüğünden, 10.8.1990 Cuma gününden itibaren 60 gün ertelenmesi, 5.5.1983 tarihli ve 2822 sayılı kanunun 75. maddesi-ne dayanılarak" durdurulmuştur.

Kendisiyle görüştümüz Harb-İş Adana Şube Başkanı Mustafa Acet şunları söyledi: "İşbaşında olan hükümet ABD'nin güdümündedir. Onun için, ABD Dışişleri Bakanı'nın gelmesiyle birlikte, grev hemen ertelenmiştir. Haklı bir zeminde yürütmüş olduğumuz grevimiz, ABD'nin talimatı üzerine, anti-demokratik bir şekilde durdurulmuştur. Bizi yıldıracaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar. 2 ay sonra veya Danişay'ın alacağı karara bağlı olarak, karşılarına daha güçlü dikileceğiz. Yıllardır Türkiye'yi yalnız bırakan ABD, bugün Irak sorunu çıkınca, Türkiye'yi yeniden dost görmeye başladı."

"Emperyalizme kendi işçimizi satmayı

çok iyi öğrenmişiz. Köşeye sıkışan, işçi sınıfının gücünü gören ve o gücü boğmaya çalışan ABD, kavgamızı hiçbir şekilde boğamayacaktır." diyordu işçiler.

Kendi topraklarımızda grev gözcülerini tehdit edenlere kanuni işlem yapılmazken, grevi ABD'nin istemi üzerine hemen ertelediler.

Grev, "milli güvenliğimizi" bozucu nitelikte değildir. Grevdeki işçiler hizmet işlerinde çalıştırılıyor. Asıl amaç, Ortadoğu'nun bu sıcak günlerinde, ABD'li personeli rahat ettirmektir. Elbet bu da ABD'nin talimatıyla olmuştur.

Adana Şube Başkanı Mustafa Acet son olarak şunları söyledi: "Gerek Bakanlar Kurulunu, gerekse Cumhurbaşkanını protesto ediyorum. Bundan sonraki görüşmelerimiz, üçüncü bir aracı olmadan, direkt işverenle sürecektir. Her geçen gün istemlerimiz artacaktır, bunu bilsinler."

İşçiler "Evet, daha güçlü ve hazırlıklı bir şekilde mücadeleye." diyordu. Birçok zorluklar pahasına sürdürülen bir grev bir gecede bitmişti. Kavga hep sürecektir. ★

MÜCADELE ADANA BÜROSU

"ULUSAL ONURUMUZU KORUYACAĞIZ"

Ağustos ayının ilk günlerinden başlayarak, ülkemiz ve dünyada gündemin ilk maddesi haline gelen Ortadoğu'daki gelişmelere yönelik doğru politikalar üreten Devrimci Sol Güçler, Türkiye'nin pek çok yerinde olduğu gibi Ankara'da da gerçekleştirdikleri kampanyayla sürece müdahale ettiler.

16 Ağustos günü saat 17.30 sularında Ulus Çankırı Caddesi'nin Yıba Çarşısı tarafında toplanan Devrimci Sol Güçler, ateşlerle yolu iki taraftan kestikten sonra, en önde üzerinde "ABD İle Savaş İşbirliğine Hayır! Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır! Devrimci Sol Güçler" yazılı pankart olmak üzere oluşturulan kortejle yürüyüşe geçtiler. "Yaşasın Dünya Halklarının Kardeşliği Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüten kitle, çevreden gösteriyi izleyen yüzlerce vatandaşa Devrimci Sol Güçlerin örnek disiplinlerini ve kararlılıklarını gösteriyordu.

Yürüyüşün bittiği yerde, Türkiye halklarına çağrı niteliğinde, ABD emperyalizmini kınayan ve halkların kardeşliğini vurgulayan bir bildiri okunurken, aynı anda Amerikan bayrağı ve Bush'un kuklası yakılıyordu.

Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları ve Kam-Sen'li emekçiler de bu kampanya sırasında duyarlılıklarını gösterdiler. Örgütüllükleri ölçüsünde, ABD emperyalizmini teşhir amacıyla, Hacettepe Merkez Kampüsü ve Anakent Belediyesi Su ve Fen İşleri yemekhanelerinde konuşmalar yaptılar.

Savaşa karşı anti-emperyalist kampanya çeşitli alanlarda yaygınlaşarak ve daha kitlesel bir biçimde sürdürülecektir. ★

EMPERYALİZM ORTADOĞU'YU YUTAMAYACAK

Kurtlar sofrası Ortadoğu'da emperyalizmin oynadığı oyunlar emekçi halkları tehdit ediyor. Ortadoğu'daki çıkarları gereği savaş naraları atan emperyalistler, on binlerce emekçinin katli pahasına yeni bir haksız savaşa hazırlanıyor.

Devrimci Sol Güçlerin tüm Türkiye'de hayata geçirdiği, emperyalizmin Ortadoğu'da oynadığı oyunları teşhir kampanyasının bir parçası olarak İzmir'de de Devrimci Sol Güçler tarafından birçok eylemlilik gerçekleştirildi.

Yoğun olarak sürdürülen ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin yanı sıra, Hatay, Karabağlar, Karşıyaka'da yapılan Devrimci Sol Güçler imzalı kuşlamalar, Çamdibi, Eskiizmir'de yapılan Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalar, Karşıyaka, Bornova, Karabağlar'da asılan Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlarla Ortadoğu'da oynanan oyunlar ve emperyalizmin gerçek yüzü teşhir edildi. Devrimci Sol Güçlerin hayata geçirdiği bu eylemlilikler yoğun bir sempatiyle karşılandı. ★

MÜCADELE İZMİR BÜROSU

ABD Emperyalizminin İsteği:

ÜSLERDEKİ GREVLER ERTELENSİN

16 Nisan 1990 günü başlayan VBR-TUSLOG ve AAFES Genel Müdürlüğü işyerlerini kapsayan işletme düzeyindeki toplu iş görüşmeleri, 30 günü aşan sürede anlaşma sağlanamaması üzerine uyuşmazlığa girdi. Sözleşme görüşmeleri süresince, işveren, işçilere ücret ve sosyal haklarda yeni olanaklar yaratmak yerine, verilmiş hakları da geri alma tutumunu izlemiştir. Sendikayı tanımamış ve sürekli zorluk çıkarmıştır.

Aynı süreçte, Ankara Balgat'da bulunan Amerikan üssünde de benzer zorluklar yaşanmıştır. Burada askeri disiplin kuralları uygulanıyor, işçilerin bir saniye boş

görülmeleri bile işten atılmalarına bahane oluyordu. Bu uygulamalara itiraz edenler, baskılara karşı koyanlar ise 17/2. madde (hırsızlık, kavga çıkarma, iş disiplinini bozma vb.) bahane edilerek, bildirimsiz ve tazminatsız olarak işten atılıyordu. İşten atılmalar 1989 yılından bu yana yoğun bir şekilde sürmüş ve şu ana kadar Türkiye çapında 278 işçi işten atılmıştır.

Sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesiyle, 3 Ağustos 1990 tarihinde grev kararı alındı. İşçilerin tabandan gerçekleştirildikleri hareketlilik grev kararının alınmasında etkili oldu. Grev süresince, onurlarını korumanın coşkusıyla, işçilerin moral-leri yükselmisti. Grevi tüm haklarını alınca-

ya kadar sürdürmeye kararlıydılar. Balgat Amerikan Üssü'ndeki bir işçi coşkusunu şöyle dile getiriyordu: "Amerikalıların Türkiye üzerindeki imajı değişecek, bizim yani işçi sınıfının sandığı gibi itaatkar olmadığımızı görecekler."

ABD işvereni işçilerin coşkularını bastırmak ve moral-lerini bozmak için yoğun çabalar harcadı. Önce kaçak işçi çalıştırmaya başladı. Kaçak işçi olarak da, üslerdeki Amerikan askerlerinin eşleri ve çocukları kullanılıyordu. Bu durum -bü,ük zorluklar sonucunda- mahkeme kararı ile önleildi. Bu yöntemin etkili olmaması üzerine, ABD işvereni, grevci işçiler geceleri içki içiyorlar diyerek asılsız ihbarlarla polis yardımı çağırdı. Polisin tavn ise, işçilere "Niçin grev yapıyorsunuz? Baksanıza ne kadar iyi insanlar." demek oluyordu. Böylece ABD işvereni sonradan polis de işçilerin moral-lerini bozmak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Ancak bu yöntemlerin hiçbirisi etkili olmadı.

Grev kırıcılığını gerçekleştiremeyeceğini anlayan Amerikan işverenin imdadı-

na Bakanlar Kurulu yetiştiriyor, 10 Ağustos 1990 tarihinde alınan bir kararla grev 60 gün erteleniyordu.

Siyasi iktidar Irak'ın Kuveyt'i ilhakıyla emperyalizmin Ortadoğu'da sarsılan çıkarlarını korumak için, grevi ertelemekten geri kalmıyordu. Böylece siyasi iktidar, işçilerimizin yoksullaşmasına rağmen, emperyalizmin çıkarlarını her şeyin üstünde tutacağını gösteriyordu. Harb-İş yöneticileri ise, işçilerin tüm zorlamalarına rağmen, hala grevin ertelenmesi kararına karşı dava açmış değildir.

Ülkemizi ucuz emek cenneti olarak gören ABD emperyalizminin, kendi ülkesindeki işçilere verdiği ücretin onda birini bile işçilerimize vermekten kaçınırken, işbirlikçilerine, Ortadoğu halklarına karşı savaşta yanında yer almaları için her türlü vaatlerde bulunması acaba ne kadar inandırıcı olabilir?

Bu grevin ertelenmesi kararıyla ortaya çıkan gelişmeler Türkiye halkına siyasi iktidarın ve oligarşinin emperyalist işbirlikçi yüzünü göstermiştir. ★

DEVRİMCİLER FAŞİZMİN MAHKEMELERİNDE YARGILAYAN OLMALIDIR

12

Eylül'ün emir-komutaya göre kurulan ve yukarıdan kumandalı mahkemelerinde görülen siyasi davaların tarihsel bir öneme sahip oldukları yadsınamaz bir gerçektir. Bu davaların görüldüğü salonlar bir dönemin hesaplaşmasının yapıldığı alanlardı. Ve buralarda takınılacak tavırlar, geleceğe miras olarak aktarılabilecek örnek tavırlar olmak zorundaydı. Kendini halka ve tarihe karşı sorumlu hisseden her devrimci kişi ve örgütün tavrı bu bilinçle şekillenmeliydi.

Peki, böyle mi oldu? Başta M-L'ler olmak üzere, kimi devrimci-yurtsever örgütler öyle yaptılar. Faşizmin mahkemelerini, daha fazla ceza almayı, serbest bırakılmayı, duruşmaya çıkarılmayı, coplanmayı, yerlerde sürüklenmeyi vb. göze alarak, devrimin kürsüsü haline getirdiler. Savunmalarında yargılanan değil, yargılayan, hesap sorulan değil, hesap soran oldular. Kimileri ise, burjuva yasalarının boşluklarından yararlanarak kendi "meşruiyet"lerini ispatlama çabasına girdiler ve masumiyet tabloları çizdiler. "1960'lardan 1980'e Türkiye Gerçeği" adıyla yayınlanan Ankara Ana Devrimci Yol Davası Savunması da bu ikincilere örnek teşkil ediyor.

Derleyen, önsözünde, savunmanın "tarihe ve halka karşı yerine getirmemiz gereken bir görev" anlayışı ile yapıldığından söz ediyor. Öyle ki, "Mahalle bakka-

lından dolmuş şoförüne, öğrenciden işçiye herkes, her şeyden önce bunları bilmeliydi diye düşünüldü." diyor.

Aslında iddia çok büyük ama toplumun her kesiminin "her şeyden önce" bilmesi gerekir diye düşünülüp yazılan şeyleri okuyunca, ortada iddia ile uyum arz eden bir içerik bulunmadığını söylemek gerekiyor. Her şeyden önce, "tarihe ve halka karşı yerine getirilmesi gereken görev" mahkeme kürsüsünü devrimin kürsüsü haline getirmeyi, örgütü ve devrimci mücadeleyi, halkın bağışsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini savunmayı, düzenin tüm kurumlarıyla reddini gerektirirdi. DY Savunması'nda bunu görmek mümkün olmuyor.

BURJUVA MEŞRUIYETİ TEMELİNDE YAPILMIŞ BİR SAVUNMA

DY Savunması'nda, burjuva yasaları ve düşüncesi nezdinde meşru olduğunu ispatlamak için büyük bir çaba içine girilmiş. Oysa böyle bir tutum devrimcilerin değil, küçük burjuva aydınlarının işi olabilir ancak. Nitekim DİSK Davası'nda, Barış Derneği Davası'nda yargılanan demokrat aydınların yaptıkları savunma da öz olarak bu niteliktedir. Bir dönem "en güçlü siyasi hareket" olma iddiasında olanların, "milyonlarca emekçiyi" harekete geçirdiğini söyleyenlerin cunta mahkemelerinde takındıkları bu tutumun, siyasi iddialarıyla hiç de bağdaşır bir yanı yoktur. Devrim için yola çıkanların burju-

vazi ile uzlaşması düşünülemez. Düzenin tüm kurumlarını reddetmek yerine, küçük burjuva aydınlarının yaptığı gibi, düzen içindeki yanlışlıkların, eksikliklerin ortaya konması ve bunların eleştirisiyle yetinilmesi devrimci olmaktan uzak bir tutumdur. Bu yanı sıra DY Savunması, burjuva hukuk dilinde ifade edilen "uyum" ya da "kopuş" savunması ikileminde "uyum" savunmasını temel almıştır.

Aslında DY Savunması'nın bu temele oturması çok garipsenecek bir olay da değildir. Savunmasında, DY gerçek kimliğini ortaya koymuştur. Burjuva meşruiyet çizgisi DY'nin stratejik görüşlerinin yansımasıdır ve '80 öncesi açık biçimde ifade edilemeyen şeyler, hukuksal kaygıların da etkisiyle, faşizmin mahkemelerinde daha açık olarak dile getirilmiştir.

DY Savunması'nı okuduğumuzda, 12 Eylül öncesi ülkede sürdürülen mücadelenin, halkın kendiliğinden bir şekilde, kendi olanaklarıyla, kendi kendini savunduğu bir mücadele olarak değerlendirildiğini görürüz. Dahası, sivil faşist hareketin faşizmle özdeşleştirildiğini, anti-faşist mücadelenin MHP'ye karşı yürütülen mücadele olarak ele alındığını ve daraltıldığını görürüz. Gerisi artık kendini burjuvaziye aklama çabasıdır. "Önce onlar saldırdı.", "Biz kendimizi savunduk.", "Halk kendiliğinden anti-faşist bir direniş gösterdi." vb. yaklaşımlar, faşizmin mahkemelerinde kendi suçsuzluklarını ispat-

lama çabasından öteye gitmiyor. "Biz bir şey yapmadık.", "Biz devleti yıkmak istemedik.", "Biz anayasayı ihlal etmedik.", "Biz suçsuzuz, biz masumuz.", adeta bu gösterilmek isteniyor. Öyle ya,

uzun araştırmalar yapılarak ortaya çıkarılan onca istatistikî bilgiye, belgeye sayfalarca yer vermenin başka ne anlamı var? İlk saldırıların faşistler olduğunu ispatlamak için onca zahmete girmenin amacı ne? Sanki MHP'li olmayanları işkence yapmamış gibi, işkence yapan polislerin MHP'li olduklarını ispatlama gayreti hangi anlayışın ürünüdür?

DY, 12 Eylül öncesi her ne kadar tersini söylemiş olsa da, faşizmi bir devlet biçimi olarak görmemiş, faşizme karşı mücadeleyi bir devrim mücadelesi olarak değil, anti-MHP temelinde bir mücadele olarak ele almış ve buna uygun bir pratik sergilemiştir. Savunmalarında bu anlayışları tüm yönleriyle açığa çıkıyor.

DY Savunması'nda, '80 öncesi, içinde iyi kötü yer aldıkları anti-faşist mücadelenin kararlı bir savunusu da yoktur. Çizilen tablo ilginçtir. Sanki kendileri dergilerinde yazıp çizme, tespitlerde bulunma, öneriler getirme dışında hiçbir şey yapmamış, her şeyi halk kendi kendine yapmıştır. Kendileri bir suç işlemişse, bu ancak düşünce suçu olabilir. Suçlanacaklarsa, bu biçimde suçlanabilirler... Evet, DY Savunması'ndaki bütün çaba budur. Faşizme karşı devrimi savunmak değil, 141-142 kapsamında yargılanabilmek.

Oysa, DY ne kadar inkar ederse etsin, halkın kendiliğinden direnişiydi desin, '80 öncesi anti-faşist çatışma içinde şu ya da bu oranda yer almıştır. Ki, bırakalım DY gibi silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyenlerin bu çatışma dışında kalmasını, en reformist, en sağ, silahlı mücadeleye kesinkes karşı olan kesimler bile, yer yer hayatın dayatması sonucu, anti-faşist çatışmanın dışında kalamamış, kıyısından köşesinden bile olsa ona bulaşmak zorunda kalmıştır.

Gerçek bu olmasına karşın, kendilerinin her şeyin dışında olduğunu göstermek çabası neyin ürünüdür? Buna, burjuva yasaları nezdinde meşruiyet aramak dışında bir yanıt vermek zor ki, bu arayış onları cunta mahkemelerinin adil olabileceği gibi bir beklenti içine de sokmuştur.

"Mahkemelerin, faşizme karşı mücadele eden insanların eylemleri konusunda, bugünkü yasaların hükümleri içinde suç olarak görülebilecek hususlarla ilgili olarak hüküm vermesi anlaşılabilir bir şeydir. Ancak faşizme karşı mücadeleden bir 'anayasayı ihlal suçu olarak görülmesi' mevcut hukuk kuralları içerisinde dahi kabul edilemez." deyişlerinin ardında hep, yaptığının suç olduğunu kabullenme ve faşizmi MHP'ye indirgeyerek, cunta mahkemelerinden adalet urnma eğilimi vardır. Bir devrimcinin, eylemlerinden dolayı faşist mahkemelerin kendisine ceza vermesini anlaşılabilir bulması M-L bir bakış açısının ürünü olamaz. Tarihsel haklılığı, meşruluğu bir yana bırakıp, cunta mahkemelerinde burjuva hukuku nezdinde meşruluk arayanlara devrimci demek zordur. Mevcut hukuk kuralları içinde neyin kabul edilebilir ya da edilemez olduğu temelinde yapılan savunmanın devrimci olması da mümkün değildir.

Sahip olunan anlayışı yansıması bakımından, şu sözler çarpıcıdır:

"(...) Faşist terör kampanyalarının bir parçası olarak öldürülmele-
rin bile birer adi suç olarak görüldü-
ğü sıkıyönetim mahkemelerinde, fa-
şizme karşı mücadelenin anayasal
düzeni yıkmaya teşebbüs suçu ola-
rak gösterilmesi hiçbir şekilde ka-
bul edilemez. Böyle bir hükmün hu-
kuki değil, açıkça faşizm yanlısı bir
siyasal tavır alış olacağı da çok
açıktır." (DY Savunma, syf.451)

Evet, cunta mahkemelerinden beklenen neydi? "Faşizm yanlısı bir siyasal ta-
vir" alacakları bilinmiyor muydu? Böyle düşünmeyi gerektiren ne tür ideolojik eğilimler vardı? Kuşkusuz, bunlar sorgu-
landığında, "DY Gerçeği" daha yalın bi-
çimde anlaşılacaktır.

DY tutukluları sorgudan savunmaya, mahkemelerdeki tavırlarında hep uzlaş-
mayı, kabul edilebilir olmayı, düzen içi
konumu temel almışlar, kendilerini öyle
tanıtmayı ve tanımlamayı uygun görmüş-
lerdir. Ki bu, "DY Gerçeği"nin kendisidir.

"DEVRİMCİ YOL" ÖRGÜT MÜ, YOKSA YASAL BİR DERGİ Mİ?

DY Savunması'nda üzerinde özenle durulması gereken bir nokta da, örgüt olmanın reddi olayıdır. Mahkemenin her aşamasında DY'nin "örgüt" değil, "yasal bir dergi" olduğu ileri sürülerek örgüt olma bilinci zayıflatılmıştır. Burjuva yasaları nezdinde "meşru" olabilmek için, şekilsiz ve gevşek bağlara sahip de olsa, binlerce insanın birliğini temsil eden örgütlülük reddedilmiştir. DY'nin bugünkü dağınık, parçalanmış durumunda, başka nedenler yanında, örgüt bilincinin zayıflatılmasının da payı vardır. DY'liler, insanların örgütlülüğünden kaçarak bireyleşmesinde, düzenle yeniden bütünleşmesinde, '80 öncesi taşıdıkları iddiaları bir çırpıda reddederek büyük rol sahibi olmuşlardır.

DY Savunması'nda adeta "Biz bir örgüt değiliz." diye bir çırpınış vardır.

DY neden örgüt değildi?

Savunmalarında M-L anlamda bir örgüt tartışması yapılsa, elbette bir sorun olmazdı. DY Savunması'nda yapılan, cezai sorumluluktan kurtulmak için yasal boşluklardan nasıl yararlandığı tartışmasıdır. Ve bunun için, oligarşinin yasalarındaki bir örgüt olmanın yasal sorumluluğu ile yasal bir dergi olmanın sorumluluğu arasındaki farktan yararlanma çabasına giriyorlar. Ama bu öyle çirkin yapıyor ki, geçmiş mücadele bir çırpıda

özünden soyutlanarak cunta mahkemelerinin kabul edebileceği bir temele oturtulmaya çalışılıyor.

DY önderleri yasadışı bir parti olmakla, henüz partileşmemiş, partileşme sürecindeki bir hareket olarak kendilerini tanımlıyor. Kendilerini kurtarmaya yetmeyeceğini düşündüklerinden olsa gerek, bir dergi olmayı ve bireysel olarak "dergi yazarı", "dergi çalışanı", "dergi taraftarı" olmayı kendilerine uygun görmüşlerdir.

Geçmişte DY dergilerinde bu konuda yazılanların tamamen görmezden gelinmesi, çok şeyin olduğu gibi bunların da inkar edildiği anlamına mı gelmektedir? Savunmalarında eski DY dergilerinden işlerine gelen alıntı bulabilmek için hayli çaba sarf ettikleri anlaşılan savunma sahipleri, geçmişte kendilerini tanımlarken neler söylediklerine hiç rastlamadılar mı?

DY dergilerinde yer alan şu sözler onlara ait:

"15 Ocak Ankara mitinginde en çarpıcı bir şekilde ortaya konulduğu gibi, Türkiye solundaki var olan bir yığın parti ve grupçukla kıyaslandığında, DY hareketinin ne ifade ettiği tartışma götürmez biçimde anlaşılmıştır.

"Her şey bir yana, bu kampanya çalışmalar hareketimizin yurt çapındaki tartışmasız gücünü dostun düşmanın önünde bir kez daha ortaya koymuştur." (DY, sayı 14)
'80 öncesi, kendilerini "en güçlü" siya-

**Devrimci Yol (...)
devrimci partinin
oluşturulmasını
hedefleyen bir yayın
organıdır.
(O.Müftüoğlu, Sorgu)**

**"Devrimci Yol, devrimci
devrimci görüşleri
savunan bir yayın
organı olmaktan öteye
gitmemiştir."
(A.Başpınar, Sorgu)**

Cumhuriyet'in yayın politikasındaki çarpıklık ve ikiyüzlülük, yalan yanlış haberlere karşı verilen tekzipleri bile yayınlamama noktasına geldi. Bırakalım onurlu bir yayın politikasını, dürüst bir habercilik anlayışı bile yanlış düzeltmeyi gerekli kılar. Bu, gazetesinin yayın politikasından öte, insani bir sorumluluktur da. Bu genel ilke Cumhuriyet'i pek ilgilendirmiyor olsa gerek ki, bunu bir çırpıda göz ardı ediveriyor. Bir yandan, hemen her hafta başında köşe sütunlarında gazeteciliğin erdem ve sorumlulukları konusunda "dersler" verirken, diğer yandan da, bu tavrın aksini yayın politikasının köşe taşları haline getirirken ikiyüzlülüğü hiç elden bırakmıyor. Cumhuriyet, büyük bir çabayla ikiyüzlülüğünü halkın gözünden kaçırmaya çalışsa da, ikiyüzlülüğünün mu mu ancak yatıya kadar yanyor...

Yalova'da Erkan Kaya da Cumhuriyet'in bu politikasından nasibini alanlardan. Cumhuriyet 23.790 günlük sayısında, "Çöpçülerle El Ele" başlıklı haberde, Yalova'daki bir grup çevrecinin, çevre kirliliğini protesto etmek amacıyla düzenlediklerini yürüyüşü verirken, Kaya'yı "çevreci" olarak tanıtmış... Haber gazetedeki yayınlandıktan sonra, Kaya, "çevreci" değil de "sosyalist" olduğunu, gazetede çıkan haberin bu doğrultuda düzenlenmesi gerektiğini vurgulayan bir tekzip mektubunu hazırlayarak Cumhuriyet'e göndermiş. Ancak Cumhuriyet, Basın Kanunu'ndaki düzenlemeler bir yana, mesleki ahlak ve sorumluluğun gereklerini bile hiçe saymış, yanlışını düzeltmek yerine, Kaya'nın tekzipine direnmeyi yeğlemiş... Kaya derdini anlatıp, haberdeki yanlışlığı düzeltilebilir amacıyla akla gelebilecek hemen her yolu denemiş. Tekzip metnini noter kanalıyla göndermiş, olmamış. Telefonla yöneticilerle konuşmaya çalışmış, olmamış. Cumhuriyet Nuh demiş, tekzipi yayınlarını dememiş. Yanlışını hasıraltı etmeyi tercih etmiş...

Rotasını dürtü, ilkeli bir habercilik an-

CUMHURİYET, Okurlarına Tekzip Hakkı Bile Tanıtmıyor

4 ayda polis, emekli albay ve öğrenci 8 kişi öldürüldü, 1 kişi de y...

Dev-Sol'dan kanlı bil...

Polis memuru Mehmet Kâzım Çakmakçı'nın öldürülmesiyle başlayan Devrimci-Sol/Silahlı Devrimci Birlikler adlı grubun "cezalandırma" eylemleri her geçen gün hız kazanıyor. İstanbul polis yetkilileri ise ipucı bulamamaktan /aktınıyorlar.

yaşınan trafik polisi Mehmet Kâzım Çakmakçı (31), Kasımpaşa'daki evinin yakınında kimliği belirsiz kişilerce tek kurşulla öldürüldü. Polis olay yerinde, "Devrimci Sol/Silahlı Devrimci Birlikler" imzalı "M. Akif Dalgıç

iyken, Anadolu'ya tayini çıkması üzerine istifa edip özel dedektif bürosu olan polis memuru Mahmut Bodur (42) Çayırtepe'deki evinin girişinde kimliği belirsiz kişilerce aynı yöntemle öldürüldü. Ancak bu olay...

LEPKİ Taksim'de ABD'yi protesto

İstanbul Haber Servisi — ABD'nin, Irak'la Körfez'i ısladığı iddiası politikası protesto etmek amacıyla Taksim'de korucularla yapılan bir grup, polise taşla saldırıya geçti. Polis 40 kişiyi gözaltına aldı. Etilerde "ABD emperyalizmini Ortadoğu'dan elin götür" yazılı ve Dev-Sol imzalı pankartlar dalgın. Bu pankartların birini polis dibine taşıyan grup, koruculara saldırıya geçti. Polis havaya birkaç el ateş etmemiştir. 500 kişilik grup polislere doğru taş ve sopa atmaya başladı. Göstericiler daha da "Bağımız Türkiye", "Ortadoğu kurtulana kurtulan Ortadoğu" ve "Kahrolun ABD'nin göstericiler polisin kurtuluşa başla" sloganları ile ara sokaklara dağıldılar. Polisin kurtuluşa başla sloganı 40 kişiyi gözaltına aldı.

ABD'nin Kentucky eyaletinde dünyanın en pahalı safkanları yetiştiriliyor En çok para kazandıran ci...

Kentucky'de yetiştirilen ağırlar şubat ve temmuz ayları arasında yaklaşık 100 kez erkekliklerini kanıtlıyorlar. Ünlü safkanların her birleşmesi yaklaşık 200 bin dolar bedelinde.

layışı yerine asparagosa doğru çevirmeyi uygun görmüş... Yazık ki, günün birinde Cumhuriyet'in hasıraltı etme hesapları Bağdat'a takılmış... Kaya, "Artık Cumhuriyet'i okuyasım gelmiyor." diyerek gelişmeleri dergimize yazmış.

Cumhuriyet'in tekzip konusundaki yaklaşımı bununla da kalmadı. Cumhuriyet 20.8.1990 tarihli sayısındaki "SP'nin Yürüyüşü" başlıklı haberde de ciddiyetsizliğini ortaya koydu. Haberde TAYAD'ın, Körfezde yaşanan krize ilişkin bakış açısı, "kri-zi B.M. gücünün çözebileceği" biçiminde yansıtıldı. Böylece TAYAD'lılar da Ortadoğu'da yaşanan gelişmelere ilişkin "nasıl düşündüklerini" Cumhuriyet'ten öğrenmişlerdi. Cumhuriyet'in yazdığı gibi düşünmediklerinden, haberi tekzip ettiler. Cumhuriyet gibi düşünmek zorunda değildiler. Ancak Cumhuriyet böyle düşünmü-

yordu. Tekzipi yayınlamadı... Madem ki o yazmıştı, tekzip etmek yerine, yazılan gibi de düşünülebilir. Kamuoyunun Ortadoğu'da yaşanan krize ilişkin TAYAD'ın düşüncesini de bilmesi gerekliyordu. Cumhuriyet zaten ne düşünülmesi gerektiğini yazıyordu.

Dürüst bir habercilik anlayışı, bedel düşünmeksizin, gerçeği yayın politikasıyla yoğunlaşarak vermeyi gerektirir. Gazeteciliğin temeli bunun üzerine atılmalıdır... Yanlışta ısrar etmek, işin kolayına kaçmak, haberleri çarpıtmak gazetecilik değildir.

Cumhuriyet, bilinen bu tavrının yanın-da, yine her zamanki gibi, devrimci-demokrat kamuoyuna olan ilgisizlik ve duyarsızlığını sürdürmeye devam ediyor. Ne sosyalist basına karşı yapılan baskılar, ne de şu anda dünya gündemini kaplayan sa-

vaş ve savaşa karşı geliştirilen tavırlar Cumhuriyet'i fazlaca ilgilendirmiyor... O, bu tip haberler yerine, "atların çiftleşmesiyle" ilgileniyor, arka sayfasının yarısını bu konuya ayırıyor. Kamuoyu, petrol şeyhleri ve ABD emperyalizminin çıkarları için oynanmak istenen savaş oyununun ortasında "atların çiftleşmesini" merak ediyor olmalı ki, Cumhuriyet, arka sayfanın yarısında verdiği haberin orta yerine "görmekli" bir fotoğrafı eklemeyi de ihmal etmiyor. Savaşmış, savaşa karşı kamuoyunu duyarlı kılmak için gerçekleştirilen protesto gösterileriymiş, ne gam... Atların çiftleşmesi, kaplumbağaların korunması gibi sorunlar dururken, diğer toplumsal-siyasal gelişmeler gazetesinin bir kenarına sıkıştırılıyor ya da kaldırılıp atılıyor...

Örnek mi? Örnek çok. 18.8.1990 tarihli gazetelerin pek çoğunda Devrimci Sol Güçler tarafından gerçekleştirildiği yazılan, ülkemizin Ortadoğu'daki savaşa sürüklenmesini sağlayacak politikaların protesto edilmesi amacıyla yapılan gösterilerin sayısı günlük basında bile 7 olarak çıkarken, Cumhuriyet'de sadece bir tanesinin haberi yer alıyordu.

28.8.1990 tarihli gazetede ise, Cumhuriyet, Göztepe'de yakalanan ve Devrimci Solcu oldukları iddia edilen 5 kişiyle ilgili haberin devamında da "Dev-Sol'dan Kanlı Bilanço" başlığını kullanmaktan geri durmuyor.

Cumhuriyet haksız savaşlara karşı kamuoyunu duyarlı kılp, tepkileri örgütlenme çabalarını olabildiğince es geçmeye çabalarken, dergimizin hiçbir yasal gerekçe gösterilmeksizin, tamamen yasadışı yöntem ve entrikalarla yayınının durdurulmasının ardından yaptığımız basın toplantısı da Cumhuriyet'in ilgisini çekmedi. Böylece gelişmeler Cumhuriyet'in yayın politikasının dışında cereyan ettiği için, Cumhuriyet çağrılı olduğu halde basın toplantısına bile gelmedi. Böylece dergimize yönelik bir saldırı kendine Cumhuriyet satırları arasında yer bulamadı... ★

si hareket olarak görenler, sıra faşizmin mahkemelerinde onu savunmaya gelince, "yasal bir dergi" demekten öteye gidememişlerdir:

"... Bu nedenle de Devrimci Yol bir siyasi grup ve birçok konuda ortak düşünceler savunan insanların içinde yer aldığı bir siyasi hareket olarak görülmüş ve öyle adlandırılmıştır." (DY Savunma, syf.471)

"Devrimci Yol (...) devrimci partinin oluşturulmasını hedefleyen bir yayın organıdır." (O.Müftüoğlu, Sorgu)

"Devrimci Yol devrimci görüşleri savunan bir yayın organı olmaktan öteye gitmemiştir." (A.Başpınar, Sorgu)

Öncelikle belirtmek gerekir ki, bir devrimci hareket için "örgüt mü, dergi mi" tartışmasını yapmak bile başlı başına bir olumsuzluktur. Böyle bir tartışmadan yola çıkarak cuntanın mahkemelerinde adalet aramak ise, M-L olduğunu iddia edenler için utanılması gereken, izaha muhtaç bir tavidir. Cezaevlerindeki boyunca eğişin faşizmin mahkemelerine taşınması ve bu mahkemelerde "yasal boşluklardan" yararlanma mantığı ile örgüt ve örgütsel mücadeleyi reddetme, adeta gizli pişmanlık gösterme tutumu, ne yazık ki sahiplerine de bir şey kazandırmamıştır.

Bir dönem kendini Türkiye devrimci hareketinin merkezine oturtan, hatta kendi dışındaki devrimci örgütlere siyaset yasakları koyma hakkını bile kendinde görenler, cuntanın mahkemelerinde, sadece yasal bir dergi olduklarını, sorumluluklarının sadece bununla sınırlı olması

gerektiğini savunabildiler. Herkesin "Birlere insanı temsil etmek bu mudur?" diye sorma hakkı vardır.

DY SAVUNMASI İNKARCILIĞIN BELGELENMESİDİR

DY Savunması'nda, geçmişte açıkça ifade edilmekten kaçınılan ve satır aralarına sıkıştırılan inkarcı görüşlerin, hukuksal kaygılarla açık biçimde ortaya konulduğunu da görüyoruz. Örneğin, şöyle deniliyor:

"Devrimci Yol'un ve yöneticileri olduğu iddia edilen kişilerin anayasal düzeni zorla yıkmak amacıyla silahlı eylemleri başlatma karar aldığına dair tek bir delil yoktur. Bütün deliller bu iddiaların tersini kanıtlamaktadır.

"Devrimci Yol'un savunduğu, parti olmadan hiçbir zaman siyasi iktidar mücadelesi olarak (ister öncü savaşı, ister başka türlü) verilemeyeceği, parti kurulduktan sonra nasıl bir mücadele verileceğine de o günkü şartlara göre partinin karar vereceğidir."

Bu ifadelerle, sadece silahlı mücadelenin savunulmadığı dile getirilmiyor, daha da ötesi, '80 öncesi DY'nin iyi ya da kötü içinde olduğu anti-faşist pratik de reddediliyor. DY Dergisi'nin satır aralarına sıkıştırılan THKP-C inkarcılığı, cunta mahkemeleri önünde kendi pratiğinin inkarına ulaşıyor. Yazık!

DY Savunması'nda "meşruiyet" mantığı öylesine yer etmiş ki, bu onları, adeta kendi inkarcılıklarını belgeleme uğraşına da götürüyor. DY dergilerinden mahke-

meyi ikna edecek pasajlar bulup çıkarmaya, bu olmazsa, başkalarının DY hakkındaki düşüncelerini aktarmaya özen gösteriyorlar. Çok örnek gösterilebilir, birini aktaralım:

"1980 öncesinde bazı sol gruplar, öncü savaşının başlatılmasına karşı çıktığı gerekçesiyle, DEVRİM-Cİ YOL'u öncü savaşı ve suni denge kavramlarını reddetmekle suçlamışlardır." (Savunma, syf.447)

Bunları söylemekten amaç bazı sol grupların eleştirilmesi olsa, bunun anlaşılabilir bir yanı olurdu. Oysa, yapılmak istenen bu değildir. Hemen her olanaktan, kendi masumiyetlerine kanıt göstermek için yararlanılmak isteniyor. '80 öncesi çeşitli sol gruplar DY'yi, THKP-C'nin silahlı çizgisini reddetmekle mi eleştirmişlerdi, o halde bu kullanılabilir. Evet, mantık tamamen budur.

DY önderlerinin kendi inkarcılıklarını, faşist cuntanın mahkemelerinde suçsuzluklarının delili olarak göstermeye çalışmaları tek kelimeyle acıdır.

Aynı şey Direniş Komiteleriyle ilgili dile getirilenler için de geçerlidir. Bir dönem hararetle savunulan ve "halk iktidarının nüveleri" olarak görülen bu örgütlenmeler, bir anda "dayanışma ve demokrasi" olarak "önerilen" (evet, sadece önerilen!) örgütlenmeler oluvermiştir. Şunlar söyleniyor:

"Devrimciler bu komitelerin (...) geçici örgütlenmeler olarak değil, bunların aynı zamanda, (...) dayanışma ve demokrasi yuvaları olabilecek kalıcı örgütlenmeler olarak

da düşünülmesini ve ele alınmasını önermişlerdir.

"Devrimciler tüm halkın bir araya gelebileceği örgütlenme önerileri getirmeye çalıştılar." (DY Savunma, syf.461)

Direniş Komiteleri ile DY Dergisi yazarları arasındaki ilişki "öneri yapma" düzeyine indirildiğinde, hukuki sorumluluktan kurtulunmuş olunuyor, üstelik bu komitelerin başarısızlığı da halka yıkılarak.. Bu tam da DY'ye özgü bir tavidir. Kitlelerin gerçek önderi olabilmeyi başaramayanlar, kitlelere öneri yapan devrimci olmayı benimsemişlerdir. Kim ne diyebilir?

12 Eylül'de Türkiye solu yenilmiştir. Ancak yenilmiş olmak teslim olmayı, oligarşiden adalet dilenmeyi gerektirmiyor. Bu yüzden, devrimcilerin faşizmin mahkemelerinde meşru müdafaa ve masumiyet karinesine sığınmak gibi bir sorunları olmamalıydı.

DY Savunması'nı okuyunca, insan ister istemez soruyor: Nereden nereye?

Bir zamanlar "milyonlarca emekçiyi faşizmin karşısına bir kale gibi diktikleri"nden söz edenler, nasıl oldu da faşizmden "adalet" dilenir hale geldiler?

Bir zamanlar kendilerini "başarıya çok yakın" görenler, eğer bugün "inanç yitiminden" söz ediyorlarsa, 12 Eylül öncesinden başlayarak, inançları da dahil olmak üzere, kendilerini sorgulamak zorunda değiller mi?

Evet, bu hesaplaşma yapılmalıdır. Ama DY Savunması'nda bu yoktur.★

POLONYA VE MACARİSTAN'IN İZLEDİĞİ YOL

Polonya ve Macaristan iki açıdan diğer Doğu Avrupa ülkelerinden ayrılan bir süreç izlediler.

Birincisi, 1950'li yılların ilk yarısında Doğu Avrupa ülkelerinde baş gösteren bunalım en ağır biçimiyle bu iki ülkede yaşandı.

İkincisi, revizyonizm bu ülkelerde, iki farklı biçimde de olsa, bunalımı aşma yolunda aynı politikayı, taviz politikasını izledi. Ve bu iki ülkede, adım adım ilerleyecek olan geriye dönüş süreci, gerçekte bu dönemde başladı.

Her iki ülkede de komünist partiler güçsüz, istikrarsız ve ciddi bir kitle desteğinden yoksundular. Macaristan Komünist Partisi'nin yeniden kuruluşu ancak Kızıl Ordu'nun ülkeye girmesinden sonra gerçekleşmişti. MEP J.Kadar, İmre Nagy, Rakosi, Rajk gibi oldukça çelişik konumlar sergileyen liderlerin bulunduğu, ideolojik-siyasal sağlamlıktan yoksun, istikrarsız bir partiydi. J.Kadar işgal sırasında komünistlerin liderlerinden biri olarak sivrilirken, 1951'de tutuklanmış, 3-4 yıllık bir cezaevi yaşamından sonra, Nagy döneminde yeniden parti yönetimine girmiş, 1956'da karşı-devrimin bastırılması ve partinin yeniden örgütlenmesinde başrolü oynamış, daha sonra da partinin 1988'e kadar değişmez lideri olarak kalmıştır. İ.Nagy, 1945'den sonra kurulan geçici hükümette komünistlerin İçişleri Bakanı olarak görev yapmış, ardından 1953'de başbakanlığa getirildikten sonra, 1955'de yeniden görevden alınarak partiden ihraç edilmiş, 1956'da karşı-devrimin liderliği konumuna yükselmiş, reformist, sağcı bir kişiydi. Komünistlerin İçişleri ve Dışişleri Bakanı olarak görev yapmış olan Rajk ise 1949'daki tasfiyede idam edilmiştir. Bu denli istikrarsız bir parti yapısının sosyal demokratlarla birleştikten sonra daha da sağlıklı bir hale geleceği ortadadır.

Polonya Komünist Partisi de benzer durumdaydı. Komünist parti, işgal öncesinde, Troçkist niteliğinden ötürü Komintern tarafından fesh edilmiş, PİP ise 1942 yılında kurulmuştu. 1946'da işçiler arasında çok az desteğe sahipti. Gomulka gibi "Polonya'ya özgü sosyalizm" görüşleri ile süren, bu nedenle 1938'de tasfiye edilen bir lidere sahipti. Komünist partiye göre çok güçlü olan SDP ile 1948'de gerçekleşen birleşme, ideolojik sağlamlıktan yoksun bu partinin reformist, sosyal demokrat görüşlerle daha da bozulmasına neden oldu.

Komünist partilerin bu temel zaafılarına karşılık, karşı-devrim, her iki ülkede de güçlü bir kitle tabanına ve kurumsal yapılara sahipti.

Polonya çok daha elverişsiz bir durumdaydı. Geleneksel olarak Polonya'da köklü bir milliyetçilik ve bununla her zaman sıkı ilişki içinde olan, halk üzerinde prestij sahibi Katolik Kilisesi vardı. Geçmişten gelen Rus düşmanlığı, 1944'de sürgündeki burjuva hükümetin önderlik ettiği ve komünist partinin de yer aldığı Varşova ayaklanmasının Nazilerce bastırılmasına Kızıl Ordu'nun seyirci kaldığı iddiası ile birleşince, giderek bu düşmanlık Sovyetler Birliği aleyhine bir düşmanlığa dönüştü. Burjuva partiler ve komünistler arasındaki ilişkiler, işgal yılları dahil, her zaman çatışmalı olmuş, diğer ülkelerde görülen birleşik bir direniş burada örgütlenememişti. Nitekim 1945 sonrası Ulusal Cephe Hükümeti kurulduğunda, Londra'daki burjuva hükümet bunu tanımadı ve iç savaş 1947'ye kadar sürdü.

PKP'nin, işgal yılları sırasında verdiği olumlu sınıva karşın, ülkedeki işi hiç de kolay değildi.

Macaristan'da ise en güçlü siyasal parti Küçük Çiftçi Partisi idi. Öyle ki, 1946 seçimlerinde komünist partinin aldığı % 17 oya karşılık, KÇP oyların % 57'sini almıştı. Bu parti ve tabanı, ülkedeki karşı-devrimin dayanağını oluşturuyordu.

Karşı-devrimin güçlü bir zemine sahip olduğu, buna karşılık komünist partilerin içlerinde her zaman barındırdıkları sosyal demokrat, reformist eğilimlerle istikrarsız ve güçsüz olduğu Polonya ve Macaristan'da bir bunalım hep beklenilecek bir şeydi. Ancak her şeye rağmen, komünist partiler, ülke gerçeklerine uygun izleyecekleri M-L politikalarla, adım adım kitleler nezdindeki durumlarını güçlendirebilirlerdi.

Ne var ki, 1948'den sonra bu ülkelerde de gündeme gelen ve pek de ülke gerçeklerine uymayan, tüketimi kısıtlayan, ağır sanayiye dayalı hızlı sanayileşme ve kolektifleştirme politikası, 1953'e gelindiğinde ekonomik ve sosyal bunalım yarattı.

Macaristan Komünist Partisi Lideri Rakosi, 1956'da şunları söylüyordu:

"...Partimiz ve özellikle parti yönetimi-miz çalışmalarında ciddi hatalar yapmıştır. (...) En önemli hatamız, ağır sanayimizin ve üretim malları sanayimizin gelişmesinin çok hızlı bir biçimde gerçekleştirilmesinde, planlamada ülkemizin ekonomik kaynaklarını ve gerçek olanaklarını göz önünde bulundurmamamızda yatmaktadır..."

Bu politika, komünist partilerin yetersizliği nedeniyle, kitlelerin aktif katılımıyla gerçekleştirilmemiş, daha çok yukarıdan kararlara dayanmıştı. Ücretlerde görülen gerileme, tüketim malları kıtlığı, kitlelerin gönüllü desteğini kazanamamış üretimi artırma kampanyaları vb. kitlelerde hoşnutsuzluk yaratmıştı.

Bütün bu olumsuzlukların üzerine 1956'daki SBKP 20. Kongresi'nin tezleri ve Stalin'e yönelik saldırı kampanyası eklenince, bu ülkelerde bunalım neredeyse kaçınılmaz hale geldi.

20. Kongrenin etkisi önce PBİP ve MEP'de kaynaşma yarattı. Parti içlerindeki reformist, sosyal demokrat eğilimler, parti yönetimine ve geçmiş politikalara karşı eleştiriyi ve saldırıya giriştiler. Bu, giderek parti dışındaki kesimlere de yayıldı. Geçmişte tasfiye edilenlerin, yargılananların itibarının iadesi isteniyor, ekonomik ve siyasal değişiklikler talep ediliyordu. Zaten güçsüz olan ve büyük ölçüde SBKP'ye dayanan parti yönetimleri, bu gelişmeler karşısında gerilemekten başka bir şey yapamıyorlardı.

Polonya'da 1956'da af çıkarıldı, reformlar yapılacağına dair sözler verildi. Ancak yine de Poznań'da çok sayıda işçinin ölmesi ve yaralanmasıyla sonuçlanacak grev ve gösteriler yaşandı. Bu durum parti içinde fiilen bölünmeye neden oldu. Temmuz'da PBİP, işçilerin fabrika yönetimine katılması, bürokrasinin azaltılması, demokratik hakların genişletilmesi yönünde kararlar aldı.

Özyönetim organları olarak işçi konseyleri hızla yayıldı ve fabrika yönetimlerini fiilen ele geçirdi.

Parti, kitleler üzerindeki denetimini yeniden kurmak için, daha önce mahkum edilmiş ancak kitleler nezdinde popüler olan Gomulka'yı parti liderliğine getirmek istedi. Kruşçev ve SBKP'ye rağmen, Gomulka parti genel sekreteri olmayı başardı.

Parti ve devlet içinde tasfiyelere girişen Gomulka, tarımda kolektifleştirmeye

son veren, küçük mülkiyete daha geniş olanaklar tanıyan, kilisenin haklarını genişleten, işçi konseylerini resmen tanıyan bir dizi önlem aldı. Bu önlemlerin tümü, aslında taviz politikasının yürürlüğe girmesinden başka bir şey değildi.

Gomulka'nın bu taviz politikası, sosyalizm doğrultusunda yeniden ve daha ileri bir atılım için bir geri adımı değil, kitlelerin yatıştırılmasını amaçlayan, her geçen gün derinleşecek kapitalist önlemlere doğru geriye gidişi ifade edecekti.

Macaristan'da da benzer bir süreç farklı biçimde yaşandı. Parti içinde başlayan, giderek genişleyen muhalefet karşısında, geçmişte mahkum edilenlerin itibarını iade eden parti lideri Rakosi, buna rağmen partinin başında kalamadı ve yerini Gerö'ye bırakmak zorunda kaldı. Ne var ki, giderek öğrencilerin, işçilerin yer aldığı kitlesele gösterilere dönüşen tepkiler, kısa sürede ayaklanma boyutuna ulaştı. Parti kitlelerin istediği Nagy'yi başbakanlığa getirdi. Nagy taviz politikasıyla

ratıldı, işletmelerin kâr ve pazar esasına göre üretim yapması kararlaştırıldı. Bu politika, emperyalist ülke ve kuruluşlarla girilen borç, kredi, ticaret vb. ilişkileriyle tamamlandı. Ekonomide Yugoslavya benzeri kapitalize ilişkiler doğmaya başlıyordu.

Polonya ve Macaristan'da, ideolojik sağlamlıktan uzak, tersine, çeşitli revizyonist, reformist görüşlere sahip komünist partilerin, Sovyetler Birliği'nin de yönlendiriciliği altında, iktidarlarını korumak için yegane izledikleri yol, uzlaşma ve tavizdi.

Komünist partiler için iktidarlarını sürdürmek temel bir sorun halindeydi. Kendileri, yöneten bir güç olarak, şöyle ya da böyle, toplumdaki kopmuşlardı. Toplum onlara, onlar topluma karşı güvensizdiler. Bunu aşmanın yolunu, toplumun gerici özlere taviz vermekte, onlarla uzlaşmakta buldular.

Bu noktada Polonya ile Macaristan arasındaki farklılık, Polonya'da sık sık kitlesele direniş ve ekonomik bunalımla kar-

gelişen olayları kontrol altına almaya çalıştı ama alamadı. Varşova Pakti'nden ayrılmaya kadar varan hareket karşı-devrimci bir nitelik kazanmıştı. Bu noktada, Sovyetler Birliği'nin müdahalesi gerçekleşti.

MEP gerçekte fiilen dağılmıştı. Ancak 1956'da itibarı iade edilmiş ve Nagy hükümeti döneminde komünist parti sekreteri olmuş olan J.Kadar yeni isimle (M-SİP) komünist partiyi kurdu.

Ayaklanma bastırıldıktan, komünist parti iktidarını belli ölçüde sağlamlaştırdıktan sonra, 1960'lardan itibaren kendi iktidarını sürdürmenin yolunu, yukarıdan aşağı "reformlar" yapmakta buldu. Polonya'dakine benzer bir dizi önlem alındı. Kırdaki kolektifleştirmeye son verildi, özel girişimciliğe daha geniş olanaklar tanındı, tüketim malları üretimine ağırlık verildi vb. 1968'de ise, karar altına alınan yeni bir ekonomi politikasıyla birlikte, ekonominin sosyalist örgütlenmesinden vazgeçme anlamına gelen pazar ekonomisine resmen geçildi. Planlamanın alanı da-

şı karşıya kalan partinin, her seferinde alttan gelen baskıyla bir adım daha geriye gitmesiydi. Macaristan'da ise bizzat parti adım adım SBKP'ye ve modele tamamen ters düşmeden "reform"lar yapıyordu.

Polonya ve Macaristan'da komünist partiler, iktidar avantajlarını ve sosyalizmin genel prestijini kitlelerin kazanılmasına, sosyalist insanın yaratılmasına yöneltmedi. Kitlelerin ekonomik, siyasal tüm toplumsal yaşama aktif katılımını sağlayacak mekanizmaların üretilmesi yerine, kendine ve dolayısıyla kitlelere güvensizlik içinde ekonomist bir bakışla, yalnızca ekonomik yaşamda düzeltmeler sağlamaya, tüketim mallarını, refahı artırmaya yöneldi. Ekonomist bakış açısı pragmatizmi, kolaycılığı, bu da hep bir kısır döngü içinde, daha fazla kapitalist yöntemleri doğurdu. Ve bu politika ne ekonomik bunalımı, ne de partinin kitleler nezdindeki durumunu düzeltti. Aksine, bunalım ve partinin kitlelerden kopuşu derinleşti.

Bu süreç, doğal olarak, artan oranda kapitalist kültürü, burjuva ideolojisini üretti. Bu nedenle, Polonya ve Macaristan'da kapitalist restorasyon zemini elverişli biçimde önceden oluştu.

BULGARİSTAN, D.ALMANYA, ROMANYA VE ÇEKOSLOVAKYA'DAKİ GELİŞİM

Bulgaristan, D.Almanya ve Romanya'da 20. Kongre kararları ve Kruşçev revizyonizmi, Polonya ve Macaristan'daki gibi bir siyasal bunalıma yol açmadı. Etkileri farklı boyutlarda, komünist partilerin otoritelerini zayıflatmayacak biçimde gerçekleşti.

Bu politika Bulgaristan'da, "kişilerin putlaştırılmasına", "sosyalist demokrasi ihlaline karşı" kampanya adı altında, Jivkov'un parti içinde yükselmesini sağlayan, geçmişi eleştiren tarzda yürütüldü. Ekonomik politikada bir değişikliğe yol açmadı. Bulgaristan yine ekonominin merkezi planlanmasını sanayileşme ve kolektifleştirme temelinde sürdürdü. Sos-

D.Almanya'da ise, 20.Kongre'yle birlikte SBKP'de yaşanan değişiklik parti için de herhangi bir etki yaratmadı.

1956'da, ekonomide özel mülkiyet lehine düzenlemeler ile tüketim mallarının artırılması ve sosyal şartlara ilişkin birtakım önlemler karar altına alındı. Bu kararlar aslında 1953 yılında alınmış, ancak o sıra yaşanan olaylar nedeniyle yaşama geçirilememişti. 1953'de izlenen yanlış politikaların ürünü olarak, kitlelerde, özellikle işçiler arasında başlayan hoşnutsuzluk, grevlere, gösterilere ve giderek ayaklanmaya dönüşmüştür. Parti, kitlelerdeki hoşnutsuzluğun farkına varmış ve politikayı esnetmek için bu kararları almış ama geç kalmıştı. 1956'daki kararlar bu dönemde alınmış kararlardı.

Ancak, D.Almanya ekonomik bunalımı 1960 başlarında yeniden yaşadı. Bu kez, daha kapsamlı bir şekilde pazar ekonomisine yer veren NÖS adlı, yeni ekonomik sistem benimsendi. 1968'de Çekoslovakya'da yaşanan olaylardan sonra,

Çekoslovakya'da ise, 20.Kongre'nin yankısı Polonya ve Macaristan'daki gibi oldu. Ancak Çekoslovakya bu olayların ardından farklı bir süreç yaşadı.

ÇKP'de varlığını sürdüren reformist eğilimler, palazlanarak muhalefetlerini yükselttiler. Kruşçev'in Stalin aleyhtarı kampanyasında dayanağını bulan bu reformistler, geçmişte yargılanan, tasfiye edilenlerin itibarlarının iadesini ve çeşitli siyasal reformları talep ediyorlardı.

SBKP'deki havadan dolayı dayanaksız kalan parti yönetimi, gerileyerek çeşitli tavizlere yöneldi. Geçmişte hatalar yapıldığını kabul etti, siyasal yargılamaların yeniden gözden geçirileceğine, bazı reformlar yapılacağına dair sözler verdi ve bu yolda adımlar attı.

Ancak ekonomik bunalım ve kitlelerin hoşnutsuzluğuyla beslenen muhalefet güçlenmeye devam etti. Bu gelişme, 1968'de muhalefetin parti yönetimini ele geçirmesiyle sonuçlandı. Parti yönetimini ele geçiren Dubçek kliği "güler yüzlü sosyalizm" adı altında, bugünün D.Avrupa ülkelerinde uygulamaya konan ve ne oldukları bugün artık daha iyi görülebilen kapitalizmin restorasyonuna yöneldi. SB'nin müdahalesi ile, Dubçek görevden alındı ve geniş bir tasfiye hareketiyle, reformistler, karşı-devrimci unsurlar parti ve devlet aygıtından temizlendiler.

Çekoslovakya, Polonya ve Macaristan'ın taviz politikasını izlemedi. Tam tersine, muhalefete karşı sert bir tutum benimsedi. Ekonomide, merkezi planlamaya dayanan sanayileşme ve kolektifleştirmeye döndü.

DOĞU AVRUPA'DA SOSYALİZM

D.Avrupa komünist partileri "ilk ve en büyük sosyalist ülke" olarak gördükleri SB'yi kendilerine örnek aldıklarından ve SBKP'yi "en deneyimli, öncü parti" kabul ettiklerinden, SB'deki sosyalizm deneyimini ve SBKP'nin sosyalizm anlayışını bütünüyle, sorgulamaksızın benimsemişlerdir. Ayrıca, SBKP bu ülke komünist partilerini de doğrudan yönlendirebilmekte, iç ekonomik, siyasal politikalarında söz sahibi olabilmektedir.

Bu nedenle, SBKP'nin sahip olduğu ekonomist-dogmatik anlayış, bu ülkelere yansımıştır. D.Avrupa ülkelerinde sosyalizmin karşılaştığı sorunların, bunalımların kaynağında bu ekonomist-dogmatik sosyalizm anlayışı ve uygulaması vardır.

Bu anlayışa göre, sosyalizm, halkın maddi gereksinmelerinin, herkesin iş, konut, sağlık, eğitim, beslenme, giyinme vb. ile kültürel tüketim olanaklarının sağlanması demektir. Bu gereksinmelerin karşılanması da, ekonomik gelişmeyle olabilir.

Bu ekonomist anlayışa göre, sosyalizmin gelişmesi ekonomik temele bağlıdır. Ekonomik gelişme sağlandığında, sosyalizm otomatik olarak gerçekleşecektir.

Böylece, sosyalizmin örgütlenmesi, ekonominin teknik planlanmasına/örgütlenmesine indirgenir. Sosyalizmin başarısı ya da başarısızlığının ölçütü, ekonomideki gelişme ve maddi gereksinmelerin karşılanabilmesinin boyutudur. Neredeyse tüm toplumsal yaşamın gündemi ekonominin sorunları, verimlilik, üretim artışı, yapılan konut sayısı vb. ile doldurulmuştur. Partinin kongre, konferans ve toplantılarının da başkonusunu bunlar teşkil eder. İdeolojik-siyasal sorunlar ise ya partinin üst kademesine bırakılmıştır ya da her şeyin doğru olduğu düşünülür.

Ekonomist bir bakışa sahip olan ya da giderek ekonomik teknisyenler haline dönüşen parti kadroları, ideolojik, kültürel ve siyasal boyutu, bir bütün olarak in-

san boyutunu gözden yitirerek, birer teknik uzman gözüyle sorunlara yaklaşırlar. Doğal olarak, bu insanlar için temel sorun, üretim artışını, teknolojik gelişmeyi, verimliliği nasıl sağlayacaklardır.

Sık sık dile getirdikleri "Önemli olan kedinin rengi değil, fareyi yakalamasıdır." deyişi, aslında ekonomist mantığı çok iyi ifade eder. Bu bakış, maddi teşviklerin, kapitalist çözüm yöntemlerinin devreye sokulmasında bir sakınca görmez. Tersine, bunları hep zorunlu, tek çare olarak düşünür. Bu ekonomist bakış, bugün, kolektif mülkiyetin, merkezi planlamanın üretici güçleri, ekonomiyi geliştirmede mantıksal sonucuna varmıştır.

Bu bakış açısı, ekonomik ve ideolojik boyutta başlıca iki sonuç yaratır: Sosyalist ekonomiye, onun kolektif mantığına aykırı olarak, sürekli çeşitli biçimlerdeki kapitalist öğelerin girmesine, ideolojik boyutta ise parti ve toplumda burjuva ideolojisi ve kültürünün üretilmesine neden olur.

D.Avrupa komünist partilerinde görülen "reformcu", "hızlı reformcu", "daha hızlı reformcu" vs. kanatların peş peşe, takip edilemeyecek çabuklukta türemesi bu yüzden şaşırtıcı değildir. Verimli çalışmayan, kaytaran insanların maddi teşvikle, daha fazla ücretle, hatta işsizlik tehditiyle iyi çalışmaya yönettirebilecekleri düşünülür. Bürokratlaşmış yönetimlere sahip işletmelerin verimlilik vb. sorunlarının aşılması da onları, kâr esasına göre çalıştırıp pazar rekabetine sokmakla olabiliyor, ancak... vb. Hep bu yönde düşünen ekonomistin mantığı, ister istemez sürekli olarak daha fazla, daha kapsamlı kapitalist yöntemlere doğru işler. Önce maddi özendiriciler, sonra merkezi planlama aleyhine işletmelere özerklik, giderek pazar ekonomisi, kâr ve fiyat politikaları... dünya emperyalist pazarıyla işbirliği, artan ilişkiler... nihayet kapitalizmin doğrudan restorasyonu.

Bu gelişmenin en çarpıcı örneğini Macaristan veriyor. Macaristan 1956'dan itibaren, adım adım ve her seferinde daha ileri ölçüde pazar ilişkilerini, emperyalistlerle ilişkilerini geliştirmiştir. Bu mantık komünist partide öylesine içselleşmiştir ki, kapitalist restorasyon için olanakların doğduğu Gorbaçov politikaları gündeme geldiğinde, parti hızla kendini ve toplumun siyasal-hukuksal yapısını dönüştürebilmiştir. Tarihsel olarak mahkum olmuş kapitalizme öykünme ve hayranlığa dönüşen bu ekonomist mantık, D.Avrupa komünist partilerinin hepsinde şu ya da bu oranda var olmuştur. Zaten bu yüzden, Gorbaçov, D.Avrupa komünist partilerinde kendi politikalarını destekleyecek yandaşlar bulmakta o kadar güçlük çekmemiştir.

Ekonomist-dogmatik anlayışta, ne sosyalizmin tarihsel olarak eski toplumun güçlerine karşı her cephede sürdürülen "kanlı ve kansız, şiddetle dayanan ve barışçıl, askeri ve iktisadi, eğitsel ve yönetsel inatçı" bir savaşı içeren bir geçiş toplumu olduğu kavranmıştır, ne de bu savaşın halk kitlelerinin savaşı olduğu, dolayısıyla, halkın sosyalist tarzda yüksek bir bilinç ve örgütlülük düzeyine ulaştırılmasıyla kazanılabileceği kavranmıştır.

"Sosyalizm kapitalizmden üstündür çünkü toplumsal mülkiyete ve planlamaya dayanır. Bu, üretici güçlerin gelişmesinin önünün sınırsız biçimde açılması demektir." kaba ekonomist mantığıyla, dünya kapitalizmine karşı savaşın "barış içinde ekonomik yarış"la kazanılacağı düşünülür.

Ülkede ise sosyalizm amacına, herke-

yalist demokrasi ve bürokrasinin azaltılmasına ilişkin kararlar alındı. Ancak bunların ne denli yaşama geçtiği tartışılır durumdur.

Bulgaristan ciddi bir ekonomik-sosyal krizle karşılaşmamıştır. BKP'nin diğer D.Avrupa komünist partilerinin aksine, bugün hala ülkenin en büyük siyasal gücü olarak etkisini sürdürdüğü düşünülürse, halk kitlelerinden diğer komünist partilerdenli bir kopma içinde olmadığı söylenebilir.

Bulgaristan'da yaşanan en ciddi sorun, kuşkusuz, Türk azınlığa yönelik izlenen asimilasyon politikasıdır. Türkiye'nin yoğun propagandasının etkisi altında bulunan, eski dini ve kültürel geleneklerini sürdürmesiyle sosyalist toplumla kaynaşmakta güçlük çeken, içe kapanık yaşam sürdüren, bu nedenle de gerici bir konum oluşturan Türklere karşı izlenen sosyal şoven asimilasyon politikası, kuşkusuz, BKP'nin çarpık sosyalizm ve M-L anlayışının ürünüdür.

D.Almanya bu politikayı terk etti ve bütünüyle ekonominin merkezi planlamasına yöneldi.

D.Almanya, D.Avrupa ülkelerinde ekonominin en istikrarlı büyüyen, sosyal yaşam standartları bakımından da en gelişmiş ülkelerinden biriydi. Ciddi ekonomik sorunlarla karşı karşıya kalmamıştı.

Ama gerek Bulgaristan, gerekse de D.Almanya, tüm diğer D.Avrupa ülkeleri gibi, temelde ekonomist-dogmatik sosyalizm anlayışından kaynaklanan sorunlara sahipti.

20.Kongre'nin Romanya'daki etkisi ise çok daha değişik oldu. Tarihsel olarak bu ülkede güçlü olan milliyetçilik geleneğini miras alan RKP, SBKP'deki değişiklikten, RKP içindeki Kruşçev yanlılarını temizlemek, milliyetçilik çizgisini ve SBKP'den bağımsızlığını açıkça ortaya koymak için yararlandı.

RKP'nin sosyalizm anlayışı, milliyetçiliğin çarpık, pragmatik ve dengesiz ideolojisiyle doğrulmuştur.

nin sağlanması ve bunun nicelik artışının güvenceye alınmasıyla ulaşıldığı kabul edilir. Eğer herkesin bu gereksinimleri şöyle ya da böyle karşılanmışsa ve şimdi daha iyi karşılanabilmesi için planlar programlar yapıyorsa, gereken her şey yapılıyor, her şey doğru ve yolunda demektir. Bir de kitlelere, sosyalizmin üstünlüğü, nasıl sürekli geliştiği ekonomik istatistiklerle gösterilirse, kendiliğinden sosyalistleşeceklerdir.

Partinin kesin hakimiyetinde yukarıdan aşağı, merkezi olarak işleyen bir yönetim aygıtının kurulmasıyla, halkın aktif katılımı ve denetimi olmasa da, sosyalist iktidarın güvence altında olduğu düşünülür.

Ekonomist-dogmatik mantığın sosyalizm modeli içinde, halk kitlelerine yer verilmemiştir. Halk pasif ve edilgendir. Bu anlayış, maddi gereksinimlerin karşılanması ve daha iyi yaşam standartları sağlamak için çabalayan, herkes için en iyisini düşünüp karar veren bir yönetim aygıtının sağlanmasıyla, halk kitlelerine her şeyi verdiğini sanır.

Oysa sosyalizmde halk kitlelerinin aktif katılımının tayin edici bir önemi vardır. Lenin'in şu sözleri yeterince açıklayıcıdır:

"Sosyalizm yukarıdan kararnamelerle kurulamaz. Resmi bürokratiklik onun (sosyalizmin) özüne yabancıdır; yaşayan yapıcı sosyalizm halk kitlelerinin bizzat kendilerinin yaratacağı bir şeydir." (Aktaran Krupskaya, Lenin'den Anılar, C.3, sayf.40)

Halk kitlelerinin toplumsal yaşamın bütün alanlarına bilinçli, örgütlü, aktif katılımını sağlamadan, sosyalizm gerçekleşmez.

Halk kitlelerinin önemini kavramayan ekonomist-dogmatik anlayış, doğal olarak, halkın sosyalist anlamda dönüştürülmesinin önemini de kavrayamaz. Yeni insanın yaratılması, kültür devrimli gibi kavramlar, ekonomist anlayışın "sol sektör" diye niteleyip küçümsediği şeylerdir. Bu anlayışa göre, yeni insan ya çok çalışan, iyi çalışan insan olarak anlaşılır ya da sosyalizmin gelişmesiyle kendiliğinden ortaya çıkabilecek bir şeydir.

Bugün SB ve D.Avrupa ülkelerinde yaşananlarla, revizyonizmin ekonomist-dogmatik anlayışı bütün temel önermeleriyle iflas etmiştir.

M-L'yi en doğru kavradığını, sosyalizmin doğru bir M-L önderlik altında mükemmel olarak işlediğini, gelişmiş sosyalizm aşamasında bulunduğunu, artık geriye dönüşün kesinlikle söz konusu olmadığını, kapitalizmle savaşın "ekonomik yarış"la ve kitlelere sağlanacak maddi refahla kazanılacağını vb. söyleyen revizyonizm, tüm olarak iflas etmiştir.

Bu iflas, revizyonist politikaların toplumsal yapıda yarattığı nesnel ve öznel çarpıklıkların, çelişkilerin sonucunda gerçekleşmiştir.

Halk kitlelerinin sosyalizmdeki tayin edici rolünü kavramayan politikalar, kitlelerin denetleyemediği, her geçen gün toplumdan kopan koca bir bürokratik yönetim aygıtı yaratmıştır. Bu bürokratik aygıt, toplumun yöneten-yönetilen olarak bölünmesine, rüşvet, yolsuzluk, adam kayırma, ayrıcalıklar edinme, iktidar aygıtında çürüme ve toplumda yabancılaşmalarla yol açmıştır.

Maddi gereksinimler, maddi refah olarak kitlelere sunulan sosyalizm, sosyalist insanı yaratmak bir yana, tersine, kapitalist kültürünü yaratmış, kamçulamıştır. Kapitalizmi tanımayan kitleler, kapitalizmin bol çeşitli, albenili tüketim mallarının cazibesi karşısında, bu mallara ulaşma özlemi içinde, kapitalizme hayranlık

duymaya başlamışlardır. Duvarın yıkılmasının ardından D.Almanya'dan B.Almanya'ya geçen milyohlarca insanın, çok basit tüketim mallarına gösterdikleri açlık, bu çarpık bilincin korkunç boyutlarını göstermektedir.

D.Almanya örneği, yalnızca bu tüketim kültürü açısından değil, aynı zamanda, kitlelere güvensizlik içinde kapitalizmin etkisini, kaba propagandayla, içe kapanma, duvarlar örme, yasaklar koyma vb. ile ortadan kaldırmaya çalışan mantığın da sonuçlarını gösteriyor. D.Almanya'da insanlar, duvarlarla, polisiye önlemlerle, yasaklarla kendilerinden gizlenmiş "Batı'nın kapitalist dünyası"nın ne olduğunu görmek, salt meraklarını gidermek için akin B.Almanya'ya geçiş yapmıştır. Aynı yanlışların yalnızca D.Avrupa ülkeleri için geçerli olduğunu, örneğin bir K.Kore, bir Arnavutluk için geçerli olmadığını kim iddia edebilir?

Halk kitlelerine güvensizlik, aynı zamanda kapitalizmle savaş demek olan sosyalizmin kuruluşuna halk kitlelerini katmama, savaşı halkın savaşı haline getirmeme, komünist parti yönetimlerini, yasaların, hukukun ve devletin zor araçlarının sağladığı güvencele daha fazla yaslanmaya götürmüştür. Revizyonistler için,

Sosyalizm, partinin önderliğinde, yığınların bilinçli eylemiyle yaşayacaktır.

kapitalizme karşı savaşımın bir yönünü uzlaşma, taviz oluştururken, diğer yanını da kaba sansür ve yasaklar oluşturmuştur.

D.Avrupa ülkelerinde okul, kütüphane, sinema, tiyatro, kitap vb. gibi kültürel tüketim olanakları bol ve gerçekten tüm halkın yararlanabileceği ölçüde ucuz kılınmış olmasına karşın, toplumsal yaşam içinde halkın edilgenliğe itilmiş olması yüzünden, toplumun kültürel yaşamı donmuş, durağanlaşmıştır.

Ekonomist-dogmatik uygulama içinde, sosyalist ülkeler statik, durağan toplumlar olmuşlardır. Oysa sosyalizm ütopyik projelerle ya da statik şemalarla değil, tarihsel deneyimle gerçekleştirilen, hiç durmaksızın kendini yenileyen, ilerleyen, gelişen dinamik bir toplumdur.

Evet, sosyalizmin gerçek içeriğinden yoksun kavranış ve uygulanışı, sosyalist ülkelerde proletarya devletinin yozlaşmasına, bürokrasiye, parti/devlet ile toplum arasında yabancılaşmaya, ideolojik-kültürel dinamizmin yitirilmesine, rüşvet, yolsuzluk, ayrıcalıklar biçiminde çürümeye ve sonuçta her türlü gerici, burjuva gelişmenin boy vereceği elverişli bir zeminin doğmasına yol açmıştır.

SB ve D.Avrupa ülkeleri, sosyalizmin genel ve temel niteliklerini korudukları ölçüde, sosyalist karakterlerini korumuşlar-

dır. Ama tarihsel koşullara uymayan, revize edilmiş dogmatik sosyalizm, tıkanmak, bunalıma düşmek, yozlaşmak zorundadır, böyle de olmuştur. Bu yalnızca SB ve D.Avrupa ülkeleri için değil, Arnavutluk, K.Kore, Çin gibi SB'den ayrı tutum takınan sosyalist ülkeler için de geçerlidir. Bu ülkeler de değişik biçimde aynı özsel sorunlara sahiptirler. Sosyalizmin dogmatik, çarpık kavranışı K.Kore'de Kim İl Sung, Arnavutluk'da Enver Hoca kültür, Çin'de ise bir uçtan bir uca savrulan politikalar doğurmuştur. Yalnızca bu değil elbette...

KAPİTALİST RESTORASYON

D.Avrupa ülkelerinde kapitalizmin restorasyonunu, SB'nin bu süreç üzerindeki rolünü hesaba katmadan çözümlemek mümkün değildir.

SB ve SBKP, D.Avrupa ülkeleri üzerinde her zaman tartışmasız bir role sahip olmuşlardır. Bu rol, gerek bu ülkelerdeki devrimlerin ve komünist parti iktidarlarının gerçekleşmesinde, gerekse de sonraki, sosyalizmin kuruluş ve gelişmesi sürecinde yaşanan olaylarda kendini açıkça ortaya koymuştur. SB'nin bu rolü, herkes tarafından bilinen ve kabul edilen bir gerçektir. Elbette ki bu rolü abartıp, SB'yi,

lizmle sosyalizmin yakınlaştığını, sınıf mücadelesinin önemsizleştiğini vb. vb. ileri süren Gorbaçov revizyonizmi, M-L teori ve pratiğin de bu doğrultuda tümünden gözden geçirilmesi gerektiğini söylemiştir. Sosyalist ülkelerdeki sorunların çözümü için ise, kapsamlı bir kapitalist reform programı önermiş ve bunu adım adım uygulamaya sokmuştur.

Kapitalizmle sosyalizmi dünya çapında ortak bir ekonomik-siyasi düzen içerisinde buluşturmayı amaçlayan revizyonist politikanın içinde, "Avrupa Ortak Evi", "Avrupa'nın siyasi ve ekonomik entegrasyonu" stratejisi önemli bir yer tutar. Revizyonizm, D.Avrupa'daki "reform" programını bu strateji çerçevesinde ele almaktadır. Buna göre, Avrupa'da sosyalizmle kapitalizmin buluşması, D.Avrupa'nın sosyalist ülkelerinde yapılacak "reform"larla gerçekleştirilecektir.

Avrupa'nın birliği düşüncesi, kökleri çok eskilere dayanan ütopyik bir burjuva düşüncesidir. Son 25-30 yıllık süreçte reformist Avrupa komünist partileri tarafından da savunulan ve sosyal-demokratlardan burjuvazinin siyasal akımlarına kadar geniş bir yelpazede çeşitli biçimlerde taraftan olan bu düşünce, her zaman D.Avrupa ülkeleri ve komünist partileri içinde de yankısını bulmuştur.

İşte Gorbaçov, bu eski düşüncüyü yeniden ele alarak, bu politika çerçevesinde bütün D.Avrupa ülkelerinde ekonomik-siyasi reformların gerçekleştirilmesi için harekete geçmiştir.

Jivkov'dan sonra kurulan Bulgaristan'daki hükümetin Dışişleri Bakanının şu sözleri "reform"ların içeriğini ve amacını ortaya koymaktadır: "Jivkov'un devrilmesi sonucunda, yeni ufuklara yöneleceğiz umuduyla yola çıkmış bulunuyoruz. Amacımız, Avrupa ile entegrasyon sürecinin dışında kalmamak ve 'Ortak Avrupa Evi'nin faal bir üyesi olmak." (7.2.1990, Cumhuriyet Gazetesi)

Temel taşlarını serbest piyasa ekonomisi, kapitalist mülkiyetin sınırsız serbest bırakılması, çok partili parlamenter rejim gibi kapitalist reformların oluşturduğu bu politika, D.Avrupa'da sosyal demokrat çizgide, burjuva ekonomik-siyasal bir düzenin kurulmasını amaçlamaktadır.

Gorbaçov'un bu politikası, emperyalizmin iştahını kabartmış ve tam desteğini kazanmıştır. Nedeni elbette ki çok açıktır. Zira bu, D.Avrupa'da sosyalizmin yıkılması, kapitalizmin kurulması demektir.

D.Avrupa'da gereken dönüşümleri gerçekleştirmek için, öncelikle, bu sürece önderlik edecek olan komünist parti yönetimlerinin değiştirilmesi gerekiyordu. SBKP, gücünü ve etkisini kullanarak, bu komünist parti yönetimlerini -Romanya dışında- sessizce birer birer değiştirmeyi başarmıştır.

Eski komünist parti yönetimlerinin, kapitalizmin restorasyonu demek olan bu "reform"lara karşı çıkmadığı söylenemez. D.Almanya, Çekoslovakya komünist partileri eleştirmiş ve karşı çıkmışlardır. Ne var ki, büyük ölçüde SBKP'ye angaje olmuş bu komünist parti yönetimleri ne ideolojik, ne de siyasal olarak bu sürece direnme gücünü kendilerinde bulamamışlar, görevden alınmalarına boyun eğmişlerdir. Çavuşesku'nun direnmesi, öteden beri Romanya Komünist Partisi'nin sahip olduğu milliyetçi çizgiden önemli bir pay alsa da, yaşanan tarihsel kesit içerisinde, kapitalizmin restorasyonuna bir tavır alış olduğundan, sosyalizmi savunan, karşı-devrime direnen bir sosyalist güç olarak ortaya çıkmıştır.

Gorbaçov politikası ilk yankısını Polonya ve Macaristan'da buldu. Zira burada

kapitalizmin restorasyonu için hazır bir toplumsal zemin vardı.

Macaristan 1957'den beri pazar, meta, para ilişkileri, planlamanın daraltılması ve işletmelere insiyatif verilmesi, emperyalistlerle ilişkiler vb. konularında adım adım gelişen bir süreç izlemişti. '80'li yıllara gelindiğinde, Macaristan'ın, diğer sosyalist ülkelerle karşılaştırıldığında, çok farklı bir çehreye kavuştuğu açıkça görülebiliyordu. Ki bu süreç, Macaristan'da bizzat parti tarafından yaratılmıştı. MSİP bu süreçte uygun olarak, giderek sosyal demokrat bir çizgiye oturuyordu. SBKP'de gündeme gelen değişikliklerle birlikte, Macaristan Komünist Partisi içinde oldukça güçlü bir eğilim haline gelmiş olan sosyal demokratlar, Kadar'ı görevden aldılar. Kısa bir süre sonra, parti, kendilerine açıkça sosyal demokrat diyen bu kapitalist restorasyoncuların eline geçti. 1989 Ekim'inde, parti, adını değiştirerek, "Batı tipi"nde bir sosyal demokrat parti olduğunu ilan etti. Bu dönem içinde Macaristan'ın adı, anayasası bir burjuva cumhuriyete uygun olarak değiştirildi. Çok partililik, serbest piyasa ekonomisi, kapitalist özel mülkiyetin tamamen serbest bırakılması, Batı'yla bütünleşme programları vb. ile parti ve devlet aygıtında tasfiyeler, halk millislerinin, polis örgütünün dağıtılması gibi kurumsal değişikliklerle beraber siyasal planda "reformlar" büyük ölçüde gerçekleştirildi. Dolayısıyla, kapitalist restorasyonda önemli mesafeler kat edildi.

Polonya koşulları önemli bir farklılık göstermekteydi. Burada her şeyden önce, kitlesel karakterde, çeşitli akımları içinde barındıran ama sonuçta karşı-devrimci bir niteliğe sahip Dayanışma'da somutlanmış bir muhalefet gücü vardı. İktidardaki komünist parti ile Dayanışma arasında, uzun yıllar süren açık bir savaşım söz konusuydu ve komünist parti bu savaşımında iyice açmaza düşmüştü. Gorbaçov politikaları komünist partinin Dayanışma ile uzlaşma yolunu benimseyen bir politika izlemesinde rol oynadı.

1988 sonunda, komünist parti Dayanışma'yla uzlaşma politikasına yöneldiğinde, muhalefetten olumlu yanıt aldı. Hükümet, resmi sendikalar, Dayanışma ve kilise arasında yapılan "yuvarlak masa görüşmeleri"nden sonra "Dayanışma'nın yasallaşması, karma ekonomi, çok partililik, serbest seçimler, fabrikalarda özyönetim" gibi birçok konuda kararlar alındı.

Haziran 1989'da, komünist partiye önceden parlamentoda kontenjan ayrılarak yapılan seçimlerde, ezici bir çoğunlukla Dayanışma'nın kazanması üzerine PBİP de fiilen bölündü, partinin "pragmatik bir sol partiye dönüşürmesi" çağrısı yapıldı.

Seçimlerden sonra kurulan hükümet, işçileri, savunma, ulaştırma ve dış ticaret gibi stratejik bakanlıkların komünist partinin elinde bulunduğu bir hükümet olmasına karşın, muhalefetin hakimiyetindeki bir hükümetti. 22 bakanlığın 12'si Dayanışma'ya, 4'ü Köylü Partisi'ne, 2'si de Demokrat Parti'ye ait olan hükümetle birlikte, Polonya'da, devrimden sonra burjuva programa sahip ilk hükümet kurulmuş oldu.

Hükümet ilk icraatında, Batı'dan gelecek kredilere karşılık olarak IMF reçetesi ni yürürlüğe soktu. Bunun sonuçları paranın devalüe edilmesi, % 60 ile 500 arasında değişen zamlar, devlet sübvansiyonlarının kaldırılması, şimdilik 400 bin, kısa bir süre sonra da 2-3 milyon insanın işsiz kalmasıydı...

Planlama ve kamu mülkiyetinden vazgeçilmesi karar altına alındı. Bir süre ön-

ce ise zaten kapitalist özel mülkiyet serbest bırakılmıştı.

Ülkenin adı Polonya Cumhuriyeti olarak değiştirildi, anayasadaki "Polonya sosyalist toplumdur." ifadesi çıkarıldı.

D.Almanya, Bulgaristan ve Çekoslovakya'da eski parti yönetimlerinin değiştirilmesi 1989 yılı sonunda gerçekleşti. Yaklaşık 3 ay gibi bir süre içinde, bu ülkelerde, eski yönetimler görevden alınıp hızla partiden tasfiye edildiler, yerlerine çeşitli "hızda"ki kapitalist restorasyonun reformcuları geldi.

D.Almanya ve Çekoslovakya'da eski parti yönetimlerinin değiştirilmesi, bu partilerde yoğun gruplaşmalara neden oldu ve partilerde tam bir ideolojik-siyasal bunalıma yol açtı. Komünist partilerdeki bu bunalım, istikrarsızlık, doğal olarak, ülkelerde de siyasal bir kargaşa yarattı. Özellikle D.Almanya'da bu, iktidar boşluğuna neden oldu. Gelişmeler tamamen komünist partinin kontrolünden çıktı ve planlanandan önce yapılan seçimlerde, D.Alman emperyalizminin açık destek verdiği Hristiyan Demokrat Birlik oyların çoğunluğunu kazandı.

Çekoslovakya'da ise komünist partinin azınlıkta olduğu bir burjuva hükümet kuruldu; devlet başkanlığına bir burjuva aydını, Havel getirildi. Komünist parti ise, devamlı süren gruplaşma ve parçalanmalar nedeniyle, iyice zayıf düştü.

Her iki ülkede de burjuva hükümetler iktidara geçti. Bu hükümetler, siyasal planda başlatılmış bulunan reformları hızlandırarak gerçekleştirdiler.

Bugün bütün sömürücüler ve onların bütün siyasi-ideolojik temsilcileri tek bir koro halinde aynı şeyi tekrarlıyorlar: "Sosyalizm öldü." Ancak onların zafer çığlıkları kapitalizmin tarih ve sosyalizm tarafından mahkum edildiği gerçeğini değiştiremez. Tarihin her şeye karşın hükmünü vereceği ve sosyalizmin, yaşanan deneyimlerin ve yaşanacak sınıf mücadelelerinin üzerinde çok daha güçlü olarak yükseleceği her türlü kuşkudan uzak bir gerçektir.

Bulgaristan'da ise, adını değiştirmiş olan ve reformistlerin yönetimindeki BKP, iktidarı, hükümet aygıtıyla birlikte elinde bulundurmaktadır. Bulgaristan'da şimdilik diğerlerinde görülen "hız" yaşanmasa da, çok partililik, serbest seçimler vb. doğrultusunda kapitalist restorasyonu amaçlayan reformlar yapılmaya devam etmektedir.

Sonuçta, D.Avrupa ülkelerinin tümünde Gorbaçov, amaçladığı siyasal dönüşümleri başarmış durumdadır. Elbette ki bu, SB ve Gorbaçov'un hesapları dışında ve kontrolünden çıkarak olmuştur.

Bugün Macaristan, Çekoslovakya, D.Almanya, Polonya ve Romanya'da burjuva hükümetleri işbaşındadır ve insiyatif bu hükümetlerin ellerindedir.

Sosyalist nitelikteki toplumsal düzeni değiştirmeyi hedefleyen bu hükümetler, devletin hukuksal-kurumsal yapısında hızla değişiklikler yapmaktadırlar. Siyasal restorasyonun tamamlanması öncelikle komünist partinin ordu-milis gibi devlet kurumlarındaki etkisinin ortadan kaldırılmasıyla olacaktır. Örneğin, Polonya'da ordu ve polis, komünist partinin denetimi altında olduğundan, komünist parti iktidarın fiilen ortağı durumundadır. Bu nedenle de, bu hükümetlerin öncelikli hedefi, siyasal restorasyonun tamamlanması, yeni bir iktidar aygıtının kurulmasıdır.

Siyasal restorasyona bağlı olarak ve buna paralel, ekonominin restorasyonu nispeten daha uzun bir süreç olacaktır. Bu restorasyon, özel mülkiyetin ve pazar ekonomisinin tam etkinliğinin sağlandığı

bir ortam içinde, kamu mülkiyetindeki işletmelerin çeşitli biçimlerde parçalanıp özel mülkiyetin eline geçmesiyle olacaktır.

Şu anda D.Avrupa ülkelerinde yaşanan süreç, genelde bir "geçiş dönemi"nin sahip olduğu ideolojik-siyasal karmaşa ve bundan gelen belirsizlikleri içinde taşıyan, sosyalizmden kapitalizme geçiş sürecidir. Bu sürecin bundan sonra nasıl bir hat izleyeceği, önümüzdeki yıllar içerisinde daha net olarak açığa çıkacaktır.

D.Avrupa'da kapitalist restorasyonun nesnel zemini, geçmiş sosyalizmin ekonomist-dogmatik uygulanmasında ve bunun ortaya çıkardığı sonuçlardadır.

Komünist partileri, halk kitlelerini sosyalizmin kuruluşuna katmadıkları, sosyalizmi bizzat halk kitlelerinin yarattığı bir toplumsal düzen olarak kurmadıkları için kitle desteklerini yitirmişlerdir. Bu sadece komünist partilerin desteklerini yitirmesiyle kalmamış, halk kitlelerinin tüm bu süreç boyunca sosyalizm ve kapitalizm konusunda bilinç çarpıklığına uğramalarına, her türlü burjuva propagandasının etkisine açık hale gelmelerine neden olmuştur.

Halk kitlelerinden kopan, bürokratlardan kopan komünist partileri, yaşadıkları yozlaşmayla birlikte, ideolojik planda bozulmaya ve inanç yitimine uğramışlardır. M-L'nin revizyonist kavranışı, bütün bu komünist partiler içinde, bugünkü restorasyonu yaratacak sosyal demokrat eğilimleri, unsurları var etmiştir.

İşte Gorbaçov liderliğindeki SBKP'nin

tir. Yeni Forum adlı muhalif aydınların başını çektiği grup, D.Almanya'daki gösterilerin örgütleyicisi olmasına karşın, bu grup seçimlerde yalnızca % 3 oy almıştır.

Seçimlerde oyların büyük çoğunluğunu sosyal demokratların alacağını gösteren kamuoyu yoklamalarının aksine "birleşme ve refah" vaat eden Kohl hükümetinin açık destek verdiği Hristiyan Demokratların sürpriz olarak en çok oyu toplaması, kitlelerdeki siyasi belirsizliği, bilinç çarpıklığını ve burjuva propagandalarına aldanma boyutunu açık olarak göstermektedir. D.Alman halkında şimdiden geleceğe ilişkin korku ve kaygılar yaşanmaya başlanmıştır.

D.Avrupa'da 40 yıldır komünist parti iktidarı altında yaşanan sosyalizm deneyimi, tüm hatalarına, olumsuzluklarına ve yanlış uygulamalarına karşın, bir sosyalizm deneyimidir. SB ve D.Avrupa'daki sosyalizm, hem bu ülke halklarına, hem de dünya halklarına çok şeyler kazandırmıştır.

Her şey bir yana, bu ülkelerdeki sosyalizmin, açlığı, işsizliği, sefaleti ortadan kaldırdığı, herkese insan onuruna yaraşır bir ekonomik ve sosyal yaşam standardı sağladığı burjuva ideologlarınca bile kabul edilmek zorunda kalınan bir gerçektir. Bu gerçeği D.Almanya'daki muhalif grup Yeni Forum da kuruluş bildirisinde şöyle dile getirmektedir: "Ülkemizde devletle toplum arasındaki iletişim ciddi bir şekilde sakatlanmış durumdadır. Toplumdaki yaygın bıkkınlık, insanların evlerine kapanması ve kitlesel göç, bu durumun göstergelerindendir. Dünyanın başka yerlerinde bu ölçüdeki göçlere yol açabilen etkenler yokluk, açlık ve şiddet olabilmektedir. Bizim ülkemizde bunlardan söz edilemez." (abc) (Aktaran Birikim, sayı 9, sayı 42)

Bu ülkelerdeki toplumsal düzen, tüm hastalıklarına ve olumsuzluklarına karşın, kapitalizmle asla kıyaslanamayacak bir ilerlemeyi ifade etmektedir.

Emperyalizm boşuna sevinmiyor, boşuna zafer çığlıkları atmıyor. SB ve D.Avrupa ülkeleri gibi sosyalist sistem içinde en güçlü odağın ağır yaralar aldığını görüyor. Bu odağı tümünden yok etmenin kendisine sağlayacağı avantajları düşünüyor. Diğer yandan, iğrenç saldırı kampanyasıyla Stalin-Hitler kıyaslamaları yaparak, kapitalizmin vahşetini aklamaya çalışıyor. Dünya halklarına "işte sosyalizm de kötü, katliamcı bir rejim" diyerek en azından, kapitalizmi bilen halklara "görüyorsunuz sosyalizm de aynı" mesajı vermeye, sosyalizm umudunu yok etmeye, halkları kendi vahşi sömürü ve yağma düzenine mahkum etmeye çalışıyor.

Bugün bütün sömürücüler ve onların bütün siyasi-ideolojik temsilcileri tek bir koro halinde aynı şeyi tekrarlıyorlar: "Sosyalizm öldü."

Ancak onların zafer çığlıkları kapitalizmin tarih ve sosyalizm tarafından mahkum edildiği gerçeğini değiştiremez. 1789 Fransız Devrimi'nden sonra imparatorluğu restore edenler, o uğursuz devrimden kurtulduklarını sandılar ama ne var ki, tarih hükmünü vermişti. Yok olan Fransız devrimi ve onun temsil ettiği burjuva düzeni değil, tarihin çöp sepetine atılan o imparatorluk ve feodalizm oldu.

Tarih düz bir çizgi izlemeyen, zigzagları ve gerilemeleri içeren ama daima ileriye doğru gelişen diyalektik bir süreçtir. Tarih ve sosyalizm bilincine sahip komünistler, M-L'ler ve tüm ilericiler için, tarihin her şeye karşın hükmünü vereceği ve sosyalizmin yaşanan deneyimlerin ve yaşanacak sınıf mücadelelerinin üzerinde çok daha güçlü olarak yükseleceği her türlü kuşkudan uzak bir gerçektir.★

JANDARMALAR JANDARMALIĞA KARŞI ÇIKIYOR

"Türkiye şu andaki durumu soğukkanlılıkla takip etmeli, bölgenin jandarmalığını üstlenmemeliyiz..."

8.8.1990 tarihli gazete haberlerinde "Jandarmalığı Üstlenmeyelim" başlıklı haber, savaş çığırtkanlığı yapan haber ve başlıklar arasında bir anda göze çarpanlardandı. Ülkemizin, petrol şeyhlerinin ve ABD'nin çıkarları için sokulmak istendiği savaş ortamına siyasi iktidarca dört elle sarıldığı bir ortamda böylesi bir başlığa rastlamak yürekleri su serper bir görünüm ortaya çıkarıyordu...

Söz konusu haberdeki başlık, 12 Eylül generallerinden Kenan Evren'in dilinden döktüğüdür.

12 Eylül '80'de başlayan baskı ve terörle dolu günler henüz belleklerden silinmemiştir. 12 Eylül'deki ABD parmağı gözler önündeydi. 12 Eylül sabahı dönemin ABD başkanıyla yapılan görüşme, 12 Eylül'ün ülkemizden önce ABD'de açıklanmasını yazan gazetelerin arşivlerinde üzeri daha toz tutmamıştı. "Nihayet bizimkiler yaptı." sözleri kulaklardaydı. Haig'in "12 Eylül'ün arkasında biz vardık." sözleri unutulmamıştı.

İncirlik Üssü'nün genişletilmesi, hazırlanan Rogers Planı, açılan Muş-Batman havaalanları, SEIA anlaşması, IMF politikaları, kısaca ABD boyunduruğuna girmek, emperyalizmin ileri karakolu olabilmek için her türlü ekonomik-politik temellerin dur durak bilmeksizin atıldığı bir dönem yaşandı ülkemizde... Gönüllü jandarmalığa soyunduruldu ülkemiz insanları. Ulusal onur ABD emperyalizminin çıkarlarıyla eşdeğer oldu. Böylesi bir süreçte, genelde emperyalizmin, özelde de ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda elden gelen arda konulmadı. Emperyalizmin her buyurduğuna kafalar bir aşağı bir yukarı sallanırken, emperyalist politikalar doğrultusunda uzatılan her anlaşmaya imza konmasında sakınca görülmedi. Bu imzaların en "gökemlilerinden" biri de Evren'e ait oluyordu. Özal'lı başbakanlık, Evren'li cumhurbaşkanlık günlerinde oluşturulan politikalar, bugün sürüklenmek istendiğimiz, petrol şeyhlerimizin savaş arenasına geniş vizesi oldu.

Şimdi Evren'in karşı çıkar görüldüğü "jandarmalığımızın" kapısını Evren ABD emperyalizmine kendi elleriyle açtı. Evren bugün bu kapının önüne geçmiş, kapı niye açıldı diye soruyor.

Ülkemizin kaderinin "iki dudak" arasında olduğu o günlerde boğazın batırıldığı, emperyalist politikaların doğrultusunda oluşturan politikaları unutmamak. "Bağın Türkiye" diyenlerin bir anda karşı karşıya kaldığı işkence tezgahlarını, cezaevlerini unutmamak. NATO'dan çıkış, ABD usleri kapatılmasını isteyenlerin üzerinde estirilen terörü unutmamak. Ülkemizin emperyalizme peşkeş çekilmesine karşı çıktı, insanlık onurunu, ulusal onurunu korudu diye darağaçlarına gönderilenleri unutmamak. Tüm bu uygulama ve kararların ardındaki emperyalist politikaları unutmamak. Onları, kimliklerini, gerçek yüzlerini biliyoruz. Evren'in de biliyoruz...

Ülkemizde yaşanan böylesi bir sürecin birinci dereceden sorumlusu olan Evren'in "Jandarmalığı üstlenmemeliyiz" demesi trajikomik bir oyunu hatırlatıyor bize. Burjuvazinin temsilcilerinin iki yüzlülüğünü hatırlatıyor. ★

POLİS DİKTE ETTİRİYOR

MİT ve siyasi polisin yeni sesi Günaydın. Magazin gazetesi görünümü altında, yalan ve demagojilerle devrimcileri karalayan, MIT, siyasi polisle birlikte çalışan, ihbarcılık yapan Günaydın, artık miadını doldurmuş Tercüman'ın yerini almaya başladı. Çünkü artık Tercüman Gazetesi geniş halk kitleleri tarafından ne olduğu bilinen, ipliği pazara çıkmış bir gazete. Bu nedenle, hitap ettiği kesim ve tirajı giderek düşüyor, yayın hayatını sürdürmemeye karşı karşıya. Bunun yerini depolitizasyona uygun arabesk yayın politikasıyla Günaydın'ın alması oligarşi açısından avantajlıydı. Böylesine bir görünüm altında, halkın devrimcilere karşı koşullandırılması daha da kolaydı. Ve bu görevini de en iyi şekilde yerine getirmesi için, Günaydın'da öyle bir kadrolaşmaya gidildi ki, biçilen yayın politikasını hayata geçirmeye son derece uygun ve bir o kadar da içtenlikle çalışacak olanlar alındı. Devrimci-demokrat nitelikliler ise ayıklanmaya başlandı. Hala Günaydın kadrosunda olan İstihbarat Şefi Kasım Gence, Şef Yardımcısı Alaaddin Demirtaş vb. kişiler MIT ve siyasi polisle içli dışlılar ve Günaydın'ın, bu politikasının hayata geçirilmesinde başrol oyuncularındandırlar. Günaydın'ın, sürdürdüğü politikayla halk ve devrimciler açısından tehlike konumunda olması üzerinde önemle durulması ve dikkat çekilmesi gereken bir nokta. Bu işlevi son günlerde eylemliliğin ve halkın direnişinin artması karşısında daha da açığa çıktı. Armutlu'da polisle işbirliği halinde bulunan faşist çete artığı arazi mafyası ve halk arasındaki çatışma sonrası Günaydın'ın başlığı şöyle: "Vatandaşla güvenlik güçlerinin karşı karşıya gelmesi tehlike sinyalleri veriyor.", "İstanbul'a dikkat! Armutlu gecekondu bölgesine operasyon için girmeye çalışan güvenlik güçleriyle vatandaş arasındaki taşlı sopalı kavga bu tehlikeli gelişmenin ilk işareti oldu.", "Dikkat! İnsafsız zam öfkeye dönüşüyor." Günaydın'a sormak lazım: MIT'in ve siyasi polisin istediği gibi haber çıkaran, MIT'le işbirliği halinde bulunan Günaydın bu tür başlıklar atarak ya da Armutlu'da polis terörüne karşı direnişte Hüsnü İşeri'nin katledilmesini protesto için yapılan gösteride insanların vesikalık resimlerini yayınlayarak neyi amaçlıyor? Hüsnü İşeri'nin katledilmesinden, halka estirilen faşist terörden kimlerin sorumlu olduğunu bilmiyor mu? Canilerce önceden yalan ve demagojilerle MIT ve siyasi polisin istediği biçimde yayınlarıyla gecekondu halkını arazi mafyası olarak gösteren, halka arazi mafyasının saldırılarını, buna polisin koltuk çıktığını göz ardı eden Günaydın Gazetesi değil miydi? Aynı biçimde, Sağmacılar'dan firarlar gündeme geldiğinde, MIT ve siyasi polisin ağzıyla yazıp devrimci tutsaklara saldırı zeminini hazırlayan aynı gazete değil miydi? Ya da Cihangir'de katledilen iki yurtsever siyasi polisin istediği biçimde afişe eden, kamuoyuna "çok tehlikeli kişiler" diye tanıtır katledilmelerine çanak tutan Günaydın değil miydi?

Bütün bunlar sizin ihbarcılığınızı, işbirlikçiliğinizi, MIT gazetesi olduğunuzu, devrimci düşmanı olduğunuzu doğruluyor. Halk kitleleri üzerinde estirilmesi planlanan terör politikasının zeminini şimdiden ormeye çalıştığınız açık. Günaydın'ın suç dosyası kabarıyor. Halka, devrimcilere saldırı, karalama ve ihbarın halkın ve devrimcilerin belleğinden hiç bir zaman silinmeyeceği bilinmelidir. "Yaptıklarımı yanıma kalır." diye kimse düşünmesin. Bugünlerin yayınları da var Suç dosyalarının birer birer açılacağı günlerde Günaydın ki me sığınacak, merak ediyoruz. ★

İZMİR'DE SİGARA BOYKOTU

Bir yandan tütün fiyatları sürekli olarak düşerken, diğer yandan, emperyalist tekellerin üretmiş olduğu yabancı sigara fiyatları artmıştır.

Bu yılki tütün fiyatlarının düşük olması karşısında, Ege tütün üreticileri, kendiliğinden de olsa, tepkilerini dile getirmekten geri durmamışlardır. Ege tütün üreticilerini en çok etkileyen olay ise, kendi ürettiği tütünün fiyatının düşmesi yetmiyormuş gibi, bir de yabancı sigara fiyatlarının yükselmesi idi. Ülkemizde yabancı sigara oranının sürekli olarak artması hiç de tesadüf değildi. Pazar oranı % 50'lere varan yabancı sigara tütün üreticilerimizi doğrudan etkilemişti.

Gelecek yıl da bu yıktan farklı olmayacaktır. Tütün fiyatları, tütün üreticilerinin isteklerini yine de karşılayamayacak. Ama bu kez tütün fiyatlarına karşı daha örgütlü bir mücadele yükseltilmeli. Tütün üreticilerinin bu tavırlarını dile getirmek amacıyla Devrimci Sol Güçler yabancı sigara boykotunu destekledi ve birtakım eylemlilikler gündeme getirdi. DEMKAD'lı Kadınlar Alsancak Tekel Fabrikası'nın kapısında, işçilerin çıkış saatinde, bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklaması sırasında yabancı sigara maketi yakılıp sloganlar atıldı ve yabancı sigara boykotunu destekleyen bir pankart asıldı. Ayrıca, Buca ve Bornova'ya asılan 100'ü aşkın pankartlarla sigara boykotu desteklenmiştir. ★

MÜCADELE İZMİR BÜROSU

Bayrampaşa Cezaevi'nde 12 Eylül'lü

Günler Yaşanıyor

Sürekli geliştirdiği baskı politikalarıyla, tutukluların siyasi kimliklerini ve onurlarını yok etmeyi başaramayan siyasi iktidar, bunun haysiyetliyle yeni saldırılar peşinde koşmaktadır.

Bayrampaşa Cezaevi'nde, 1. Şube Müdürü, Asayiş Şube Müdürü, Jandarma Alay Komutanı ve Cezaevi Savcısının birlikte yaptığı toplantıdan sonra yeni baskı uygulamaları arttı.

Cumartesi akşamı yapılan ve onlarca tutuklunun yaralandığı, koşulların yağma edildiği operasyonla birlikte çağdışı uygulamalar da gündeme gelmiştir. Revir kapılarının kaynaklanması ve revire çıkarmamak, tahliyelerin mahkeme dönüşü koğuşa gönderilmeyip karantinadan tahliye edilmesi, tutukluların mahkemeye çıkarılmaması, adli tutukluların siyasilerle görüşmelerinin engellenmesi söz konusudur.

Cezaevinde tutuklular her an operasyon tehlikesiyle karşı karşıyadır. 22 Ağustos'ta, isyan ve barikat var diyerek askerler koğuşlara gönderilmiş ve operasyon son anda önlenmiştir. Yine aynı gün, şebekeye gelen tutuklular askerlerin coplarından koğuş kapılarını kapatarak kıl payı kurtulmuşlardır.

Eski MHP'li ve Erzurum Cezaevi'nde tutuklulara yönelik işkenceleriyle tanınan Cezaevi Müdürü Ali Kurt ve ikinci müdürlerden Selçuk diğer müdür yardımcılarıyla birlikte oluşturdukları kadrolarla siyasi tutsakları yoğun baskı altında tutmaya ve ideolojik saldırılara başlamışlardır.

Şu anda 4 adli tutuklu siyasi tutuklularla görüştükleri için insanlık dışı bir uygulamaya maruz bırakılarak hücreye kapatıldılar. Hücreden çıkarılmalarının tek koşulu olarak siyasi tutuklularla görüşülmemeleri dayatılmaktadır.

Cezaevinde son günlerde yaşanan olumsuz koşullarla ilgili Cezaevi Müdürü Ali Kurt'la görüşme istemimiz sürekli red edildi. En son 22 Ağustos günü, İA-YAD Yürütme Kurulu olarak cezaevi önüne gittiğimizde, orada olmalarına rağmen, bizleri kapıdan çevirmişlerdir. Aynı saatlerde görüşme giren yürütme kurulu üyelerimize açığa görüşmeyeceğini söylemiştir. "Operasyona girebilecek zamanım var fakat sizlerle görüşmeye zamanım yok" diyebilecek kadar pervasızlaşmıştır.

12 Eylül'den bu yana cezaevlerinde tek tip elbiselerle, 1 Ağustos genelgeleriyle, siyasi tutsaklara yönelik saldırılar bir devlet politikası olarak devam etmektedir.

Şimdi de Eskişehir gibi hücre tipi cezaevleriyle yeni bir saldırıya hazırlanan siyasi iktidar, şimdiden bunun ön hazırlığını yapmaya çalışmaktadır.

Bizler, can bedeli alınmış hakların gasp edilmesine, bu keyfi, insanlık dışı uygulamalara asla izin veremeyeceğiz.

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki siyasi tutukluların durumu endişe vericidir. Tüm demokrat kamuoyunu yeni ölümlerin yaşanmaması için duyarlı olmaya çağırıyor, cezaevi idaresinin istifasını istiyoruz. ★

İAYAD'lı Alifeler

SAYI 3/1990

BİR EMEK DÜŞMANI

MESS BAŞKANI BAHRİ ERSÖZ

"Fazla zam verdiğim için eleştirildim bile." "Herkese 3-5 milyon vererek ücretleri birbirine yaklaştıramayız. Bunun doğrusu nedir? Doğrusu, devletin memura verebildiği ne ise, işçinin de ona benzer seviyelerde ücret almasıdır. Ancak bu şekilde sosyal adalet gerçekleşebilir." diyen MESS Genel Başkanı Bahri Ersöz, hemen ardından da ekliyor: "Fazla zam verdiğim için eleştirildim bile."

Ersöz, konforlu bürosundaki rahat koltuğundan işçilere, memurlara sesleniyor: "İşçime, memuruma 300-400 bin lira verdim. Ne yapalım, devlet bütçesi bu kadar..." Hem daha fazla zam demek enflasyon, devalüasyon demek olur... Bu da işçiye, memura zarar verir... Hal böyleyken, durup dururken enflasyonu azdırmanın ne alemi var... Sonra sosyal adalet ne olur?... Holding patronları ne yapar?... "Aslında fazla zam yaptım." derken bunları söylüyor Ersöz.

Ersöz'e sormak gerekiyor: Ülkeyi % 85'lere varan enflasyon altında ezdiren işçiler, memurlar mıdır? Yaşamsal sorunlarının çözüleceği vaadiyle halktan zorla toplanan vergileri tekellere yediren bizler miyiz? Ülkeyi emperyalizme peşkeş çekerek ucuz işgücü yaratmada çaba harcayan bizler miyiz? Tabii ki devlet hazinesinde 300-400 bin lira gibi komik bir maaş verecek kadar bütçe olur. Türkiye halklarına karşı, yıllardan bu yana mucizeler yaratacağız diye ortaya atılan 24 Ocak kararlarıyla halkı ezilmeye, daha fazla sömürülmeye mahkum eden sizler, şimdi de yüzünüz hiç kızarmadan, "Çok fazla

zam yaptığımız için eleştiriliyorum." deme cesaretini nereden alıyorsunuz? 24 Ocak kararlarının uygulanmaya konmasından bu yana ortaya çıkan sonuç açıktır. İşte "Bu ekonomik paket uygulandığında ülkemiz cennete dönecek." aldatmacalarının sonuçları. Bir yanda devlet içinde devlet olmuş holdingler, diğer yanda geliri '80 öncesine göre yarıya düşen halk. Bir yanda yolsuzluğun, her türlü rüşvetin, hayali ihracatçıların ödüllendirilmesi, diğer yanda hakkını arayan işçinin, memurun işkencehanelerden geçirilmesi. Kısaca, bir yanda Bahri Ersöz gibi sömürücü asalak yığınının cenneti, diğer yanda alın teri, bilek gücü ile geçinmeye çalışanların cehennemi.

Şimdiye kadar yüzlerce toplu sözleşmeye imza atan sizler, enflasyonu % 25 kabul edip ona göre zam yaptığınızda size çok fazla geliyor. Oysa resmi makamlara göre bile, enflasyon % 50'nin altına düşmüyor. Bütün açığözlülüğüyle, emeğinin karşılığını alamayan işçinin, memurun ekmek parasına göz diktiyorsunuz. İliklerine kadar sömürme mantığı içinize öylesine işlemiş ki,

büyük bir yüzsüzlükle, fazla zam yaptığınızı söyleyebiliyorsunuz. Karşınızda ne görmeyi bekliyorsunuz? Her şeye olur diye kafa sallayan, ağız var dili yok insanlar mı?... Siz milyarları cebinize atarken, kendisi için buna da şükür diyen insanlar olsaydı, ne kadar da rahat ederiniz! Ama hayır. Nasıl şimdiye kadar bu şekilde olduysa, bundan sonra da olmayacak. Çünkü biz biliyoruz ki, hak verilmez, alınır. Grevlerle, yürüyüşlerle, direnişlerle hakkımızı alacağız.

Şunu da bilin ki, bugün rahat koltuğunuza oturup röportaj yaparken söylediğiniz sözleri yarın sarf edemeyeceksiniz. Koltuğunuz sallanmaya başladı.

İşçiler, memurlar binlerle, on binlerle direniyorlar. Kıpıllılarına, açığa, sefalet, sömürüye, baskıya karşı direniyorlar. Haklarını "diş ile, tırnak ile" kazanıyorlar. "Tahterevallinin" aşağısında kalmak istemiyorlar... Kendi güçlerinin tahterevallinin dengesini değiştireceğini biliyorlar... Tahterevallideki denge bozulduğunda "zamları çok yaptığınız için" değil, sömürdüğünüz için yargılanacaksınız. ★

İŞÇİLER!

(...)

Ülkemizde yeraltı-yerüstü kaynakları yok pa-hasına emperyalist tekellere peşkeş çekilmektedir.

Halkımız her gün biraz daha fazla yoksullaştırılmış, aç susuz yaşamaya terk edilip sömürü muazzam boyutlarda yoğunlaştırılmıştır.

Peki, emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri böylesine acımasız sömürü düzenini nasıl ayakta tutuyor?

Bunun tek yanıtı baskı, terör ve demagojidir.

Sermayeye uzlaşan, işbirlikçi, hain kurumlar yaratarak.

İşte bu düzenin adı faşizmdir. Ülkemizde sömürü dayanılmaz safhada ağır olduğundan, faşizm sürekli. En ufak bir kıpırdanma bile MİT-çevik kuvvet-siyasi polis vb. faşist yapılarla derhal bastırılır, bastırılmaya çalışılır.

Peki, sadece kolluk kuvvetleri midir faşizmi ayakta tutan?

Biz işçiler kendi yaşamımızdan biliriz bu sorunun cevabını. Faşizmin kurduğu veya denetlediği kurumlar da vardır. İşte Türk-İş, Hak-İş, işte Yurt-İş, yani gerici-faşist san sendikacılık.

İşçilerin düşmanı faşizm ve san sendikalarıdır.

Faşizmin kurduğu ya da denetlediği bu san sendikaların tek görevi vardır: İşçi sınıfının, gerçek düşman olarak kapitalistleri görmesini ve gerçek kurtuluş mücadelesini engellemek, işçilerin örgütlenmesini bozmak, işçileri kendi özgücüne güvenden ayırmak ve düzen içinde "uslu sömürülen çocuklar" haline getirmek. Bakanlıklar, polis, yasalar, kısaca tüm faşist devlet kurum ve olanakları yanlarındadır. Kraldan daha kralcıdır.

İşçilerin hemen bilincini bulandırır. İşçilerin kendi başına hak aramalarının "ne kadar yanlış" olduğunu anlatır. Mücadele etmeye niyetli, direnişin onurlu önderlerini "anarşist, bölücü, çapulcu, bozguncu" vb. olarak nitelendirir.

İşte Öz İplik-İş Sendikası ve Mustafa Kale de buna örnek bir işbirlikçidir.

Bu işbirlikçi, sendikanın bağlı bulunduğu işyerlerinde (Tuncalılar, Bitaş, İnceler Boya... vb.) patronla anlaşip hakkını arayan işçileri

işinden atmakta tereddüt göstermemiştir. En son olarak, "Giyim'de ek zam için direnişe geçen işçileri" patronu dize getiriyor ve ek zam sözü alıyor... Mustafa Kale "Patron veriyor ama ben almayacağım, birkaç çapulcu mücadele etti, hak aldı dedirtmem." diyebilecek kadar aşağılık yüzünü sergilemiştir.

İşçi sınıfından gibi görünüp, sermaye ile anlaşılan bu aşağılık sömürü düzeninin devamını sağlamak için hemen efendisine sahip çıkan bu çanak yalayıcıların unuttuğu bir şey var.

Biz devrimci işçiler faşizmin yasalarını uygulamayız.

Kimse, işbirlikçilerin çanak yalayıcılarının faşizmin yasalarıyla yargılanacağını sanmasın.

Devrimciler kendi yasalarını proletaryanın çıkarlarına göre düzenlerler.

Mustafa Kale'ye Devrimci İşçi Hareketi tarafından hak ettiği ders verilmiştir. Bu tüm san sendikacılara, hainlere uyan olsun.

Ve and içeriz ki, tüm hainler, işbirlikçiler cezasız kalmayacak, proletaryanın o çelik gibi disiplini ile hak ettiği cezayı bulacaklardır.

İŞÇİLERİ!

Zaman,

Bu soygun ve sömürü düzenine karşı çıkmak,

Haklarımızı almak için örgütlenmek,

Kendi özgücümüze güvenmek,

DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİNİ yükseltmek zamanıdır!

İşçilerin örgütlenmesine, örgütlü mücadelesinin yükseltilmesine kimse engel olamayacaktır.

Hiçbir hain cezasız kalmayacaktır. ★

İŞÇİLERİN DÜŞMANI FAŞİZM ve SARI SENDİKALARDIR!

KAHROLSUN SARI SENDİKACILIK!

YAŞASIN SINIF VE KİTLE SENDİKACILIĞI!

YAŞASIN DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN

MÜCADELEMİZ!

DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ

İZMİR KÜÇÜKYAMANLAR

GECEKONDU HALKI

YALNIZ DEĞİLDİR

izmir'de KüçükYamanlar'da bir yıkım yaşandı. 54 gecekondur, halka tapu verme vaadiyle oylarını almış SHP'li belediye tarafından yerle bir edildi.

Gecekondur halkının örgütsüzlüğü, yıkımlar karşısındaki direnmesini engelledi. Evleri tek tek yıkmaya ve halkın toplu tepkisini çekmeme taktiğine başvuran SHP'li belediye, bunda başarılı oluyor, "Nasıl olsa yıkılan benim evim değil!" diye düşünen halkın bilinçsiz ve örgütsüzlüğünden yararlanıyordu. Tek tük kendiliğinden tepkiler ve cıvı sesler bu yıkımlar karşısında etkili olamazdı, olamadı da. Halk bir kez daha düzen partilerine bel bağlamanın ve örgütsüzlüğün ne anlama geldiğini yaşayarak öğreniyordu.

Ama yıkımla birlikte halka sahip çıkan Devrimci Sol Güçlerin bölgeye müdahalesiyle gerçekler daha iyi görülmeye başlanıyordu. Devrimci Sol Güçler yeni yıkımlar karşısında halka örgütlenme silahını kazandırmak için kahve ve ev toplantıları yaptılar. Geniş bir şekilde, Küçükarmutlu halkının örgütlü direnişini anlatan "MÜCADELE"nin özel sayısını halka dağıttılar. Yamanlar'da da yıkımları önlemek örgütlü direnişten geçiyordu. Bu konuda Küçükarmutlu halkı örnekti.

Evleri yıkılanların aynı yere tekrar ev yapmaları gerektiği, o arazilerin halkın olduğu anlatılarak yıkım yerinden ayrılınmaması için çalışıldı. Devrimci Sol Güçlerin de yardımıyla, ilk etapta iki ev yapılarak işe başlandı. Yanında olduğumuzu gören halk devrimcileri daha iyi tanıdı, sempatisi daha da arttı.

Emekçi halkın başını sokacak tek göz evini bile çok gören oligarşiye karşı örgütlenelim, mücadelemizi geliştirip direnelim. Arazi mafyasına, onun işbirlikçilerine ve SHP'li muhtarılara karşı aktif tavır alarak onları teşhir edelim. Gecekondularımızı ancak örgütlü direnişimizi yaratıp yaygınlaştırarak koruyabiliriz. ★

Son günlerde kamuoyunda "Başhekimlere uyarı" ve "Polisle işbirliği yapanların cezalandırılması"na ilişkin çıkan haberlerle ilgili olarak dergimize gönderilen Devrimci Sol imzalı iki bildiri yayınlıyoruz.

DUYURU

KAMU ÇALIŞANLARININ SENDİKALAŞMA VE HAKLARINI ARAMA MÜCADELESİNDE ONLARI İHBAR VE SÜRGÜN EDEN, AÇIĞA ALINMASINI SAĞLAYAN TÜM MÜDÜRLERİ, PERSONEL ŞEFLERİNİ VE İŞBİRLİKÇİ MEMURLARI UYARIYORUZ.

Emekçilerin, faşist Özal iktidarına karşı, kendi hakları ve kendi iktidarı için yürüttüğü mücadeleye engel olan ve iktidarla işbirliği tavrı içine girenleri, devrimcileri ihbar edenleri, tüm uyarılara rağmen ihbarcı ve halk düşmanı tavırlarında ısrar etmeleri halinde cezalandıracağız.

İşbirlikçi ve ihbarcı memurlara sesleniyoruz:

Sizin sınıfsal çıkarlarınız tüm emekçilerle birlikte mücadele etmekten geçiyor. Ama sizler, birlikte mücadele ederek insanca bir yaşam sağlama, çocuklarınıza güzel, onurlu bir gelecek bırakma yerine, kısa vadeli çıkarlarınız için arkadaşlarınızı ihbar ediyor, işten attırıyorsunuz. Belki bugün bu davranışlarınızdan dolayı iktidar sahipleri sırtınızı sıvazlıyor ama sizi tüm halkla, emekçilerle, hatta ailenizle, çocuklarınızla karşı karşıya getiriyor.

Sizi uyarıyoruz. İhbarcılığı sürdürmeniz halinde toplum içinde gezemeyeceksiniz! Çünkü sizi affetmeyeceğiz. Uyarılarımıza kulak tıkayarak ihbarcılığa devam etmeniz halinde devrimci adaleti kullanmaktan çekinmeyeceğiz.

İhbarcılık yapan birkaç muhbiri cezalandırdık. Bu onlara ağır bir ceza değil, sadece bir uyardı. Ama onlar uyarımızı dikkate alarak, halktan ve ihbar ettiği emekçilerden özür dileyip onurlu bir yol seçmek yerine, iktidarın kendilerini korumasını istediler. Ne yazık ki iktidar onları koruyamayacak! Şöyle bir düşünün... Bugüne kadar kimi, hangi halk düşmanını korudular? Onlar işlerine yarayanı kullanır kullanır, sonra bir yana atarlar.

Kamu emekçilerinin sendikalaşma ve hak arama mücadelesinde birçok emekçi ihbar eden ve iktidar işbirlikçilerinden bazılarını sizlere açıklıyoruz:

- Muhittin Okumuş** : Taksim İlyardım Hastanesi Başhekimi. Hastanede çalışan dört sağlık emekçisinin açığa alınmasını sağladı. (CEZALANDIRILDI)
- Necatli Bilgin** : Taksim İlyardım Hastanesi Nükleer Tıp Bölüm Şefi. Açığa alınan sağlık emekçilerini ispiyon etti.
- Ünal Akbağ** : Taksim İlyardım Hastanesi Müdürü. Perde arkasında duran kişi, emekçilerin açığa alınmasında pay sahibi.
- Halil Toplamoğlu** : Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimi. Hakları için mücadele eden sağlık emekçilerine fiili müdahalede bulundu, polise ihbar etti. (CEZALANDIRILDI)
- Selçuk Gürkaynak** : Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimi. Yemek boykotu yaptıkları gerekçesiyle sürgün ettiği iki sağlık emekçisini geceyarısı lojmanlardan polis zoruyla attı.
- Halil Sezgin** : İlçe Milli Eğitim Müdürü. İlerici ve devrimcileri keyfi olarak sürgün etti.
- Mehmet Kalafat** : Ankara Beytepe Kampüsü Emniyet Birim Destek Müdürü. Kamu Emekçileri Sendikası (Kam-Sen) için yapılan destek toplantısını jandarmaya ihbar ederek, 24 devrimcinin gözaltına alınmasına neden oldu.
- Rasim Torun** : Şişli Etfal Hastanesi Başhekimi. Temmuz direnişine katılan üç sağlık emekçisinin açığa alınmasını sağladı. Basın toplantısı ya-

Hedef, yine bir başhekim...

Dev-Sol'dan yeni tehdit

4 militan, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimi Halil Toplamoğlu'na muayenehanesinde saldırıp tabanca kabzasıyla bağından yaraladı. Sağlık Bakanı Halil Şıvgın, tehdit olaylarını kınadı.

İSTANBUL (Günaydın) Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimi Opr. Dr. Halil Toplamoğlu'na saldırı yapıldı. Sağlık Bakanı Halil Şıvgın, tehdit olaylarını kınadı.

Dev-Sol militanları muayenehane bastı

İSTANBUL (Günaydın) Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimi Opr. Dr. Muhittin Okumuş'un muayenehanesinde, Dev-Sol militanları tarafından saldırı yapıldı. Saldırı sırasında Dr. Okumuş'un muayenehanesi tahrip edildi. Saldırıya katılan dört militan, gözaltına alındı.

Dev-Sol'dan "Başhekimin gözdeği" daha gözdeği

İSTANBUL (Günaydın) Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimi Opr. Dr. Muhittin Okumuş'un muayenehanesinde, Dev-Sol militanları tarafından saldırı yapıldı. Saldırı sırasında Dr. Okumuş'un muayenehanesi tahrip edildi. Saldırıya katılan dört militan, gözaltına alındı.

Dev Sol'dan yeni tehdit

İSTANBUL (Günaydın) Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimi Opr. Dr. Muhittin Okumuş'un muayenehanesinde, Dev-Sol militanları tarafından saldırı yapıldı. Saldırı sırasında Dr. Okumuş'un muayenehanesi tahrip edildi. Saldırıya katılan dört militan, gözaltına alındı.

Ali Sağbacak

Cafer Kan

Ömer Yücel Çalık

Zekeriya Temizel

Tuncay Kaya

Ali Yayla

Mürşit Karyak

Cevat Yakut

Asuman Eğriboz

Meçit Çalışkan

- pan sağlık emekçilerine polis aracılığı ile müdahale etmek istedi. (SON KEZ CİDDİ BİÇİMDE UYARILDI)
- Şişli Etfal Hastanesi İdari Memuru.** Basın toplantısı duyurusu yapan iki sağlık emekçisini geceyarısı polise teslim etti.
- Avcılar İnşa Lisesi Öğretmeni.** Gerici-faşist bir niteliğe sahip. Okuldaki devrimci-demokrat öğrenciler ve öğretmenler üzerinde baskı oluşturmak amacıyla, idareyle işbirliği yapıyor.
- PTT İstanbul Telefon Başmüdürü.** Yemek boykotuna katıldığı için 30 PTT emekçisini sürgün etti. Sürülen PTT emekçilerini açlık grevi yaptığı gerekçesiyle işten attı.
- İstanbul Defterdarı.** Hakları için mücadele eden maliye emekçilerini sürgün edip meşru toplantı düzenlemek isteyen maliye emekçilerini polise ihbar etti.
- Defterdar Üst Danışma Memuru.** Bildiri dağıtan iki maliye memurunu polise ihbar etti ve yakalattı.
- Kartal Devlet Hastanesi Başhekimi.** Yasal bildirimlerini dağıtan sağlık emekçilerini, yasadışı bildiri dağıttı diye polise ihbar etti.
- Göğüs Cerrahisi Merkezi Başhekimi.** Özal'ın has adamı, sağlık emekçilerini insan kapasitesinin üzerinde çalışmaya zorluyor.
- Koşuyolu Astım Hastanesi Kalp Cerrahisi.** Sağlık emekçilerine insan değerlerinden uzak davranıyor.
- Numune Hastanesi Başhekimi.** Koridorda sigara içti diye iki personeli, sigaralarını avuçlarında söndürmeye zorladı.
- Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde doktor.** Sağlık emekçilerinin mücadelesine perde arkasından engel oluyor.

Tüm ihbarcılara bir kez daha sesleniyoruz: İhbarcılıktan vazgeçin ve halktan özür dileyin! Devrimci adaletle güvenini

KAHROLSUN İHBARCI VE HALK DÜŞMANLARI! HALKA KARŞI İŞLENEN SUÇLAR CEZASIZ KALMAYACAK!

10.8.1990

FAŞİZMLE İŞBİRLİĞİ YAPAN 3 MUHBİR-AJANI CEZALANDIRDIK

İzmir ve çevresindeki derneklerde, siyasi dergi bürolarında, okullarda devrimci, ilerici ve yurtseverlerin çalışmalarını polise ihbar eden, ihbar karşılığı para alan ve kişisel güvence sağlayan NAZIM KAVAK, NAHİT DENİZ ve YAŞAR KANKAL örgütümüzce gözaltına alınarak sorgulanmış ve polis hesabına çalışan ihbarcı-ajan oldukları kesinleşmiştir.

Yapılan sorgulamada, bu muhbirlerin Emniyet Genel

Müdürlüğü bünyesindeki İstihbarat Teşkilatı tarafından korku, ceza tehdidi ve daha iyi bir yaşam vaadi ile örgütlenmiş bir şebeke içinde yer aldıkları anlaşılmıştır. Derneklerde, siyasi dergi bürolarında, okullarda oluşturulmaya çalışılan bu muhbir-ajan şebekesinin başka elemanları da vardır ve bunlar tarafımızdan bilinmektedir. Şu an etkisiz durumda olan bu şebeke elemanları ayrıca sorgulanacaktır.

NAZIM KAVAK, NAHİT DENİZ, YAŞAR KANKAL isimli muhbir-ajanlar sorgulama süresince, cezai durumlarının ağırlaşacağı endişesiyle, tam bir samimiyet içinde hareket etmemişler, bazı konularda itirafta bulunmakta

çekince göstermişlerdir.

Sorgu ekibimizin zor yöntemlerine başvurmada yap- tığı uzun süreli sorgulamalar neticesinde, bu kişilerin muhbir-ajan oldukları ve devrimcilere zarar verdikleri kesinlik kazanmış ve bu yüzden, ölüme mahkum edilerek cezalandırılmışlardır. Olayın tüm maddi ve manevi sorumluluğu, bu kişileri korku, tehdit ve iyi yaşam vaadi ile muhbir-ajan yapan polise ve bugünkü iktidara aittir. Faşist Özal iktidarı, bu insanları nasıl kullandığını ve nasıl aldattığını kamuoyuna açıklamalıdır.

Can korkusuyla ve kişisel çıkarları için devrimci ve yurtseverleri ihbar edip yaşamlarını tehdit altına sokan, işkence görmelerine ve yıllarca cezaevlerinde yatmalarına neden olan muhbir-ajanları uyarıyoruz.

Oligarşiyle işbirliği yapmaktan vazgeçin! Devrimci güçlere teslim olun, gerçekleri açıklayın! Devrimci adaletle güvenin ve ona sığının! Eğer bunu yapmaz da halka ve devrimcilere karşı suç işlemeye devam ederseniz, si- zi oligarşinin polisi de koruyamayacaktır!

AJAN VE MUHBİRLERİ CEZALANDIRACAĞIZ! AJAN VE MUHBİRLER DEVRİMCİ ADALETE HESAP VERMEKTEN KURTULAMAYACAK! AJAN VE MUHBİRLER DEVRİMCİ MÜCADELEMİZİ ENGELLEYEMEZ!

24.8.1990

Not: Cezalandırılan üç kişi Yeni Bosna Beşyol'daki Sanayi Sitesi'nin karşısındaki Anadolu Koleji'nin bulunduğu site- nin arazisinde bulunmaktadır.

Dev-Sol, polisle işbirliği yaptığı gerekçesiyle 3 elemanından intii

İtirafçıları öldürdük

Yasadışı Devrimci Sol- Silahlı Devrimci Birlikleri militanları polise işbirliği yaptıkları gerekçesiyle "Halk Mahkemesi" tarafından yargılanıp ölü mahkûm edilen üniversite/ rencileri 23 yaşındaki Yaşar Kankal ve 22 yaşındaki Nazım Kavak'ı, öldürdük...

Ege Üniversitesi öğrencisi üç genç, gerekçesiyle Dev-Sol tarafından bağlanmış halde boş araziye bırakıldı. Öldürülen

Sebatî Karakurt Murat Özdemir

Yasadışı örgütlerin

Ali AKSOYER Adnan BULUT

Bugüne kadar yüzlerce ma- sum insanı öldüren Dev-Sol militanları, son olarak kendi öylelerini de polise iş- birliği yaptıkları ve örgüt

Cesetlerin yanına atılan bildiride: "Devrimci Sol hareke- timize ihanet eden suçluları cezalandırdık!" ifadesi yer aldık

SAĞMALCILAR CEZAEVİ'NDEKİ SOL İÇİ İLİŞKİLER/ÇATIŞMALAR KONULU TOPLANTI

8 Ağustos 1990 tarihinde, Sağmalcılar Cezaevi'nde, Devrimci Sol Davası tutsaklarının çağrısı üzerine, herkese açık bir toplantı yapıldı. Devrimci Sol tutsakları, bu toplantının değerlendirilmesini, toplantı sonrası ortaya çıkan ortak açıklamayı ve kendi konuşmalarını dergimize gönderdiler. Dergimize gönderilen bu metinleri aşağıda ve izleyen sayfalarımızda yayınlıyoruz.

TOPLANTININ HAZIRLIK SÜRECİ

Yıllardır solun kanayan bir yarası olduğu bilinir. Bu yara sol içi çatışmaların açtığı tahribattan oluşmaktadır.

Anlayışımız ve sorumluluğumuz gereği, bugüne kadar, sol içi çatışmaların önlenmesi, solun kan kaybına uğramaması için hep ciddi adımlar atmaya çalıştık. "Şimdiye kadar bu çatışmalara hiç katılmadık.", "Birileri zorlarsa da, bu çatışmalarda yer almayacağız." deyip sol içi çatışmalar karşısında seyirci duruma girmedik. Zira silahı biz kullanmadık ama birileri silahlarını bize yöneltti, yoldaşlarımızın kanını döktü. Ayrıca silahların bize yönelmediği durumlarda da, soruna yine aynı ciddiyet ve sorumlulukla yaklaştık.

İşte bu anlayışla, bu konuda cezaevinde de yapılacak işler olduğunun bilinciyle, Devrimci Sol tutsakları olarak bir adım attık ve 15 Temmuz 1990 günü, cezaevinde bulunan tüm sol gruplara, kitle içinde "sol içi ilişkiler/çatışmalar" konusunu tüm boyutlarıyla tartışma çağrısı yaptık.

Ortada solun koskoca bir kamburu vardı. Ama kimse bunu üzerine almak istemiyordu. Bu kamburu yok etmeliydik.

Çağrımızın amacı sol içi çatışmalar tabusunu yıkmaktı. Geçmiş sınırsız ve her boyutuyla, cezaevinde yapabileceğimiz kadarıyla tartışmak, dersler çıkarmak, devrimci değerlere, hareket önderliklerine, mücadele geleneklerine sahip çıkmaktı. Bir diğer amacımız da, MİT'in, siyasi polisin provokasyonlarına ve sonuçta onlara hizmet eden spekülasyon, küfür ve karalamalara dikkat çekmekti.

Çağrımızı cezaevinde bulunan 15 siyasi gruba yaptık. Önce, genel olarak olumlu bulundu. Ardından, DY, TDKP, DHB, P ve K davası tutsaklarının itirazları geldi. Bazıları "Tartışmaya yetkimiz yok." derken, bazıları "Cezaevi kitesi yeterince politik, toplantı yapmaya ne gerek var?" gerekçesini ileri sürüyor, bazıları ise "Tartışma yerine sadece bir sonuç bildirisi çıkaralım." diyordu. Kısacası, toplantının yapılması için akıl almaz öneriler, itirazlar birbirini kovalıyordu. Tabunun olduğu gibi kalması isteniyor, sorumluluktan, geçmişin tartışılmasından özenle kaçınılıyordu. Çünkü hemen herkesin, geçmişin sol içi çatışmalarında küçümsenmeyecek sorumlulukları vardı. Kitleye açık bir toplantıda geçmiş yaraların değilmesi istenmiyordu. Ama özel sohbetlerde tam tersi bir tavır sergilemekten de geri kalmıyorlardı.

Bütün sorumluluğumuzu göstererek, toplantının yapılması için verilmesi gereken bütün tavizleri vererek, karşılaştığımız engelleri aşmaya çalıştık. Sonuçta, tartışma toplantısının yapılmasına kesin karşı olanlar (P, K, TDKP, DHB ve DY) dışındaki kalan siyasi gruplarla toplantının yapılması kararlaştırıldı. Toplantıya biz dahil 11 siyasi grup katılacaktı. (*)

Ancak engelleme ve itirazlar bitmedi.

Toplantının örgütlenmesine geçildiğinde, 16H'ci arkadaşın "tek tek olayların tartışılması, siyasetler arasında polemiklere yol açacak konulara girilmemesi ve grup ismi verilmemesi" biçiminde bir önerisiyle karşılaştık. TİKB'li arkadaş dışında bütün gruplar bu öneriyi destekleyerek, toplantının sınırlandırılmasına yol açtılar. Sol içi çatışmaların bütün boyutlarıyla tartışılması gerektiğini, aksi takdirde toplantının istenilen amaca hizmet edemeyeceğini bıkmadan söylememize karşın, toplantının sınırlandırılmasını getiren öneriyi geri çeviremedik. Her şeye rağmen, toplantının yapılmasının olumlu bir adım olacağı inancıyla, istemeyerek de olsa, toplantının sınırlı şekilde yapılmasını kabul ettik.

"Kaygıları" olduğunu söyleyip toplantının sınırlandırılmasını isteyen arkadaşlar, toplantı sırasında bu sınırlandırılmanın ne kadar anlamsız olduğunu gördüler. Eğer böylesi bir sınırlandırma olmasaydı, toplantı daha geniş bir boyutta yapılabilecek ve daha sağlıklı sonuçlar alınabilecekti. Umarız bu deney bundan sonraki çağrılar, toplantılar açısından bir ders olur.

Çağrısı yaptığımız 15 Temmuz'dan tam 23 gün sonra, 8 Ağustos'da bu toplantıyı yapabildik. Arada geçen sürede, saatler süren toplantılar yapıldı. İnattla, sabırla, önümüze konan engelleri aşmaya çalıştık. Öyle engeller çıkarıldı ki, anlamak gerçekten zordu. Örneğin, çağrı sahibi siyasi hareket olarak, toplantıyı kendi havalandırmamızda yapmak istememiz bile itirazlarla karşılandı, uzun tartışmalar yapıldı, "kaygılar" ileri sürüldü.

Bu toplantı akabinde kamuoyuna yayınlanacak bildiri üzerine yapılan tartışmalar ise daha da ilginç boyutlara ulaştı. Bildiri taslağında yer alan "devrimci değerler" kavramının bildiri metninden çıkarılması istendi. Kaygı, bu kavramın bize ait olduğu idi. Uzun tartışmalardan sonra, "devrimci değerler" kavramı bildiri metninden cimbızla ayıklanarak azaltıldı.

Toplantının yapılmasını engelleme örnekleri bunlarla da bitmedi. Toplantıya ilişkin protokol metni taslağı, sol içi bir çatışmayı anımsatmayı, isim vermeden örnekler vermeyi dahi yasaklayan maddelerle dolduruldu. "Sözlü protokol olsun, yazılı protokole gerek yok." şeklindeki itirazlarımız ve tartışmayı tam anlamıyla kuşa çeviren protokol maddelerine karşı eleştirilerimiz uzun tartışmalara yol açtı. Sonuçta, tartışmanın sınırlarını daha da genişleten protokol maddeleri gevşetildi ve olumlu bir adım atıldı.

Protokol taslağının son maddesi olan 7. madde, neredeyse toplantının yapılmasını ortadan kaldıran tartışmalara neden oldu. Bu maddede "Türkiye ve (.....) devrimci hareketi" diye başlayan cümleyle itiraz ettik. İtirazımız hem protokol metninde böyle bir maddenin gereksizliği, hem de (....) solu, Türk solu ayrımını ifa-

de etmesiyle, özgül bir tartışmada böyle bir maddenin konmasının gereksizliği idi.

O nedenle karşı çıkmıştık. Ama PKK'lı arkadaşlar, böyle bir madde olmadığı ve aynen yer almadığı takdirde toplantıya katılmayacaklarını belirterek, toplantının yapılmasını tam anlamıyla çıkmaza sürüklediler. Bu durumda toplantının üç siyasi gruba (DS, TİKB ve TKP-ML/TİKKO) gerçekleştirilmesi zorunluluğuyla karşı karşıya kaldık. Ancak daha sonra PKK davası temsilcisiyle yaptığımız toplantı, bu tikanıklığın aşılmasını sağladı.

Toplantıya katılmayacaklarını belirten siyasi grupları ikna etmek için çabalarımızı sürdürdük. TDKP ve DHB'li arkadaşlar, toplantıda 1 Mayıs 1977 örneğini vereceğizden kaygı duyuyorlardı. (**) TDKP ve DHB, geçmişin tartışılmasından duydukları kaygıyla, tartışma toplantısından kaçıyorlardı. Onlara, protokol metnine uyacağımızı, hatta isterlerse konuşma metnini kendilerine göstereceğimizi söyledik. Toplantıda kimseyi isim vererek mahkum etmeyeceğimizi, protokolün bunu engellediğini söylememize ve güvence vermemize karşın, iki grubu da ikna edemedik. Bir ara, TDKP, toplantıya katılacağını söylemesine karşın, bu karardan daha sonra vazgeçti.

Sonuçta, 8 Ağustos'da toplantı yapıldı. Bütün engellemelere, saatler süren tartışmalara, köylü kurnazlıklarına, basit hesaplara rağmen, böylesi bir toplantının yapılması sevindiricidir ve Türkiye solu adına olumlu bir adımdır.

TOPLANTININ DEĞERLENDİRİLMESİ

Toplantının konusu "sol içi ilişkiler/çatışmalar" olmasına karşın, konuşmacılar konunun uzağına düşmek için birbirleriyle adeta yarıştılar. Toplantının hazırlanışı sürecinde konunun sınırlandırılmasının temelinde de bu yatıyordu aslında.

Konuşmacıların konudan uzaklaşma isteğinin ve uzaklaşmasının nedeni, konunun yani sol içi çatışmaların gerçek nedenlerini bulup çıkarma, bu temelde özeleştiri verme ve sol içi çatışmaları önleme doğrultusunda görüş ve öneri sahibi olmalarıdır.

Örneğin, DKP'li konuşmacı, konuşmasının hemen hemen bütününde "Türkiye ve (.....) devrimci hareketinin devrime yönelmesi gerektiği", 1980 sonrası ortaya çıktığını söylediği "muhafazakarlık, dogmatiklik ve reformizmin etkileri" üzerinde durmuş ve bu etkilerin kendi hareketleri üzerinde yansımalarını anlatmış, komünizmin bir din olmadığını keşfetmiş ve konuyla hiç ilgisi yokken, dinden yararlanılması gerektiği üzerinde durmuş-tur.

PKK'lı konuşmacı ise, konuşmasının büyük bölümünü "Türk solu" değerlendirmesine ayırmıştır.

Konudan böylesi uzaklaşma örneklerini daha da sıralamaya gerek yok. Ancak HDÖ'lü konuşmacının Filistin, Dofar ve İsrail ile ilgili uzun değerlendirmeleri, MLSPB'li konuşmacının feodal değerlerin üstünün cilalanıp devrimci değerlere dönüştürüldüğü üzerine tespitleri ve sol içi çatışmaları buralarda aramak gerektiği

belirlemeleri üzerinde durmadan geçemeyeceğiz.

Diğer konuşmacılar da "sol içi ilişkiler" konusunda konuşmuş olmalarına rağmen, nedenleri ortaya çıkaran ve somut öneri yapan bir anlatımdan uzak kalmaya özen göstermişlerdir. "Somut konuşmak", örneğin, 16H'ci konuşmacının belirttiği gibi, "silahı şu kullandı, yumruğu bu attı" veya MLSPB'linin deyişiyle "teknik bir konu" olarak anlaşıldığından, "sol içi çatışmalar" gerçeği üzerine oturan, bu gerçeğin değerlendirilmesini yapan ve sonuçlar çıkaran bur düzey tutturulamamıştır, tutturulamazdı da.

SOL İÇİ ÇATIŞMALAR NASIL DEĞERLENDİRİLDİ?

Yukarıda da değindiğimiz gibi, genel olarak sol içi çatışmaların somut temelde incelenmesi, nedenlerinin ortaya konması engellenmiş, soyut değerlendirmelerden öteye gidilememiştir.

Sol içi çatışmaların başlıca nedeninin sola damgasını vuran küçük burjuva ideolojisi ve sınıf karakteri olduğu bizim de kabul ettiğimiz bir genel düşünce olarak ortaya çıkmıştır. Ancak sorunu bu şekilde ortaya koymak, başka deyişle küçük burjuvaziye "günah keçisi" haline getirip zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkmakla bir yere varılamayacağı açıktır.

Küçük burjuva sınıf yapısı ve ideolojisinden kaynaklanan hata ve zaafı her grup kendi açısından, kendi somutunda ortaya koymazsa, o zaman küçük burjuva zaaf ve hatalar nasıl aşılacaktır? Geçmişte sol içi çatışmalara şu veya bu oranda katılan gruplar kendi hata ve zaafı açısından meseleyi somutlaştırmaktan özenle kaçındıkları zaman, sol içi çatışmaları "küçük burjuvazinin sınıf karakterine" bağlamak soyut bir tespit olmaktan ileri gidemez. Nitekim, genel hava da bu olmuştur, sanki küçük burjuva karakter ve ideolojiyi bilinmeyen bazı siyasi güçler temsil ediyormuş gibi.

Öte yandan, sol içi çatışmaların temelinde küçük burjuva karakter ve ideolojinin yattığı tespiti soyut olmaktan biraz olsun çıkarıldığında, aslında bu genel görüş açısından da derin farklılıkların olduğu ortaya çıkmıştır.

Örneğin, 16H temsilcisinin değerlendirmesi çok ilginçtir. Ona göre, sol içi çatışmaların temelinde yatan küçük burjuva anlayış Osmanlı toplumundan günümüze "yadigar" kalan antika küçük burjuva anlayıştır. Diyor ki:

"Türkiye'de bugün devrimci hareketin içinde yaşadığı sorunların esas Osmanlı toprak ekonomisinden bugüne aktarılmış, aşılamamış üretim ilişkilerinin eseridir demektiriz."

"Türkiye devrimci hareketinin yapısal zaafı, antika küçük burjuvalık olarak kendini ifade etmek zorundadır."

Böyle olunca, sol içi çatışmaların geçmiş Orhan Gazi'ye, Fatih Sultan Mehmet'e, İttihat ve Terakki'ye kadar uzanmaktadır!

Küçük burjuvaziye "sınıf dışı" olarak gören bu anlayış, elbette ki kabul edilemez. Hele sol hareketi ve sol içi çatışmaları da onun "antika" temeliyle açıklamak, solun sınıfsal karakterini hiç mi hiç anlamamaktır. Marksist-Leninist hareketin ilk önce aydınlar arasında gelişmesi gerçeğini bir yana bırakalım, kendisine Marksist-Leninist demesine rağmen, pratiği, teorisi ve kültürüyle küçük burjuvalıktan çıkamayan sol grupların "antika" temelinde olduğunu söylemek, hala Osmanlı şartlarında yaşadığımızı söylemekten başka bir şey değildir.

Sol gruplar ve hareketlerin sınıf temelli modern küçük burjuvazidir, özellikle de küçük burjuva aydınlardır. Feodal toplumdan miras kalan "küçük üretim" gelenek ve ahlakının sürmesi bu gerçeği değiştirmez. Çünkü küçük burjuvazi modern toplumun bir ara sınıfıdır. Küçük burjuvaziyi oluşturan tabakaları Orhan Gazi dönemlerinde aramak, tarihi ve sosyo-ekonomik gelişimi görmemek olur.

Sol içi çatışmaların kökeninde küçük burjuvaziyi görmemize karşın, farklı yorum getiren konuşmacılardan biri de PKK'lı oldu. PKK'lı konuşmacıya göre, Türk solu Kemalizmin etkisinden kurtulamamıştır, küçük burjuvazidir.

"Türkiye devrimci hareketinin çıkış noktası misakimilli mi, yoksa Türkiye'nin doğal ulusal sınırları mıdır? (...) Türk solunun devrim sorunlarına bakıldığında, ülke misakimillidir. (...) Kemalizmden kesin kopuşu gerçekleştirip gerçekleştiremeye, Kemalist değer yargılarından, terminolojiden kesin devrimci kopuşu gerçekleştirip gerçekleştiremeye direkt olarak devrimci ilişkilere pratikte yansıyacaktır. Ve bu yönde olumlu yaklaşım ve yapılanmalar da kendisini ister istemez çatışma içinde bulurlar."

Sol içi çatışmaları Kemalizmin etkisinden kurtulamamış ve bu yüzden her ayrılığı "gerici bir ayrılık" olan Türk solunun küçük burjuvalığında arayan bu anlayış, geçmişte PKK ile diğer sol gruplar arasındaki çatışmaları tam anlamıyla izah etmekten uzak olduğu gibi, bu çatışmaları ortadan kaldıran bir perspektif bakımından da zayıftır. Aynı şekilde, Türkiye (.....)'ndaki sol içi çatışmaların izahını da bu anlayışta bulamıyoruz. Bu örneklerden de anlaşılacağı üzere, (Diğer konuşmacılar soyut bir "küçük burjuva" tespitiyle öteye gidemediler.) sol içi çatışmaların nedenleri olarak "küçük burjuva hata ve zaafı" göstermek yetmiyor. Bunu Türkiye'de geçmişte ve bugün yaşananlar ışığında somut olarak incelemek gerekiyor.

Sol içi ilişkilerin sınıfsal muhtevası anlaşılabilir. Ve bu yüzden de, sol içi mücadele ya "sınıf mücadelesi olmayan sınıf dışı mücadele" (16H), ya "Türk solu ile (...) solu arasındaki bir mücadele" (PKK) ya da "Önüne engel dikilirse, karşı-devrimci olarak görürsem..." (TKP-ML) gibi subjektif, keyfi yargılamalara kayabilecektir ("80 öncesi böyle yaşandı.") bir mücadele olarak anlaşılıyor. Bu ve benzeri anlayışlar sol içi ilişkilere doğru bir analiz getiremediği gibi, sol içi çatışmaları önleyici bir perspektif de getiremiyor.

Sol grup ve hareketler arasındaki ilişki ve mücadele sınıfsal olmayan bir anlayışla incelenemez, ortaya konamaz. Sol gruplar arasındaki ilişki ve mücadele proletarya ile küçük burjuvazi ve küçük burjuvazinin kendi içindeki ilişki ve mücadeledir. Sınıfsal temelli olmayan hiçbir ilişki ve mücadele olamaz.

Bütün sorun, proletarya ile küçük burjuvaziyi temsil eden grup ve hareketlerin, demokratik halk devrimi sürecinde birbirleriyle nasıl bir ilişki içinde olacaklardır. Süreç anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi süreci olduğuna göre, proletarya ve küçük burjuvazi ve bu sınıfların temsil eden devrimci hareket ve sol grupların birbirleriyle olan ilişkilerinde ideolojik mücadele temel olmak, faşizme karşı ittifak kurulmalı ve silahlar her zaman faşist güçlere dönük olmalıdır. Bu anlamda, sol grup ve hareketler arasındaki mücadele bir sınıf mücadelesidir ama ideolojik temelde sürmesi gereken bir mücadeledir. İşte bu gerçeği kavrayamayanlar ya "karşı devrimci", "maocu bozkurt", "so-

yal faşist" gibi subjektif yargılara sol içi çatışmalara "ideolojik" zemin hazırlıyor ya da "Sol içi çatışmalar sınıf mücadelesi değildir, yapısaldır." gibi "antika" tespitlerle sol içi çatışmaları kaderleştiriyorlar.

SOL İÇİ ÇATIŞMALARI ÖNLEYİCİ ÇÖZÜMLER ÖNERİLDİ Mİ?

Sol içi çatışmaları önlemenin yolu, ilk olarak, sol içi ilişkilerin sınıfsal muhtevası-

Sol içi çatışmaların gerçek nedenleri bulunmalı, halka özeleştirisi verilmelidir.

nı ve mücadelenin biçimini anlamaktan geçiyor. Bu anlamda, "ideolojik mücadele" sol içi mücadelenin biçimi olmasının ötesinde, sol içi ilişkilerin nasıl olması gerektiğine de cevap veren bir kavramdır. Konuşmacılar halk güçleri arasındaki ilişkilerin şiddetle çözülmemesi gerektiğini söylemelerine rağmen, geçmişte ve bugün neden şiddet kullanıldığını açıklayamıyorlar. Ideolojik mücadelenin sol içi ilişkilerin anahtarı olduğunun kavranamaması "karşı-devrimci", "sosyal faşist", "maocu bozkurt" gibi aşırı subjektif suçlamalarda kendini gösterdiği gibi, "ideolojik mücadelenin" küçümsenmesi (MLSPB), "merkezi politikanın - halk güçleri arasındaki mücadelenin ideolojik mücadele olduğunun - içselleştirilememesi ve kişisel veya bölgesel tavırlar alınması" (TKP-ML/TİKKO) ile de ortaya çıkmıştır.

Bütün konuşmacılar sol içi şiddetin olmaması gerektiği konusunda birleşiyorlar. Ancak geçmiş nasıl açıklanacak? Geçmiş açıklanmayınca da, gelecekte olası sol içi çatışmalar nasıl önlenecik?

Geçmişte yaşanan sol içi çatışmaların temelinde, sol içi ilişkilerin nasıl ele alınması gerektiğinin (ister kadrosal, ister merkezi düzeyde olsun) kavranamaması yatıyor. Aksi anlayışlar, küçük burjuva zaaf ve hataların yapısal karakterinden dolayı, çatışmaların "kaçınılmaz" olduğu sonucuna varır. Küçük burjuva zaaf ve eksikliklerin sol içi çatışmaların temelinde yattığına rağmen, çatışmalar kaçınılmaz olmaktan çıkartılabildi. Bu da sol içi ilişkilerin ideolojik mücadele temelinde kavranmasından geçiyordu. Küçük burjuva yapıda var olan zaaf birer "neden" olabilir ancak bu nedenlerin çatışmalara yol açmaması, eğer iradesizlik söz konusu değilse, sol grupların kendi ellerindedir. Yeter ki, sorunun özünde bilince çıkartılabilsin. Bu anlamda, sol içi çatışmaların "solun genel zaafı", "yapısal zaaf" olarak görülmesi ve değerlendirilmesi, aslında, ideolojik mücadelenin sol içi ilişkilerde oynadığı temel rolün önemini kavranmaması ve çatışmaların bir kader haline sokulması haline gelir. "Yapısal zaaf" değil, yapısal zaafı teslim olma vardır. Ve çatışmaların gerçek nedeni de, bu yapısal zaafı teslim olmada yatıyor.

16 H'ci konuşmacı "Eğer sorunun ken-

disi bir yapısalaksa, antikalıksa, o zaman yapısal önlem geliştirilmeli, yani uzun vadede, hareketin devrimci hareketin, sınıfsal olarak çıkararak proletaryasına gündeme getirilmelidir." diyor. İşte, "yapısal" diyerek bir zaafa teslim olmak budur. Bütün solun proletaryasına mümkün mü? Mümkün olarsa (ki bütün solun proletaryasına söz konusu olamaz), bunun için daha kaç on yıl bekleyeceğiz, daha

kaç ölü, yaralı, sakat vermemiz gerekcek?

Bugün sol içi ilişkilerin ideolojik temelde ele alınması gerektiğini kavramak iki şeyden geçiyor. Birincisi, geçmişin özeleştirisini bu çerçevede vermek ve bilinç yaratmak, ikincisi ise, sol içi çatışmaların önlenmesi için somut öneriler getirmek ve burjuva hümanizmine kapılmadan caydırıcı önlemler geliştirmek ve uygulamaktır.

Toplantıya katılanların konuşmalarını incelediğimizde, bu konudan özenle kaçındıklarını görüyoruz. Herkes sırtında bir "sol içi çatışma kamburu" taşıdığı halde, özeleştiriyi yapılmıyor, dahası, hiçbir somut öneri getirilmiyor. Böyle olunca, soyut iyiniyet temennilerinde bulunmanın ne önemi var? "Sol içi şiddet yanlıştır." demenin ne caydırıcılığı var? Özeleştiriyi yapmadan, bu konuda nasıl samimi olunabilir?

16H ve DKP adına konuşan arkadaşlar tılsımlı olduğuna inandıkları bir kavram bulmuşlardır: Hoşgörü. Sol gruplar birbirinin varlığına, hata ve zaafına hoşgörü gösterirlerse, gruplar arası çatışmalar da sona erer mi?

"Devrimci örgütlerin neticede Türkiye'yi devrime götüreceklerine, şu veya bu şekilde yararlı olacaklarına inanıyor-sak, onların zaafı ve hatalarına karşı hoşgörü olma zorundayız." (16H)

Sol içi çatışmaların önlenmesine ilişkin çözüm yaklaşımın bazı konuşmacılarca ortaya konuldu. Bunlar olumlu adımlardır ve giderek güçlendirilmelidir. Örneğin, TİKB'li konuşmacı "...Örgütler ve partiler geçmişi yeniden gözden geçirerek özeleştiriyi vermekle yükümlüdürler.", TKP-ML/TİKKO adına konuşan arkadaş "Bugüne kadar olan olaylar tek tek incelenip muhatabı olanlar özeleştiriyi verme yükümlülüğü göstermelidirler.", MLSPB'li konuşmacı "Sol kendi olumsuzluklarının gözlerini acımasızca oyup kendini aştırmalıdır." diyerek olumlu bir adım atmışlardır. Ancak bu kadarla kalınmıştır.

Sadece TKP-ML adına konuşan arkadaş bu olumlu adımı biraz daha güçlendirmiş ve şöyle demiştir:

"Direkt muhatap olunmadığı koşullarda dahi duyarlı olunması, muhatabı olan siyasetlerin arasına girilmesi ve orada bir hakem mantığıyla değil, devrimci daya-

nışma ve dostluk duygularıyla hareket edilmesi daha olumlu çözümleri yaratabilmenin önkoşullarıdır."

Bu olumlu adımlara rağmen, toplantının geneline soyut temenniler egemen olmuştur. Oysa sol içi çatışmalar somuttur ve çözüm önerileri de somut olmak zorundadır. Bu konudaki yaklaşımımız açıktır: Sol gruplar arasında bir komisyon oluşturulmalı, geçmiş olayların muhasebesi yapılmalı ve herkes kendine düşen özeleştiri yapmalı, sol içi çatışmaları caydırıcı önlemler alınmalı, ideolojik mücadelenin sol içi ilişkilere egemen olması için devrimci değerlere, geleneklere yönelik dedikodu, küfür, spekülasyon ve polis provokasyonları boşa çıkarılmalı ve bu doğrultuda bilinç yaratılmalıdır.

TOPLANTININ KAZANIMLARI

Toplantının hazırlanış aşamasında, tüm çabalarımıza karşın, bütün siyasetleri bünyesinde toplayacak bir platform oluşturamamış olmamız, atacağımız bu ilk adımın yeterince çaplı olmasını önleyen birinci faktördü. Diğerlerinin katılmasına yönündeki tavırları kesinleştikten sonra ise konuya istekli yaklaşmayan, kendi anlayış ve geçmişlerine güvensizliğin vermiş olduğu kaygılarla hareket eden bazı grupların çabalarıyla karşılaştık ki, bu da toplantının işlevini yerine getirmesi önünde ikinci bir engel yarattı. Tartışmanın sınırları oldukça daraldı ve neredeyse genel geçer doğruların tekrarıyla, iyiniyet temennileriyle dinleyiciler uyutulmak istendi. Sınırlar daratılmış da olsa, gerek siyaset olarak biz, gerek genel olarak dinleyici kitle, bu haliyle bile, konunun üzerine daha bir ciddiyetle ve cesaretle gidilebileceğini umuyordu. Tartışma sonrası sohbetlerden edindiğimiz izlenim tümüyle bu yöneydi. Hatta sınır çizilmesinin gerekliliğini açıkça savunan da (16H ve MLSPB'li arkadaşlar dışında) kalmadı denebilir.

Toplantının kazanımlarını kısaca şöyle özetleyebiliriz:

- Toplantı, solun aşması gereken sorunlardan biri olarak, sol içi çatışmaların ortadan kaldırılması yönünde çok küçük de olsa atılmış bir adım olmuştur.
- Konunun tartışılmasında tereddütleri ve kaygıları olan bazı siyasi grupların bu kaygılarında haklı olmadıklarını göstermiş ve kimi önyargıların kırılmasında yararlı olmuştur.
- Tartışmanın bitiminde, gerek konuşmacılarda, gerekse kitlede, böyle bir toplantının sınırları daraltılmadan da yapılabileceği düşüncesi oluşmuştur.
- Cezaevindeki devrimci tutsakların kaynaştırmada rol oynamış ve önemli diğer konularda bir araya gelip tartışmanın zeminini yaratmıştır.
- Toplantıya daha baştan katılmayı -çeşitli gerekçelerle- kabul etmeyen 5 siyasi grubun gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır. Çünkü nedeni ne olursa olsun, böylesine önemli bir konuda tartışmaktan kaçmanın mantığını sergilemek için fazlaca bir çaba göstermek gerekmiyor.
- Toplantı, başka konularda da böyle si tartışmaların yapılabileceğini göstermiş, yolu açmıştır.

Dipnotlar:

(*) TKP-B ve Adil davasından arkadaşlar toplantı yapılmadan sevk oldukları için toplantıya katılmadılar ve toplantı 9 siyasi grubun katılımıyla gerçekleşti.

(**) DHB'li arkadaşların, 1 Mayıs 1977 konusunda kısmen de olsa bir özeleştiriyi vermelerine rağmen kaygılarının bitmemesi gerçekten ilginçtir.

Arkadaşlar, Devrimci Sol tutsakları olarak bu çağrıyı yaparken, sorunun ciddiyeti bizi böylesi bir adım atmaya zorladı. Biz burada tartışırken, Türkiye'nin herhangi bir ilçesinde, okulunda, bir fabrikasında belki de sol içi çatışmalara varacak olaylar şu anda yaşanıyor. Dur demezsek, yaşanmaya devam edecek. Yani sorumluluğumuz çok açık ki, yarının belirlenmesinden geçiyor.

O yaniyla, biz bu çağrıyı yaparken, sınır koymadık, her şeyin tartışılmasını istedik.

Konuşmamda on yıllar öncesine giderek değil, sorunu yaşadığımız somutlukta tartışmaya çalışacağım. Zira bugüne kadar sol içi ilişkiler, sol içi çatışmalar noktasında o kadar çok şey söylendi ki, o kadar çok şey yazıldı ki, Devrimci Sol olarak hep şunu sorduk: Neden önlenemiyor? Öyle ya, herkes oturduğunda sol içi çatışmaya karşı, herkes oturduğunda sol içi çatışmayı yadsıyor ama buna rağmen, Türkiye'nin onlarca yerinde solcular birbirleriyle çatışmaya devam ediyor. Sorun salt ahlaki düzeyde tartışılmamalıdır. Siyasal-tarihsel sorumluluğu vardır. O noktada ben, benden önce konuşan arkadaşların söylediklerine genel düzeyi ile katılıyorum. Ama bizce tartışılması gereken çok açık ki, şu soru etrafında odaklanmalıdır:

Sol içi çatışma kaçınılmaz mıdır?

Biz, sol içi çatışmanın bir kader olmadığını söylüyoruz. Kaçınılmaz olmadığını söylüyoruz. Ve nitekim, bu konuşmamda, çeşitli örneklerle Türkiye'nin 12 Eylül öncesi ve 12 Eylül sonrası somutunda kader olmadığını anlatmaya çalışacağım, altını çizmeye özellikle çalışacağım diyorum.

Arkadaşlar,

Dünyanın hiçbir ülkesinde, Türkiye'deki kadar insanın sol içi birlik, sol içi çatışma üzerine yazılmadı, çizilmedi. Deyim yerindeyse, bir edebiyat geliştirilmedi. O kadar yazılmasına, çizilmesine karşın, gerçekten sağlıklı temelde sol içi ilişkiler gerçekleştirilebildi mi, sol içi birlikler kurabildik mi? Bu soruya üzülerek hayır diyorum. Öylesine hayır diyorum ki, sol içi ilişkiler konusundaki mantık, sol içi birlik, deyim yerindeyse, geçmişteki çatışmaların birer örtüsü haline dönüştürüldü. O örtüyü kaldırıyorsanız, altından siyaset yasakları çıkıyor, o örtünün altından devrimcilerin katledildiği, devrimcilerin öldürüldüğü, yaralamalara varan siyaset yasaklarının olduğu anlayışlar çıkıyor.

O halde 12 Eylül öncesine bakıldığında, adeta en küçük olayda çatışmalara, öldürmelere varır derecede enerji harcandığını görüyoruz. Yani o yaniyla sol içi birlik konusunda söyleniler, çok açıktır ki, hiçbir zaman samimi değildi, samimi olunmadı.

Şunu özellikle herkesin düşünmesini istiyorum: Bir devrimci için en acı son, bir devrimcinin silahından çıkan kurşunlarla veya bir devrimcinin bıçak darbeleriyle yaşamına son verilmesidir. Örneklerini gördük, işkenceyle öldürülen devrimciler gördük, nitekim yolda ateş ettiği ama öldüremediği devrimciyi hastane bahçesinde öldüren mantıkları tanıdık, ruh halleriyle karşılaştık. Ve yine, kapısını çaldığı bir devrimciyi evde bulamadığında, çekip babasını vuran anlayışlarla karşılaştık. Ve yine ne acıdır ki, özellikle o anlayış, o ruh hali çeşitli anlayışlar tarafından taraftar buldu, onaylandı, ciddi olarak üzerine gidilmedi. İşte sol içi çatışmaları körükleyen ana olgulardan bir tanesi de solun bu açmazıydı. Özellikle bu yana dikkat çekmek istiyorum şunu sormak istiyorum: Sınıflar mücadelesi içerisinde düşen, sokaklarda çatışan, darağaçlarında asılan her devrimci bizim değerlerimizdir, sembollerimizdir ve onları faşizme karşı mücadelede yaşatmaya çalışırız. Peki, sol içi çatışmalarda öldürülen onlarca devrimci için ne yapıyoruz? Onları düşünmüyor, sayıları yüzleri bulan bu devrimcileri hatırlamak istemiyor muyuz? Hatırlayalım diyoruz arkadaşlar. Hatırladığımızda, sorumluluğumuzun katbekat fazla olduğunu göreceğiz.

Tarih önünde siyasal, ahlaki olarak sorumluluğumuz olacaktır. Yarınki kuşaklara hesap

vermek zorunda kalacağız. O yönüyle aşılim diyoruz.

Ve şunları gördük. Faşizme karşı mücadele içerisinde namlularını egemen sınıflara yöneltmek yerine, birbirlerine karşı yöneltenleri gördük. Faşizme karşı mücadeleyi geliştirmek yerine, birbirleriyle çatışan anlayışlar tanıdık. Ve yine, dünya emekçilerinin günü olan 1 Mayıs'da birbirlerine karşı barikatlar kuran, sopalarıyla, silahlarıyla, zincirleriyle birbirleriyle çatışan anlayışlar tanıdık. Ve acıdır ki, günlerce dağlarda otomatik silahlarla çatışan ve o çatışmayı doğalmış gibi sürdüren anlayışlar tanıdık. Ve işte bütün bunlar bizim gerçekliğimizdir.

O halde, on yıllarca öteye gitmeye gerek yok arkadaşlar. Geçmiş tarihe bakalım, solun kamburunu önümüze koyalım ve aşmaya çalışalım.

Sayfalar dolusu yazmak yerine somut konuşalım, somut adımlar atarak aşmaya çalışalım diyorum.

Devrimci Sol tutsaklarının konuşması

SOLUN KAMBURUNU ÖNÜMÜZE KOYALIM VE AŞMAYA ÇALIŞALIM

Sol içi çatışmaların ana kaynağı konusunda herkes çeşitli şeyler söyleyebilir. Ama bizce, özellikle sol içi çatışmaların kaynağı sola küçük burjuva ideolojisinin damgasını vurmasında odaklaşıyor. Nitekim küçük burjuva ideolojisi ahlakıyla, kültürüyle ve siyasal pratiğiyle 12 Eylül öncesini şekillendirmiştir. Bütün bunların sonucu olarak, birlik adına, siyasetler birbirleriyle çatışmaktan kaçınmamıştır. Ideolojik mücadele adına, ideolojik güvensizlikten kaynaklanan anlayışlar ortaya çıkmıştır. Nitekim, birlikler üzerine sayfalar dolusu yazılmış fakat hiçbir zaman birlik gerçek anlamda oluşmamıştır. Yine, ideolojik mücadele denmiştir, sağlıklı bir ideolojik mücadele zemini hiçbir zaman oluşturulamamıştır.

Hatırlar mısınız, sosyal emperyalizm, karşı-devrimin ajan örgütü olma, birbirlerini ajan ilan etme tavırları, çok açık ki - kaba bir deyimle - işportaya düşmüştü. Herkesin sıkça kullandığı ama hiçbir zaman nesnel temeli olmayan kavramlardı. Yani hiçbir grup, faşizme karşı mücadelesinde uzlaşmacı ve teslimiyet politikası izlemesine rağmen, karşı-devrimci sayılabilecek bir konumda olmadı, olamazdı ama buna rağmen, karşı-devrimci ilan edildi.

Yine sosyal emperyalizm tartışmalarını hatırlayalım. Uluslararası sosyalist hareketin bölünmesinin Türkiye'ye yansımalarını hatırlayalım. O dönem içerisinde, sosyal emperyalizm Halil Berktaş tarafından geliştirildi. Bugün Halil Berktaş Gorbacovcudur. Maocu bozkurt teranelerini o dönem savunan çevre, bugün yeni düşünce akımını savunmaktadır. Bütün bunlara rağmen, ciddi anlamda özeleştiriyi yapmamıştır, özeleştiriyi yapılmadı. Yani bir yaniyla da altını çizerek belirtiyim, sol içi çatışmaların körüklenmesi solun hegemonyacı, birbirine tahammülsüz anlayışından da kaynaklandı. Ve nitekim, misilleme mantığı, kan davaları, hesap sorma adına geliştirilen anlayış sol içi çatışmayı olumsuzlaştırdı ve bugüne kadar getirdi.

Somut konuşmak gerekiyor arkadaşlar. Cezaevinin bugünkü sınırlı olanaklarıyla bir araştırma yaptık. Araştırma elimizdedir. Bu araştırmaya bakıldığında, insanın tüyleri ürperiyor. Öyle şeyler var ki, 1977'den bu yana yaşanan olaylara baktığımızda, 118 devrimcinin, ilerinin bu çatışmada öldürüldüğünü görüyorsunuz. Ve yine bu çatışma içinde 118 devrimcinin öldürülmesinin 28'inden sadece bir grup sorumludur. O grubun faşizme

karşı mücadelesine bakıyorsunuz, 28 faşist cezalandırılmamıştır. Enerjisini faşizme karşı o boyutuyla kullanmamıştır. Ama çok açık, yeri gelmiş, çeşitli siyasetlere karşı tüm enerjisiyle savaş ilan etmiştir. Çağrılar yapmıştır.

Yine çeşitli siyasal yapıları, çeşitli siyasal merkezleri ortadan kaldıran anlayışlar tanıdık. Cihat çağrılarını tanıdık olduk. Çeşitli anlayışlar ortadan kaldırıldı, hem de önder kadrolarıyla birlikte. Ve bunlar yetmedi, örneğin '79'da iki siyaset arasındaki çatışmada çok kısa aralıklarla 6 devrimci misilleme mantığıyla öldürülmüştür. Yani bunlar bizim çok çeşitli biçimlerde önekelebileceğimiz olaylardır. Ama süremizin kısıtlılığı sonucu örneklerimizi sınırlıyoruz.

Şunu özellikle belirtmek istiyorum, tekrar söylüyoruz, sol içi çatışma kaçınılmaz olmalıdır. Özellikle 12 Eylül öncesi "Benim dışımda devrimci hareket yok, üç beş soysuza siyaset yaptırma." diyen anlayışlarla karşılaştık. Yine "Solda devrimci terör vardır, sol içi çatışmada devrimci terör kullanılmalıdır." di-

tu dendi, o halde insanın sorası geliyor, peki o zaman niye sınır çizdik? Yani niye kendimize sınırlar koyduk? Niye protokol yaptık diye sorası geliyor. Somut bir örnek vereceğim, geçeceğim, uzatmak istemiyorum. Biz ayın 15'inde bu çağrıyı yaptık. Bugün ayın 8'i, kısaca bugünkü sürece gelinceye kadar 24 gün yaşadık. Şunu da gördük arkadaşlar. Herkes sınırsız bir toplantı yapmak istiyor. Zaten konuşmamızın sonunda böylesine bir toplantıyı tekrar önereceğiz, tekrar çağrı yapacağız. Umarız o toplantıyı gerçekleştirip daha somut adımlar atmış oluruz.

İkincisi, sizlerin de dikkatini çekmiştir. Ben buraya, şu ana kadar solun yaşadığı, deyim yerindeyse bizim kambur olarak ifade ettiğimiz, bir yaniyla da şu belgelerde ifadesini bulan bazı sorunlara yanıt bulacağımız düşünceyle geldim. Ama inanin ilk çağlara gittik, Fatih'e gittik, Romanya'ya gittik, (...)lara gittik, Kemalizm tahlilleri yapıldı. Kuşkusuz ki bunların hepsi ayrı ayrı Türkiye devriminin so-

runlarıdır. Her hareket açısından, her hareketin değerlendirilmesi kendi sorunudur. Ama özellikle böylesi bir platformun sorunu olmamalıydı. Böylesine bir platformda bizce somut ve açık şeyler söylenmeliydi. 16H'ci arkadaşın söylediklerine katılmıyorum. Sorun birilerinin birilerine yumruk atması değildir, bıçağın kim tarafından kullanıldığı sorunu da değildir. Sol içi çatışma giz değildir arkadaşlar ve bizim gerçekliğimizdir. Ortada 118 tane ölü var. Siyaset yasakları var, çatışmalar var. Ve şu bildiriler var ve şurada gerçekler var. MİT'in mi, siyasal polisin mi, bir devrimci örgütlenmenin bildirisi mi, cevap isteyeceğiz, sorumluluk-

larımız var. Buradaki platformu oluşturan grupların da sorumlulukları var. Sorunu subjektif olarak açıklayacak olursak, farklı yerlere götürmek mümkündür arkadaşlar. Devrimci Sol bugüne kadar hiçbir gruba karşı subjektif olmadı. Şu soruyu sormuyoruz: Arkadaşların sol içi çatışmalarda söyleyecek şeyleri mi yok? Kuşkusuz ki, böyle bir platformda söyleyecek şeyleri olmalıdır. Çünkü gerçeklerimiz var, gerçeklerimiz bu, kamburumuz var ve aşmalıyız. Eğer yarına güvenle bakamıyorsak, yarın birtakım değerlerimiz yitirmek durumundaysak, bugün adını koymalı ve aşmalıyız. 16H'ci arkadaşına yine katılmıyorum. Giz değildir, sol içi çatışma giz değildir. Sol içi çatışmayı geleceğe erteleyemeyiz. Kitleleşelim, şunu yaratalım sorunu olarak da kavrayamaz. Bizlerin elinde yani Türkiye siyasal tablosu içinde yer alan sol hareketlerin elindedir. Aşmalıyız diyoruz. Adını koymalı ve teşhislerde bulunmalı, somut adımlar atmamız. Umarım bu toplantı bilinçli bir adım olur. Devrimci değerlere sahiplenme konusunda somut bir adım olur. Yine şu noktaya değinmek zorundayız. PKK'lı arkadaşların söyledikleri var. Sorun ne Kemalizm sorunu, ne de Türk (...) sorunu. Gerçeklerimiz ortada, o gerçeklerimiz de şu: Arkadaşlar, geçmişte Pazarlık olayları var, Elazığ'da yaşananlar var ve Antep'de yaşananlar var. Ajan örgütü diye koca örgütler ortadan kaldırıldı. Gerçeklerimiz bu. O zaman sorun Türkiye solu diye değerlendirilerek bir anlayışa mal edilemez. Gerçeklerimiz şu: Türkiye solunun, Türkiye devriminin gerçeklerinin sonucudur. Şimdi PKK'lı arkadaşların mantığıyla, ben de şöyle bir mantık yürütebilirim pekala. (...) 'ın sosyal yapısı gereği, ilkel anlayışlar, feodal anlayışlar, kan davası anlayışları var. Milliyetçilik var. O halde, çatışmanın kökeni ilkel anlayışlardır, milliyetçilikler, feodal anlayışlardır. Yani buralara varırmaya çalışırsak, tartışma farklı yerlere gider. O noktada Fatih'e gitemek, ilkel çağlara gitemek, Romanya'ya gitemek... insana saygıyı değerlendirme yerine kendi gerçekliğimize dönelim.

Gerçek şu: Türkiye sol hareketi bu kamburu nasıl ve ne zaman atacak? O halde, somut önerelim diyoruz. Somut önerilerimiz var o konuda. Polemik olmasın diye diğer arkadaşların söylediklerine cevap vermek istemiyorum. Bizim açımızdan şurada yazılı olanlara, inanin cevap bulamadık. Deyim yerindeyse, hayal kırıklığı oldu bizim açımızdan. Ama önü-

2.tur

Arkadaşlar,

Konuşmamın ikinci bölümünde, tavrımız ve önerilerimiz diye ifade edebileceğimiz somut önermeler vardı. Onlara geçmeden önce, özellikle zorunlu iki noktayı belirtmem gerekiyor. Birincisi, bu toplantının sınırlarını bu platform çizdi. Biz Devrimci Sol olarak çağrı yaparken, özellikle sınırsız, her şeyin tartışıldığı platform önerdik. Ancak tartışma süreci içerisinde böylesine bir anlayış çıktı. Şu nedenle açıklıyorum. Her arkadaş özellikle şunu vurguladı: Biz sınır istemiyoruz dendi, kaygılar yok-

Devrimci kamuoyunu ilgilendiren, üzerinde en fazla konuşulan ama bugüne kadar pratik adımlar atılmamış olan "sol içi ilişkiler" konusunda aşağıda imzası bulunan çeşitli siyasi davalardan tutsaklar olarak diyoruz ki;

Yıllardır devrimci gruplar arasında sonu öldürmelere, yaralamalara varan silahlı çatışmalar, olaylar yaşanmaktadır. Halk sahindeki güçler arası ilişkilerin nasıl olması gerektiği konusunda genel kabul görmüş teorik yaklaşımların ve ilkelere hayata geçmemesinden doğan devrimci örgütler arasındaki çatışmaların, siyaset yasaklamalarının ve sol içi demokrasinin ortadan kaldırılmasının devrimci mücadeleye verdiği zarar, yarattığı tahribatları, kayıpları, siyasetler arasındaki yapay kışkırtmalar ve halkın devrimci-yurtsever güçlere olan inancı, güvenini nasıl sarstığını hep birlikte gördük. Bu gerçekler hiç kimsenin karşı çıkamayacağı kadar yakıcı ve çarpıcı biçimde kendini hissettirdi.

Geçmişte yaşananlar "solun tarihi, olumlulukları ve olumsuzluklarıyla bizimdir" gerçeği göz önüne alındığında, yine hepimizindir, hepimizin sorunudur. Bu sorunu görmek ve çözmek de hepimizin görevleri arasındadır.

Yarın aynı olumsuzlukları yaşamak istemiyorsak ve çözümünü doğrultusunda adımlar atmanın gerekliliğine inanıyorsak, sol içi çatışmaların nedenlerini ortaya koyup tartışmak zorundayız.

Çatışmaların ve diğer olumsuzlukların en başta gelen nedeni, devrimci gruplara damgasını vuran küçük burjuva sınıf karakteri ve ideolojisidir. Bunun sonucu

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki sol içi ilişki ve çatışmalar konulu toplantı sonucunda katılımcı siyasetlerin ortak açıklaması.

KAMUOYUNA

olarak ortaya çıkan grupçuluk, ideolojik zeminde mücadele verme yerine, devrimci ahlak ve değerlerimize ters düşen bir biçimde karalama ve spekülasyonlara başvurma, eleştirisi ve özleştirisi mekanizmasını işletmeme, kendi dışındaki devrimci gruplara tahammülsüzlük ve sol içi demokrasiyi ortadan kaldırma olarak ortaya çıkmaktadır.

Mücadelenin yükselmeye başladığı bugün, egemen sınıfların saldırısı da o ölçüde artmakta, faşist terör boyutlanmaktadır. Egemen sınıfların çok yönlü saldırılarından biri de sol içi ilişkileri, olumsuzlukları kullanarak provokasyon ortamı yaratmak olacaktır. Geçmişte acı örneklerini yaşadığımız böylesi olaylar yaşamak ve egemen sınıfların ekmeğine yağ sürmek istemiyorsak, bugün daha sorumlu ve duyarlı davranmak, devrimci dayanışma ve ilkelerimize daha kararlı sahip çıkmak ve faşist devletin sol içi çatışmayı körükleyici provokasyonlarını boşa çıkarmak için daha çok çaba harcamak zorundayız. Bu konudaki görevlerimiz ve sorumluluklarımız faşizme karşı mücadelemizden ayrılmaz.

İnanıyoruz ki, sol içi çatışmalar bir kader, kaçınılmaz bir sonuç değildir. Önlenir, önleyebiliriz ve önlemek zorundayız da...

Devrimci grupların birçok konuda birbirinden ayrı şeyler düşünmesinden daha doğal bir şey olamaz. Her konuda ay-

nı şeyleri düşünseydik aynı yapılar olmazdı. O halde herkes aynı düşünceleri içine sindirmeli ve ayrılıkları gidermenin yollarını, ideolojik mücadele esası üzerinde tartışma ve iktidara yönelmekte armalıdır.

İşte böylesi bir sorumlulukla, aşağıda imzası olan çeşitli siyasetlerden tutsaklar olarak Sağmalcılar Kapalı Cezaevi'nde "sol içi ilişkiler" konusunda bir tartışma toplantısı düzenledik. Siyasetler arasında tartışma zemini yaratmak, devrimci değerlerimizi korumak konusunda bilinç yaratmak ve sol içi ilişkinin devrimci bir temele oturmasını sağlamak açısından bu toplantının bir katkı olacağına inanıyoruz.

Tartışmalardan çıkan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

-Devrimci örgütler arasında yaşanan olumsuzluklar ortadan kaldırılmalıdır. Devrimci güçlerin genel sorunu olarak ortaya çıkan bu zaaf, üzerine gidilerek, tartışılarak, dargrupçu zihniyeti aşmanın bilinci yaratılarak ve özleştirilerek kaçınılmaz olarak aşılabılır.

-Devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde, çatışmalara varmaması için devrimci bilinç, ahlak ve kültür yaratılmalı ve bu konuda herkes elinden gelen azami çabayı harcamalıdır. Gruplar arası rekabetçi mantık, dargrup anlayışı bir kenara bırakılmalı, iktidar mücadelesini hedefleyen ilkel güç ve eylem birliğe-

ri kurulmalı ve devrimci mücadele yükseltilmelidir.

-Devrimci geleneklerimize, siyasi gruplara ve önderliklerine yönelik spekülasyonlar, karalamalar, saldırılar ve MİT kaynaklı haberler anında mahkum edilmeli, moral değerlerimizin korunması bilince çıkartılmalıdır.

-Devrimci örgütler arasındaki sorunlar herkesin, hepimizin sorunları olarak kabul edilmelidir. Olumsuzlukları önleme ve çatışmalara müdahalede her siyasi grup duyarlı olmalı ve azami çabayı harcamalıdır. Devrimci gruplar arasındaki çatışmaların engellenmesi için örgüt merkezleri nezdinde müdahaleci olunmalı, giderek hem dayanışmayı artırmak, hem de sorunları çözmek için komisyon, birlik vb. örgüt biçimleri üretilmelidir.

Devrimci gruplar arasındaki ilişkilerin ilkeler temelinde yürütmesi için bizler, üzerimize düşen sorumluluğu yerine getireceğimizi ve bundan sonra da olumlu adımlar atacağımızı devrimci kamuoyuna duyuruyoruz.

Türk ve (...) devrimcileri olarak, burda attığımız olumlu adımın başka alanlarda da destek bulması ve tamamlanması ortak dileğimizdir. Sorunun üzerine ciddiyetle gidilmesini, sol içi çatışmanın kaçınılmaz olmaktan çıkarılmasını, siyaset yasaklarının, devrimci kazanımlarımıza her türlü saldırının önlenmesini ve sol içi demokrasinin işlerliğe kavuşturulmasını ve devrime giden yolda devrimci ilişki ve dayanışmanın ilkelere dayalı güçlenmesini ve gelişmesini istiyoruz. ★

DS, PKK, 16H, SVP, HDÖ, MLSPB, TİKB, TKP/ML TİKKO

müdeki toplantılarda umuz daha somut tartışacağız. Şunu belirtmek istiyorum arkadaşlar, çok açık tartışmalar, yazmalar, bilinç oluşturma konusunda bir adımdır. Ama bugüne kadarki pratik, yazılanlar, tartışılanlar, deyim yerindeyse, vaaz noktasını aşmadı. Vaazlar verildi, anlatıldı, tartışıldı belki ama sosyal pratikte ifadesini bulmadı.

Şu görevlerimiz var: Bugün Türkiye'de mücadele her boyutuyla yükseliyor, kendini olgusiyeye kabul ettirmiş bir (...) ulusal hareketi vardır. Giderek Türkiye genelinde devrimci örgütler kendisini toparlamaktadır. Olgarşel nezdinde ciddi bir güç olmanın adımlarını atıyor. Sancılarını aşmaya çalışıyor. İşte böylesi bir süreç içerisinde, sol, sol içi çatışma adına, oligarşinin oynadığı olmamalıdır. Provokasyonlar yaratılmamalıdır. Bugün şu yok arkadaşlar. Uluslararası sosyalist hareketten kaynaklanan sorunlar yok. Yani birileri birilerine sosyal faşist diyerek saldırmıyor, Maoçu bozkurt diyerek de saldırmıyor. Ama başka nedenler var. Devrimci değerler diye ifade ettik. Devrimci değerlere sahiplenelim dedik. Bunda ifadesini buluyor belki, belki geçmişteki kadar siyaset yasakları yok. Yani kişilere birileri ben seni okulumu sokmuyorum, ben seni mahalleme sokmuyorum demiyor ama oligarşiyeye, özellikle oligarşiyeye hak vericesine söylemler türetiliyor, örgüt düşmanlığı yapılıyor, örgütler karalanıyor, devrimci önderlikler karalanıyor, devrimci değerlerimiz karalanıyor. Yani bugünkü süreçte kendisini değişik bir biçimde ifade ediyor. Yine konuşacağız bunları.

O halde durum şu. Şu soruyu sorduk: Aşamaz mıyız? Aşacağımıza inanıyoruz. Devrimci Sol'un pratiği bizce çok somuttur, aşılabilirceğine örnektir. Soruldu, PDA'ya karşı niye şiddet uygulanmadı. Ama inanın, PDA'yı Türkiye solu içerisinde karşı-devrimci milliyetçi konuma biz getirdik. Ve şiddetle getirmedi. Bugün yine şunu savunuyoruz. Sol içi bir ko-

misyon oluşturulduğunda, sol içi komisyonun sol içinde caydırıcılığı olmalıdır, yaptırımı olmalıdır. Ama bu yaptırım, iddia edildiği gibi çatışma ve şiddet değildir. Şiddetli mahkum edersek, devrimci araçları bulup çıkarmak zorundayız. Aksi halde..... geçmişte yapılanların özleştirilmesini vermeme ardına gizlenerek politik söylem geliştiriliyor. Bu da bizi ilerletmez. Acı gerçeğimiz bu. O zaman şöyle ifade edelim. Biz Devrimci Sol olarak bugüne kadar çok çağrılar yaptık. 1979 Ocak ayında bir sol hareketle birlikte yaptık. 1980 yazında Ankara'da iki grup arasında çatışmanın yoğunlaştığı dönemde tüm sol gruplara çağrılar yaptık, diyaloglar önerdik, komisyonlar kurulmasını önerdik. Yine 1985'de, cezaevinde yaptık, '86'da yaptık, '88'de yaptık. Ve hareketimizin bir bildirisinde başlık aynen şu arkadaşlar: "Biz Çağrı Yapmaktan Bıktık Ama Sol Suskun Kalmaktan Bıkmadık". Deyim yerindeyse, tam ifadesini bunda buldu. Ve biz bıkmayacağız, çağrı yapmaya devam edeceğiz. Yani tarihsel olarak sorumluluğumuzu üstlenmeye, omuzlamaya devam edeceğiz. Ve inanıyoruz ki, her şeye rağmen, başkaları istemese de, faşizme karşı atacak barutu olmasa da biz sol içi çatışmaları aşma noktasında çağrı yapmaya devam edeceğiz. O halde şunu diyoruz:

1-Sol örgütlerin oluşturacağı bir komisyon olmalıdır. Sol örgütlerin oluşturacağı komisyon geçmişten bugüne tüm sol içi çatışmaları değerlendirmeli, tüm hareketler geçmişin eleştirisini, özleştirilmesini yapmalıdır.

2-Sol grupların oluşturacağı komisyon özellikle sol içi çatışmalara müdahale edebilmeli, sol içi çatışmaları caydırarak müdahaleler geliştirebilmelidir. Burada şu noktayı da belirtmek gerekiyor. Çünkü karıştırılan bir nokta. Provokasyona neden olan olayla, sol içi çatışmaya neden olan olayla, araçlarla böylesi bir komisyonun geliştireceği, caydırıcı olması noktasındaki araçlar birbirinden farklı-

dır. Özellikle komisyonun geliştireceği araçlar sol içi çatışmayı engelleyici, yok edici ve sınırlandırıcı olacaktır. Bunun dışında, öldürücü ve yaralayıcı olarak ifade edebileceğimiz noktada şiddet kullanmayacaktır. Bu yaniyla biz, böylesi bir komisyonun yetkili olmasını ve caydırıcı olmasını savunuyoruz.

3-Sol gruplar arasında ideolojik mücadele egemen olmalıdır. Ideolojik tartışmalar esas olmalıdır. Bunun dışında, şiddet halk safları içerisinde görülen gruplar arasında temel olarak alınmamalıdır. Bu tüm sol hareketlerin sempatisizandan kadro unsurlarına kadar mal edilmeli, bilinç yaratılmalıdır.

4-Yine sol gruplar arasında devrimci değerler, önderlikler, hareket önderlikleri, bir yaniyla değerlerimiz diye ifade edebileceğimiz kavramlara sıkı sıkıya sahiplenilmeli, geliştirilen spekülasyon anında tüm sol hareketlerin sorunu olmalıdır. Yani bana değmeyen yılan mantığıyla hareket edilmemelidir. Benim sorum değil diye düşünülmemelidir. Tüm solun sorunu olarak kavranmalıdır, anında sahip çıkılmalıdır. İlk adımda, o sol hareket kendi insanlarına karşı sorumlu davranmalı ve o anlayışı mahkum etmelidir.

Arkadaşlar, somut önerilerimizi yaptıktan sonra, burada arkadaşların da belirttikleri husustan da yola çıkarak şöyle diyoruz: O halde hiçbir anlayış açısından şöyle bir sorun yoksa, geçmiş tartışmak, olayları tartışmak konusunda eğer sorun yoksa, bizce de sorun yok, olumluluğumuzdur, çıkan sonucu doğru kabul ediyoruz. Ve yeni bir tartışma için, sınırların olmadığı bir tartışma için (.....) Daha önce okuduğunuz, gördüğünüz, altındaki bir sol hareketin imzasının olduğu bir bildiriden pasajlar okuyacağım, hepsini okumayacağım ama bazı orijinal yerleri okuyacağım.

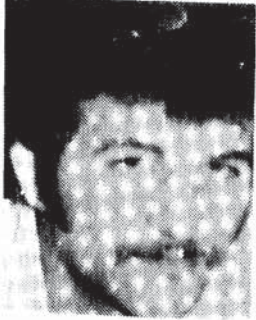
"Dev-Sol önderlerinin bu ajan-provokatör komplosu." Bir başka yerde, "Dev-Sol ajan-provokatörleri, gizli polisler Doğu Perinçek'in

2000'e Doğru ve burjuvazinin boyalı basınında oynadığı oyunun içinde olduğunu sergiledi." Yine bir başka yerde, "Dev-Sol'un tavn gizli polisler oyunlarıyla uyum içinde ve karşı-devrimci eylemlere onay verme anlamındadır."

Böyle bir bildiri Devrimci Sol üzerine değil de, bir başka siyasi hareket, Devrimci Sol önderliği değil de, bir başka siyasi hareketin önderliği üzerine yazılmış olsaydı, inanın bizim tavnımız, bu bildiriyi karşı çıkarak, teşhir etmek, deyim yerindeyse hesap sormak biçiminde olacaktı. Bu yaniyla bizler bu bildiriyi sizin sorumluluğunuza bırakıyoruz. Ve bildiriyi okuduk. Daha önce okudunuz. Böylesi bir bildiri karşısında sizler ne diyorsunuz? Sizler ne yapmalısınız diyorsunuz? Öyle ya, hep sorun şuna indirgeniyor: Değerler deniyor, basitleştiriliyor, geçmiş yok sayılıyor, kambur bir yaniyla gösterilmek istenmiyor ama böylesine bildiriler yayınlanmaya devam ediyor, karşıma geliyor. MİT'in mi, siyasi polislerin mi, bir devrimci örgütün mü veya nasıl çıktığı belli olmayan biçimde karşıma geliyor ve bugüne kadar, çok açık, yine bir duyarlılık gösterilmedi. İşte sol içi çatışmaların nedenlerinden biri bu arkadaşlar. Geçmişteki gibi, sol içi çatışma mantığıyla aramayalım. O halde diyoruz ki, sorumlu olunmalıdır. Eğer olumluluklar-olumsuzluklar solunsa, o halde devrimci değerlerimize sahip çıkmalıyız, kültür yazmalıyız, ahlaki anlamda bir sorumluluk oluşturmamız. İşte geçmişte oluşturulamayan buydu arkadaşlar. Devrimci değerlere sahiplenme oluşturulamadı. Küçük burjuva ideolojisi damgasını vuran, ahlakıyla, siyasi kültürüyle, anlayışıyla, sol içi ilişkilerde geçmişte eksik olan buydu. Aşalım diyoruz. İşte aşmak da, devrimci değerlere sahiplenmekten geçiyor. O yaniyla, siz tekrar şunu soruyorum: Böylesine bir bildiri karşısında ne yapmak gerekir? Sorumluluk sizindir arkadaşlar. Teşekkür ederim. ★

ŞEHİTLERİMİZ ONURUMUZDUR MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYORLAR

Aydın YALÇINKAYA

Feridun AYDINLI

Vedat ÖZDEMİR

Mehmet KURU

- EYLÜL 1980 -

Aybastı Zafer-i Milliye'de faşizme karşı yiğitçe direnerek şehit düştüler.

H.İbrahim BAYRAKTAR
(Temmuz 1980)

"İşkencelere ve Faşist Teröre Karşı Mücadele" sırasında Çemberlitaş korsan gösterisinde resmi güçlerce katledildi.

Ahmet EREKLİ
(Ağustos 1977)

Faşizme karşı verdiği onurlu mücadelede faşistler tarafından katledildi. Unutulmayacak.

A.Turgut YILMAZ
(Temmuz 1980)

Mücadelemizde yaşayacak.

Ali KALKAN
(Temmuz 1986)

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Salt EROL
(Haziran 1990)

Talihsiz bir trafik kazasında yitindiğimiz Konya Dev. Genç'in yiğit evladını mücadelemizde yaşatacağız

Kemal ALTUN
(Ağustos 1983)

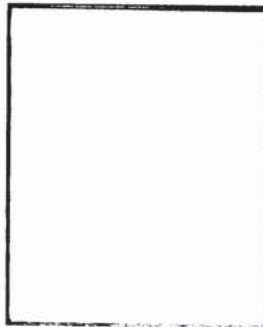
Alman makamlarının Türkiye'ye iade politikasını ölümü seçerek protesto etti.

İbrahim KARAKUŞ

Talip GÜLDAL

Yüksel KARAN

- TEMMUZ 1990 -

"İşkencelere ve Faşist Teröre Karşı Mücadele" sırasında yapılan Topkapı'daki korsan gösteride şehit düştüler. Aramızdan, sıramızdan, yanımızdan hiç ayrılmadılar.

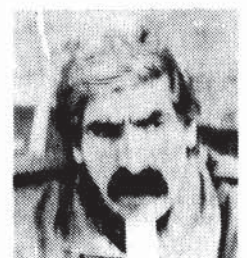

Zeki ADSIZ
(Nisan 1990)

TSK önderi yurtsever dostumuzun ölümü önemli bir kayıptır. Unutulmayacak

Urfan ALPASLAN
(Ekim 1988)

Ulusal mücadelede şehit düştü. Saygıyla anıyoruz.

AİLELERİ VE DEVRİMCİ ARKADAŞLARI

EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN IRAK'A SALDIRISINA KARŞI ÇIKALIM

IRAK HALKI AÇLIKLA ÖLÜME MAHKUM EDİLEMEZ